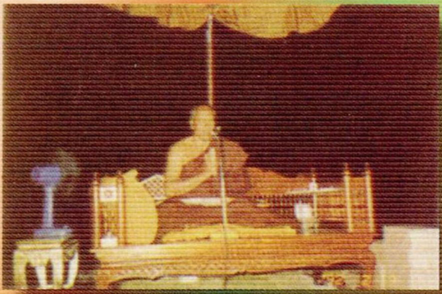
ตรวจกรรมแก้กรรม กับ หลวงพ่อธรรมรส

วิเคราะห์เจาะซ้ำ เรื่องการตรวจกรรม โทร.081-864-4059

ตรวจกรรมแก้กรรมกับ หลวงพ่อธรรมรส (หลวงพ่อคล้าย ฐิตธัมโม) วิเคราะห์เจาะซ้ำ เรื่องการตรวจกรรม

70 บาท

หลวงพ่อธรรมรสกำลังแผ่พลังจิต
เพื่อพิชิตปัญหาที่วัดมเหยงค์ อยุธยา

หลวงลุงเจิ่ง เจ้าอาวาสวัดน้ำตกธรรมรส
คู่บารมีของหลวงพ่อ

หลวงพ่อเราเข้าเยี่ยมคารวะ
พระครูบวรศีลคุณ ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาบารมี

องค์ฯหญิงหริภา พระธิดาของ
เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์อัครราชกุมารี
เสด็จมาตรวจกรรมกับหลวงพ่อธรรมรส
ในวันที่ 30 มิถุนายน 2545

ตรวจกรรมแก้กรรม
กับ
หลวงพ่อธรรมรส
(หลวงพ่อคล้าย ฐิตธรรมโม)

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2544

นายอนุพงษ์ โรจน์นครินทร์ พร้อมลูกชาย
ซึ่งเป็นนายแพทย์ใหญ่ ร.พ.จุฬาฯ มาตรวจกรรมกับหลวงพ่อ

สนใจ-อยากได้หนังสือเล่มนี้ไว้ศึกษา

ติดต่อ... หลวงพ่อธรรมรส (หลวงพ่อคล้าย ฐิตธัมโม) สำนักสงฆ์น้ำตกธรรมรส
ตำบลป่ายุบใน อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง 21210
โทร 081-864-4059

หรือ...นิตยสารโลกทิพย์

483/11 ถนนประชาสงเคราะห์ 2 (ซอยสุทธิพร) ดินแดง กรุงเทพฯ 10400
โทร. 0-2248-3291-3 โทรสาร. 0-2246-6463
E-mail : lokthip2525 @ hotmail.com

สารบัญ

เกริ่นนำ

หลวงพ่อธรรมรส หรือ **หลวงพ่อคล้าย ฐิตธัมโม** แห่งสำนักสงฆ์น้ำตกธรรมรส ตำบลป่ายุบใน อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง ได้รวบรวมเรื่องราว การปฏิบัติธรรมและการผจญภัยของท่าน ตอนหนึ่ง ครั้งเมื่ออยู่ถ้ำพระโพธิสัตว์ 10 ปี ในป่าเขตจังหวัดสระบุรี มาเล่าสู่กันฟัง เพื่อผู้อ่านได้รู้ว่า การที่จะใช้ชีวิต เป็น **พระธุดงค์** หรือ **พระกรรมฐาน** หรือ **พระปฏิบัติธรรม** นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ต้องมีภัยรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นภัยจาก ภูตผีปีศาจ สิงสาราสัตว์ งูเงี้ยวเขี้ยวขอ ภัยจากพระสงฆ์ด้วยกัน และภัยจากบ้านเมือง

ภัยอื่นๆ นั้นไม่มีปัญหาสำหรับพระกรรมฐาน แต่ภัยจากพระสงฆ์ด้วยกัน โดยยืมมือบ้านเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง สร้างความหนักใจแก่พระกรรมฐานมานักต่อนัก เช่นในอดีตก็ดูอย่างครูบาศรีวิชัย แห่งล้านนา นั่นปะไร ปัจจุบันก็มีหลายรูปได้รับภัยเหล่านี้กันอย่างถ้วนหน้า

การปฏิบัติกรรมฐาน ไม่ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนทั้งทางสงฆ์และบ้านเมือง เป็นผลให้คุณภาพทางจิตใจของชาวพุทธตกต่ำลงจนเห็นได้ชัดในปัจจุบัน

คะนอง เนินอุไร
(กส.บ., น.บ., ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ศรีลังกา)
บรรณาธิการอำนวยการนิตยสารโลกทิพย์

พระมหาพร้อม ปิยธมฺโม
หรือ พระครูปิยสิกขการ
พระอาจารย์ของ
หลวงพ่อธรรมรส

เจ้าคุณราชรัตนโสภณ วัดนางนอง

หลวงพ่อธรรมรส

วิธีตรวจกรรม และแก้กรรม

■ คะนอง เนินอุไร ■

วิธีตรวจ

1. ต้องตั้งใจมาหาให้แก้กรรมโดยตรง

2.ใช้ร่มชี้ที่หัว แล้วกำหนดจิต ก็จะเห็นภาพปรากฏขึ้นในจิตเป็นกรรมของ ผู้ที่ต้องการแก้กรรม

3. ตรวจขันธ์ 5 (รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) ธาตุ 5(ดิน น้ำ ลม ไฟ วิญญาณธาตุ) และบารมี 5 (พระพุทธพระธรรม พระสงฆ์ บิดา และมารดา) ของผู้ที่ต้องการแก้กรรม

4. ต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวร

5. กรรมหนักที่แก้กรรมไม่ได้ คืออนันตริยกรรม เช่น ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำพระพุทธเจ้าให้ห้อพระโลหิต ทำสงฆ์ให้แตกแยก

วิธีแก้กรรม มี 3 อย่าง คือ

1. บวช เช่น บวชพระ บวชเณร บวชชี หรือบวชชีพราหมณ์

2. ถวายสังฆทาน (ไม่ใช่กระป๋องสังฆทาน) แต่เป็นการถวายอาหารและสิ่งของต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่สงฆ์และวัด รวมทั้งถาวรวัตถุตลอดจนรูปปั้นต่างๆ

3 . สร้างพระประจำวัน สูงเท่าอายุหรือยาวเท่าอายุ หรือหน้าตักกว้างเท่าอายุ

การที่จะแก้กรรมด้วยวิธีใด จำนวนเท่าใด ก็แล้วแต่จะต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรได้ ซึ่งแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน

ตัวอย่างสังฆทานแก้กรรม

1. ดอกไม้ ธูป เทียน 5 ชุด

2. อาหารคาว-หวาน และของแห้งอย่างละ 5

3. สร้างรูปปั้นยมทูตตัดสินความ 6 องค์ (ยมบาล 2 ยมทูต 2,วิญญาณ 2) 1 ล็อก

4. ปูนซีเมนต์ 57 ถุง (เท่าอายุ) หมายถึง สิ่งยึดเหนี่ยวให้หนักแน่นมั่นคง

5. ต้นขนุน 57 ต้น (พันธ์มาเลเซีย โตเร็ว กรรมหมดเร็ว)

6. ไมโลผง 5 กระป๋องใหญ่ (จะได้มีพลังแข็งแรง)

7. มาม่ารสหมูสับ 5 ลัง แต่ละคนไม่เหมือนกัน แล้วแต่เจ้ากรรมนายเวร)

8. น้ำมันเบนซิน 57 ลิตร (หมายถึงให้ลื่นไหลไม่ติดขัด)

9. ไม้กวาดก้านมะพร้าวด้ามยาว 9 อัน (กวาดเวร กวาดกรรม)

เจ้ากรรมนายเวร อยากทำบุญอะไรเขาก็จะบอก และก็ต่อรองกับเขา และ เมื่อถวายสังฆทานแล้วก็อุทิศส่วนกุศลให้แก่เขา กรรมนั้นก็จะกลายเป็น อโหสิกรรม เหมือนกับการประนีประนอมยอมความทางโลกที่คู่กรณีตกลงกัน

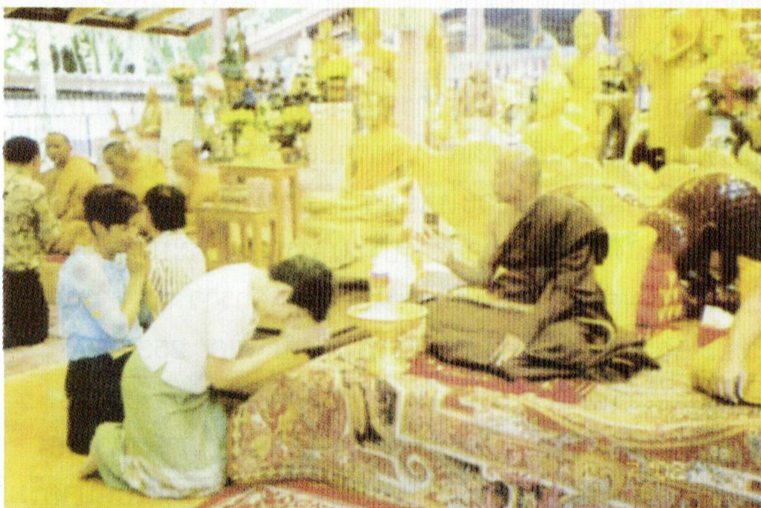
นี่เป็นวิธีตรวจและแก้กรรมของ **หลวงพ่อธรรมรส** หรือ **หลวงพ่อคล้าย ฐิตธัมโม** สำนักสงฆ์น้ำตกธรรมรส ตำบลป่ายุบใน อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง

หลวงพ่อธรรมรส ได้เล่าให้ฟังว่าที่สามารถตรวจและคุยกับเจ้ากรรมนายเวร ได้นี้ เกิดขึ้นเมื่อปีพ.ศ. 2523 ขณะพำนักปฏิบัติตั้งสัจจะ 10 ปีที่ ถ้ำพระโพธิสัตว์ จังหวัดสระบุรี

ขณะนั่งสมาธิจิตลุ่มลึกอยู่นั้นพลันได้ยินเสียงแว่วอยู่ข้างใน

หลวงพ่อธรรมรสและพระดร.สิงห์ทน ต้อนรับอธิบดีกรมการศาสนา
นายมานพ พลไพริน เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษกรมการศาสนา
และ คุณนายภัทรภา พลไพริน

หลวงพ่อกำลังต้อนรับชาวคณะโลกทิพย์

"ให้ท่านถอนวิชาโหราศาสตร์ อันเป็นวิชาหมอดูคู่หมอเดาออกเสีย เพราะเป็นเดรัจฉานวิชา พาไปสู่นิพพานไม่ได้ ถ้าท่านถอนวิชาโหราศาสตร์ แล้วท่านจะได้วิชาตรวจกรรม แก้กรรมตามพรสวรรค์ที่ท่านได้สั่งสมมา"

ด้วยความอัศจรรย์ใจที่เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ จึงได้อธิษฐานจิต**ถอนตัวจากการปรารถนาพุทธภูมิ** พร้อม **การเลิกวิชาโหราศาสตร์**

พออธิษฐานจิตถอนปั๊บ **ก็เกิดญาณวิเศษในการตรวจกรรมและแก้กรรมขึ้นมา** เหมือนๆ กับมีหนังสือวางซ้อนกัน 2 เล่ม พอหยิบเล่มบนออก ก็จะเห็นเล่มล่างทันที

ตอนแรก ๆ จะเห็นธรรมของตัวเองก่อน โดยเห็นตนเองจับลูกหมาโยนน้ำ เลยต้องมารับกรรมโดนน้ำท่วมในปี พ.ศ. 2531

แล้วก็เห็น **ภาพทิพย์** ขึ้นในจิต เป็นภาพตนเองกำลังใช้หนังสติ๊กยิงนก ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 จึงเกิดผลกรรมทำให้ตาขวาเอียง เพราะลูกศิษย์ทุบหินด้วยค้อน 8 ปอนด์ เศษหินได้กระเด็นเข้าตา ต้องให้หมอดึงออก

ทีแรกท่านก็ไม่กล้าตรวจกรรมและแก้กรรมให้ใคร มาทดลองดูเมื่อปี พ.ศ. 2529 แล้วได้ผล ก็เลยช่วยสงเคราะห์ผู้มีกรรมตลอดมา

ใครก็ตามที่เคยได้แวะไปเยี่ยม **สำนักสงฆ์น้ำตกธรรมรส** จะสังเกตเห็นได้ว่า มีสิ่งก่อสร้างประเภทรูปปั้นพระประจำวัน และรูปปั้นคติธรรมต่างๆ เต็มไปหมด นับเป็นมูลค่าราว 60 ล้านบาท ในชั่วระยะเวลา 10 ปี นับแต่โดนน้ำท่วมในปี พ.ศ. 2531

เป็นการแก้กรรมทั้งนั้น

ถ้าไม่ได้ผล คงไม่มีใครมาสร้างมาถวายมากมายขนาดนั้น

บรรยากาศที่สำนักสงฆ์น้ำตกธรรมรสนี้ ส่วนที่เป็นป่าครึ้มก็มีน้ำตก ลำธารก็มี ยอดเขาก็มี พื้นราบก็มี หลายรส หลายบรรยากาศ

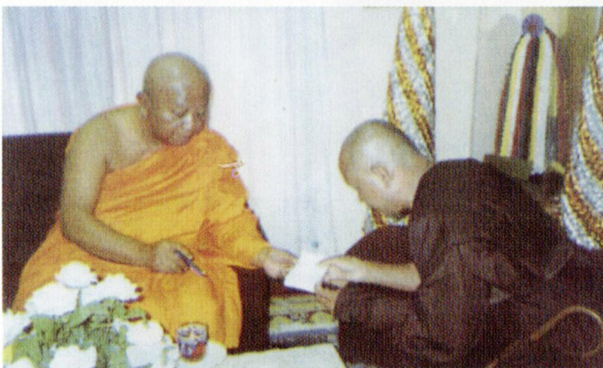
อยากเชิญชวนให้แวะเยือนสักครั้งหนึ่ง แล้วจะติดใจ

แต่ถ้าต้องการจะตรวจกรรมและแก้กรรม ต้องตั้งใจมาจริง ๆ

เมื่อต้องการจะแก้กรรม และรับปากเจ้ากรรมนายเวรว่าจะทำบุญถวายสังฆทาน หรือสร้างพระ หรือบวชให้ แล้วไม่ทำตามคำพูด เจ้ากรรมนายเวรก็จะโกรธหนักเข้าไปอีก

คราวนี้แหละ ต้องใช้กรรมลืมหูลืมตาไม่ขึ้นทีเดียว

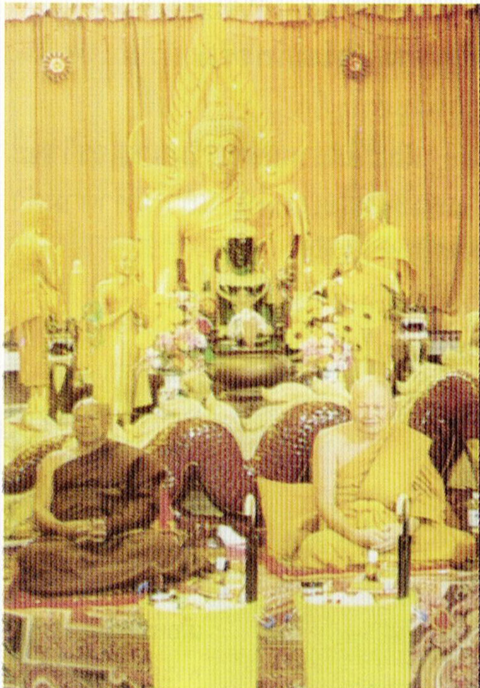
อย่าล้อเล่นเชียวนะ จะบอกให้

สมเด็จพระสังฆราชแห่งราชอาณาจักรลาว มอบลายเซ็นให้แก่หลวงพ่อธรรมรส เมื่อคราวไปดูงานพระศาสนาต่างแดน วันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2545

หลวงพ่อธรรมรส พร้อมด้วยญาติโยม เข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราชลาว

พระ ดร.สิงห์ทน สหายธรรม
ของหลวงพ่อ

หลวงพ่อแผ่บารมี
ตรวจกรรมแก่ญาติโยม

หอระฆังปราบมาร โยมมาสร้างแก้กรรม ที่วัดน้ำตกของเรา

รูปปั้นที่โยมมาสร้างแก้กรรม ตอนพระพุทธองค์ทรงโปรดองคุลีมาล
และพระอินทร์มาดีดพิณสอนธรรม

วิเคราะห์เจาะซ้ำการตรวจกรรมแก้กรรม ของ หลวงพ่อธรรมรสที่ทางสำนักงานโลกทิพย์นำมาตีแผ่ลงในนิตยสารโลกลี้ลับ ซึ่งกำลังเป็นที่สนใจทั้งคนไทยและคนต่างด้าว ทั้งชาวพุทธ คริสต์ อิสลาม พราหมณ์ซิกข์ ต่างก็หลั่งไหลกันมาเพื่อตรวจกรรมแก้กรรม ตัดกรรมกันมากมายเพราะทุกคนคิดว่าตนน่าจะมีกรรม เมื่อมีผู้แก้กรรม ตัดกรรมได้ จึงพากันมา บ้างก็ส่งจดหมายมาหาเพื่อให้แก้กรรมให้ เพราะคิดว่าเหมือนหมอดูทั่วไป บ้างก็มีโทรศัพท์มาสอบถามเรื่องกรรมและวิธีแก้กรรม

หลายคนที่มาแล้วไม่เชื่อว่าแก้กรรมได้ และก็อีกหลายคนที่ยังไม่มาเพราะไม่เชื่อว่ากรรมจะมาแก้กันได้ เพราะพวกเราชาวพุทธถูกสอนกันมาว่า กรรมที่ทำเอาไว้แล้วจะมาแก้กรรมตัดกรรมไม่ได้ ไม่เหมือนศาสนาคริสต์ ใครทำบาปเอาไว้แล้วพระเจ้าจะช่วยล้างบาปให้ได้ หรือไม่เหมือนศาสนาฮินดู ทำบาปไว้ก็ไปล้างบาป โดยการไปดำหัวไปอาบน้ำในแม่น้ำคงคาอันเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ และก็อีกหลายคนเหมือนกันที่วิจารณ์ในทางลบ ในทางร้าย เพราะไม่เชื่อและไม่ยอมรับกล่าวหาว่าแหกตาชาวบ้าน หลอกลวงต้มตุ๋น เพราะเห็นว่าการแก้กรรมต้องเสียเงินมาก ๆ เป็นหมื่นเป็นแสน

เมื่อเป็นเช่นนี้ หลวงพ่อผู้เป็นเจ้าตำรับ เป็นต้นตำรับเรื่องการตรวจกรรม ต้องออกมาแถลงแสดงให้เห็นชัด วิเคราะห์วิจัย เชิญผู้สนใจอยากรู้เรื่องการตรวจกรรม การแก้กรรม ขยับมาดูได้เลย

ก่อนอื่นต้องขอแยกประเด็นเพื่อให้เห็นชัดเป็นข้อ ๆ ไปเลย

1. เรื่องกรรมมีจริงไหม ถ้ามีจริงคืออะไร พระพุทธเจ้าเคยตรัสสอนถึงบ้างไหม

2. วิธีตรวจกรรม ตรวจอย่างไร รู้ได้อย่างไรว่าใครมีกรรมไม่มีกรรม

3. การแก้กรรม ตัดกรรม แก้อย่างไร ตัดอย่างไร และรู้ได้

อย่างไรว่า แก้ได้แล้ว ตัดได้แล้ว เอาอะไรมาเป็นเครื่องวัด เครื่องตัดสิน มีตัวอย่างไหม

เอาเหอะ เสร็จแน่ ทีนี้เสร็จแน่ ๆ มหาคล้ายเอ๋ย วอน...วอนหาเรื่องเสียแล้ว อยู่ไม่สุข อยู่ดีไม่ว่าดีหาเหาใส่หัว หาเรื่องใส่ตัว ยุคนี้เสียด้วย ใครดีใครอยู่ เอ้อ ใครไม่ดีร่วง ขนาดดีกว่านี้ยังร่วงมาแล้ว คงเคยได้ยินคำคมที่ว่า ถ้าอยากดังอย่าหวังความสงบ หรืออย่างที่ **หลวงวิจิตรวาทการ** ท่านเตือนเอาไว้ว่า อันที่จริงเขาก็อยากให้เราดีแต่เราเด่นขึ้นทุกทีเขาหมั่นไส้ เข้าใจไหมมหาคล้าย

เอาละ เรามาศึกษาประเด็นของกรรมกันดีกว่า คือ

ประเด็นที่หนึ่ง เรื่องกรรมมีจริงไหม มีจริงสิ ไม่มีจริงแล้วคนจะทำความดีไปเพื่ออะไร และคนที่ทำความชั่วจะต้องไปรับกรรมชั่วทำไมแต่ที่เห็นกันอยู่ชัด ๆ เช่น คนที่ทำบุญ ทำความดี มีน้ำใจเสียสละสงเคราะห์คนตกทุกข์ได้ยาก เป็นผู้ไม่เบียดเบียนใคร มีใจเมตตาไม่ก่อกรรมทำเข็ญกับใคร จิตใจก็ผ่องใสมีความสุข

ตรงกันข้ามกับคนที่ก่อกรรมทำเข็ญอยู่เสมอ เห็นแก่ตัวเอาเปรียบผู้อื่น มีความโลภ ความโกรธ ความพยาบาท คอยอาฆาตเข่นฆ่ามีตัณหาจัด ลูกเมียใครไม่เลือกหน้า ถูกตาแล้วเป็นต้องล่วงเกินและยังเป็นคนโกหกตอแหลเอาแน่ไม่ได้ ไม่มีสัจสัญญา คำพูดไม่เป็นคำพูดและมั่วสุมกับสิ่งที่เป็นอบายมุข ติดยาเสพติดชนิดต่าง ๆ เป็นคนที่สังคมรังเกียจ คนเช่นนี้มีความสุขไหม ไม่มีความสุขเลย เพราะอะไรเพราะกรรมไม่ดีใช่ไหม นี้แสดงว่ากรรมมีจริง

จึงมีคำถามต่อว่า ถ้ามีจริงคืออะไร คือ **การกระทำ** การกระทำของคนเรามี 3 อย่างด้วยกัน คือ การกระทำทางกายเรียกว่า **กายกรรม**กระทำทางวาจาเรียกว่า **วจีกรรม** กระทำทางใจเรียกว่า **มโนกรรม**

กายกรรม การกระทำทางกาย มี 3 อย่าง เช่น

- ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เบียดเบียนชีวิต ทุบตีเข่นฆ่า ถือว่าตัวมีกำลัง มากกว่า

- ลักขโมย ปล้นจี้ทรัพย์ ทรัพย์สินของเขา

- ผิดลูกผิดเมีย โดยวิธีปลุกปล้ำข่มขืนใจเขาด้วยกำลังกาย

วจีกรรม การกระทำทางวาจา มี 4 อย่าง คือ

- พูดปดมดเท็จ โกหกตอแหลเอาแน่ไม่ได้

- พูดคำหยาบคายร้ายกาจ คำก็ด่าสองคำก็แช่ง ชอบใช้คำแสลงหูให้ผู้ฟังไม่พอใจ

- พูดติฉินนินทาเรื่องชาวบ้าน ชาวเมือง ชาววัด ซัดกันนัวเรื่องของตัวไม่พูด

- ชอบพูดแต่เรื่องไร้สาระ ไม่มีค่าไม่มีประโยชน์

มโนกรรม การกระทำทางใจ มี 3 อย่าง คือ

- อยากได้ไม่มีที่สิ้นสุด ได้แค่นั้นกจะเอาแค่โน้น เอาจนคลังหลวงหมด เอาจนประชาชนต้องอดอยาก พระสงฆ์องค์เจ้าต้องเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน ต้องเป็นหนี้คนต่างชาติตกเป็นทาสทางด้านเศรษฐกิจต้องมีชีวิตอย่างระเหเร่ร่อน ต้องกลายเป็นนกขมิ้นเหลืองอ่อน เพราะไม่รู้ว่าจะไปนอนที่ไหน ไม่มีงานทำเสียอย่างมันก็หมดทุกอย่าง เงินก็หมด บ้านก็หมด รถก็หมด ลูกเมียก็หนีหมด เพื่อนฝูงเรอะ ! ไม่ต้องพูดถึง พบหน้าแต่ละทีก็จะทวงหนี้ลูกเดียว จะขอยืมเงินลูกเดียวไม่ให้ก็กลายเป็นศัตรู ให้แล้วก็ไม่รู้หายหัวไปไหน เฮ้อ... กลุ้ม ยุคไอเอ็มเอฟนี้กลุ้ม กลุ้มเพราะความโลภของคน

- มีความอาฆาตพยาบาทมาดร้าย ไม่สิ้นสุด ไม่หยุดไม่หย่อนไม่ผ่อนไม่เบา ไม่ปล่อยวาง ไม่รู้ว่าจะจองเวรจองกรรมกันไปถึงไหนใจหนอใจ เมื่อไหร่จะหยุดโกรธ หยุดอาฆาตพยาบาทเสียที อย่าไปถือทุภาษิตที่ว่า “แค้นต้องชำระ เลือดต้องล้างด้วยเลือด ชีวิตต้องล้างด้วยชีวิต” ขอให้กลับจิตกลับความคิดเสียใหม่ว่า **“แค้นต้อง**

พระอาจารย์จรัล อธิบดีสงฆ์ วัดป่ายุบใน มาคารวะหลวงพ่อ

ชำระใจ ให้อภัยใจถึงจะมีความสุข เพราะแค้นเขาใจของเรามีทุกข์ อยากมีสุขต้องละแค้น ไม่ใช่ล้างแค้น”

– เห็นผิดหรือมีความเข้าใจผิดหรือมองในแง่ผิด เรียกว่าคิดผิด ทำให้จิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส แล้วจะพูดอะไรจะทำอะไรก็พลอยผิดไปหมดก่อให้เกิดกรรมมากมาย เพราะกรรมทั้งหลายมาจากใจ พระพุทธองค์จึงได้ทรงตรัสว่าใจเป็นใหญ่นะ สำคัญที่ใจ ถ้าใจคิดดีก็พลอยให้พูดดีทำดีไปด้วย ถ้าคิดไม่ดีเสียอย่าง อะไรก็ผิดไปหมด ท่านจึงเรียกว่า**มโนกรรม** เพียงแค่คิดก็เป็นกรรมเสียแล้ว

เมื่อเข้าใจความหมายของคำว่า **กรรม** แล้ว ก็จะมีคำถามอีกว่าพระพุทธเจ้าเคยตรัสถึงบ้างไหม โอ๊ย ตรัสไว้เยอะแยะแหละ พระไตรปิฎกแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ทั้งพระวินัย พระสูตร พระอภิธรรม ก็พูดถึงเรื่องกรรมทั้งนั้น เมื่ออยู่เหนือกรรมชั่วกรรมดีก็ไปนิพพาน ทรงตรัสเอาไว้ชัดแจ๋วเลย เช่น ทรงตรัสว่า

กัมมุนา วัตตตี โลโก สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมที่ทำมา

กัมมัสสะกา มีกรรมเป็นของตน

กัมมะโยนิ มีกรรมเป็นผู้นำให้มาเกิด

กัมมะพันธุ มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์พวกพ้อง

กัมมะปะฏิสะระณา มีกรรมเป็นที่พึ่งพาอาศัย

กัมมังสัตเต วิภัชชะติ มีกรรมคือการกระทำ เป็นเครื่องจำแนกให้สัตว์โลกทั้งหลายแตกต่างกันไป

ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา ตัสสะทายาทาภะวิสสามิ ทำกรรมดีก็ตาม กรรมชั่วก็ตาม เราผู้เดียวเท่านั้นจักรับผลแห่งกรรมที่เราทำเอาไว้ ไม่หนีพ้นไปได้เลย

จำไว้นะ ! หนีไม่พ้น หลบไม่พ้นไปได้เลย เว้นแต่ยอมรับเสียดีๆแล้วมาแก้กรรมตัดกรรมซะ มันก็เบาบางจางหายไปได้

โอ๊ย แก้ไม่ไหวหรอกเสียเงินเยอะ หลวงพ่อเรียกเงินเยอะ

โธ่ ยังไม่รู้ข้อเท็จจริง โวยไปได้ มันมีคำพูดอยู่คำหนึ่งว่า *“ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอาไปกระเดียด”* ควรติดตามให้ถึงที่สุดเสียก่อนสิ โบราณท่านว่า *“จงฟังหูไว้หู ดูไปก่อนอย่าหนาวร้อนก่อนไข้ มิได้ถามฟังให้รู้ ดูให้แน่ จึงค่อยแฉความ อย่าผลีผลามหลิกหลุกจะทุกข์ใจ”*

และอย่างที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ท่านเคยเขียนเตือนลงในหนังสือวิญญาณ ยังไม่ได้ติดตามเรื่องราวให้ถึงที่สุด อย่าเพิ่งตัดสินความ

คุณว่าข้อนี้ดีไหม เอ้า ! ถ้าดีติดตามต่อไป และถ้าจะให้ดี ไปถามหลวงพ่อธรรมรสเจ้าของตำรับเรื่องการตรวจกรรม ตามให้ถึงต้นตอเสียเลย เหตุเกิดที่ไหนตามไปดับที่นั่น ปัญหาก็หมดไป

พระพุทธองค์ทรงแบ่งกรรมไว้ 3 ประเภท

1. ให้ผลตามหน้าที่
2. ให้ผลตามลำดับกรรมหนักกรรมเบา
3. ให้ผลตามกาลเวลา

ประเภทที่หนึ่ง ที่ว่าให้ผลตามหน้าที่นั้น แบ่งออกเป็น 4 คือ

1. ชนกกรรม กรรมที่นำให้มาเกิด คือว่าคนหรือสัตว์ที่จะมาเกิดในโลกนี้ได้ ต้องมีชนกกรรมนำให้มาเกิด ไม่มีชนกกรรมเกิดไม่ได้การเกิดของสัตว์โลก แบ่งเป็น 4 จำพวก

1.1 ชลาพุชะโยนิ เกิดจากน้ำสัมภาวะของมารดาบิดาผสมกันเรียกว่าสัตว์เกิดในครรภ์ ฝ่ายดีกรรมดีได้เกิดเป็นมนุษย์ ฝ่ายไม่ดีกรรมชั่วพาตัวให้ไปเกิดในกำเนิดเดรัจฉาน เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย

1.2 อัณฑชะโยนิ เกิดเป็นฟองไข่ก่อน เรียกว่าเกิดจากไข่ฝ่ายดีได้แก่ กำเนิดเดรัจฉานที่มีฤทธิ์ เช่น นาค ครุฑ ประเภทอัณฑชะฝ่ายชั่ว เช่น เดรัจฉานประเภทไก่นกทั่วไป

1.3 สังเสทชะโยนิ เกิดจากสิ่งโสกโครก เหงื่อไคล ฝ่ายดีเช่น นาคและครุฑ ประเภทสังเสทชะฝ่ายชั่ว เช่น กิมิชาติ มีหนอน

ที่เกิดจากน้ำคลำ จากของปฏิกูลและเรือดไรหมัดเล็น ที่เกิดจากเหงื่อไคล หมักหมม เป็นต้น

1.4 อุปปาติกะ หรือ **โอปปาติกะโยนิ** เกิดผุดขึ้นเป็นตัวเป็นตน เลยเกิดปุ๊บโตปั๊บ ฝ่ายดี เกิดเป็นเทพพรหม ฝ่ายชั่ว เช่น เปรต อสุรกาย สัตว์นรก เป็นต้น

ทั้งหมดนี้เรียก **ชนกกรรม**

2. อุปปัตถัมภกกรรม กรรมที่คอยสนับสนุน คอยอุดหนุนจุนเจือให้ อย่างเด็กบางคน เกิดมาด้วยแรงกรรม หรือเศษกรรมบางอย่างผลักดันให้มาเกิด พอเกิดปั๊บแม่ตาย ทิ้งลูกไว้ให้กำพร้าแม่ใครๆ คงคิดว่าเด็กคนนี้อาภัพแม่คงหมดอนาคต แต่ที่ไหนได้ อุปปัตถัมภกกรรมตามมาช่วยไว้ทัน มีคุณหญิงคุณนายรับเอาไปเลี้ยงได้เป็นใหญ่เป็นโตเยอะแยะ

บางคนอุปปัตถัมภกกรรมส่งให้เป็นพระ มีวาสนาได้เป็นถึงพระราชาคณะเป็นถึงสมเด็จก็มี บางองค์ปฏิบัติธรรมได้อภิญญา ได้ดวงตาเห็นธรรมสำเร็จอรหันต์ก็มี นี่เป็นหน้าที่ของอุปปัตถัมภกกรรมฝ่ายดี

บางทีก็ทำให้คนส่วนใหญ่เข้าใจผิด เช่น คนนั้นคนนี้ทำความชั่วแท้ ๆ ทำไมกรรมไม่ลงโทษเขา ปล่อยให้เขาลอยนวลอยู่ได้ นั่นก็เพราะอุปปัตถัมภกกรรมฝ่ายดียังให้ผลเขาอยู่ เขาจึงลืมตัว ส่วนบางคนทำความดีแท้ ๆ กลับถูกใส่ร้ายป้ายสีต้องขึ้นโรงขึ้นศาล ต้องหมดเนื้อประดาตัว ทำไมบุญไม่ช่วย ทั้งนี้เพราะเราไม่เข้าใจเรื่องกรรม

3. อุปปีฬกกรรม กรรมเบียดเบียนทำความดีไม่ขึ้น ทำคุณกับใครไม่ขึ้น เข้าทำนองที่ว่า ทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาป อุตส่าห์ก้มหน้าก้มตาเรียนหนังสือจบปริญญาเอก เข้าทำงานยังไม่ทันไร อัมพาตกินเสียแล้ว ดังที่เขาลงข่าวหนังสือพิมพ์ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นก็เพราะอุปปีฬกกรรมนี้เองตามทัน ตามมาให้ผล ตามมา

เบียดเบียนเขา

เอ้า แล้วแก้กรรมตัวนี้ไม่ได้หรือ แก้ได้ ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ไม่มีอะไรที่แก้ไม่ได้ การแก้มี 2 อย่าง

3.1 แก้ที่ภายนอก เช่น พาไปรักษาให้ถูกกับโรคทางกาย

3.2 แก้ที่ภายใน คือ แก้ที่กรรมแก้ที่ต้นเหตุ เพราะเราเบียดเบียนเขาไว้ด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไปขอขมาลากรรมกับเขาเสีย เจ้ากรรมนายเวรก็จะปลดปล่อย เขาให้อภัยแก่เรา กรรมนี้ก็จะกลายเป็นอโหสิ กรรม **อโหสิ** แปลว่า ไม่ให้ผล ไม่ให้โทษแล้ว ไม่เอาโทษ ไม่เอาเรื่องแล้ว ไปเหอะ ไปรักษาซะ เมื่อไม่มีกรรมมาครอบงำมาเบียดเบียน ไปกินยาหาหมอ โรคก็หาย แต่ถ้ายังไม่แก้กรรมยังมีกรรมอยู่รักษาก็นานหน่อยเพราะไปแก้ที่ปลายเหตุ

4. อุปฆาตกรรม กรรมตัดรอน อย่างเช่น ผู้อำนวยการโรงเรียนป่ายุบใน ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้อำนวยการ ยังไม่ทันได้ไปรับตำแหน่งโดนรถชนโครมเดียวไปเลย ไปรับตำแหน่งเอาที่ยมโลกเสียแล้ว นี้เป็นเพราะอุปฆาตกรรม กรรมตัวนี้เข้ามาตัดรอนเสียก่อน เพราะคนเราส่วนใหญ่ไม่มีใครรู้วันตาย

บางคนจัดงานบวชลูกเสียใหญ่โต พอถึงวันบวชจูงนาคเข้าโบสถ์ยังไม่ทันข้ามธรณีประตูโบสถ์ พวกส่องเสียดับตะเกียงหน้าโบสถ์ เลยไม่ได้บวช งานบวชลูกเลยกลายเป็นงานศพลูก นี้เป็นเพราะอะไรเพราะอุปฆาตกรรมแท้ ๆ ตามมาราวี ตามมาล้างผลาญ ไม่มีใครหนีกรรมพ้น เว้นแต่แก้กรรมเสียก่อน

ประเภทที่สอง ให้ผลตามลำดับ กรรมหนัก กรรมเบา ถ้ากรรมหนักก็ให้ผลก่อน กรรมเบาให้ผลทีหลัง กรรมที่ให้ผลตามลำดับมี 4 อย่างคือ

1. ครุกรรม กรรมหนักมาก เช่น ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ทำร้ายพระพุทธเจ้า ทำลายพระสงฆ์ให้แตกแยก รวมเรียก

หลวงพ่อธรรมรส และ หลวงพ่อเขาค้อ

หลวงพ่อแผ่บารมีให้นายอุทร เกตุสิทธิ์
ผู้อำนวยการสถานีวิทยุแห่งประเทศไทย จังหวัดอุดร

ว่าทำลายศาสนา บาปหนัก เช่น เถรเทวทัตกลิ้งหินลงจากภูเขามุ่งฆ่าพระพุทธเจ้าจึงถูกธรณีสูบลงอเวจีมหานรกเลย

ถ้าเป็นกรรมฝ่ายดี ก็ให้ผลดีปุ๊บปั๊บรวยเช่นเดียวกัน เช่น อยู่ ๆ ก็กลายเป็นมหาเศรษฐี เพราะถูกรางวัลที่ 1 หลายใบ นี่เป็นเพราะครุกรรมฝ่ายดีฝ่ายกุศล คนจนกลายเป็นคนรวย คนร้ายกลายมาเป็นคนดี เช่น โจรองคุลีมาล ฆ่าคนเกือบพันคน ได้พบพระพุทธเจ้า คนร้ายกลายเป็นพระอรหันต์แล้ว ตัวอย่างถมเถไป

2. อาจิณณกรรม กรรมที่ทำจนชิน เช่น ฝ่ายดีทำบุญทุกวัน ตักบาตรทุกวัน รักษาศีล ปฏิบัติธรรมเป็นประจำ พอตายขึ้นไปสวรรค์ก่อน ถ้าจะมีโชคมีลาภ คนที่ทำความดี คนทำความดีมักมีโชคลาภ ใคร ๆ ก็อยากจะช่วยเหลือคนดี ไม่ว่าหน้าที่การงาน ยศถาบรรดาศักดิ์ เขาจะอุดหนุนคนดี ให้คนดีก่อนเป็นธรรมดา จึงควรทำดีให้เป็นนิสัย เป็นกิจวัตร ทำให้เป็นนิจสิน ทำให้เคยตัว ถ้าไม่มีกรรมหนักอื่น ๆ มาเบียดเบียน มาตัดรอน อาจิณณกรรม กรรมที่ทำจนชินนี้จะให้ผลก่อน ไม่ต้องร้อนใจ

แต่ถ้าเป็นอาจิณณกรรมฝ่ายชั่ว เช่น คนฆ่าหมูเป็นประจำ เวลาจะตายร้องเหมือนหมู คนฆ่าวัวเชือดคอวัว อย่างที่โรงเชือดโรงฆ่าสัตว์ทั่วไป ให้ตามไปดูตอนตายเถิด เสียงร้องเหมือนวัวไม่มีผิด พวกเล่นไก่ชน เล่นปลากัดก็เหมือนกัน ให้ระวังอาจิณณกรรม คุณอาจิณเขาไม่ปล่อยหรอก เขาตามล่าเราแน่ ๆ ถ้ายังไม่เลิก

3. อาสันนกรรม กรรมให้ผลก่อนตาย ก่อนตายควรทำจิตให้ดีก่อนที่จิตจะออกจากร่าง กว่าจะทิ้งร่างให้คิดถึงแต่ความดี ให้ภาวนากรรมฐาน จิตจะได้ยึดเอาสิ่งดีงาม คนโบราณเขาบอกคนใกล้ตายให้ ภาวนาอรหัง คตินิมิตอื่นจะได้ไม่มารบกวน จะได้ตายอย่างเป็นสุขไปสู่สุคติ

4. กตัตตากรรม กรรมที่สักแต่ว่าทำ ไม่มีเจตนารุนแรงอะไร แต่ก็มีผลและกรรมให้ผลเหมือนกัน อย่างหลวงพ่อเองตอนเด็ก ๆ ชอบจับลูกหมาโยนน้ำเล่น เพราะบ้านเราอยู่ใกล้ธารน้ำ อยู่ใกล้คลองน้ำเห็นลูกหมาเล็ก ๆ เป็นไม่ได้ ชอบเล่นกับมัน เล่นธรรมดาไม่ว่า จับโยนน้ำเล่นเห็นเป็นของสนุก แล้วเป็นอย่างไรตอนนี้โดนน้ำพัดไปหลายครั้งแต่ไม่ตาย เพราะไม่ได้เจตนาฆ่าลูกหมา เจตนาเล่นกับมันเล่นพิเรนทร์ ผลของกตัตตากรรมกลายเป็นภูมิแพ้ เจ็บคอ เป็นหวัดอยู่ในปัจจุบัน ถูกละอองฝน ถูกความเย็นเป็นไม่ได้ นั่งรถแอร์เย็นมากไม่ได้ จึงไปไหนไม่ค่อยได้ ไม่เหมือนองค์น้องเขาค้อ ขึ้นเหนือล่องใต้เป็นว่าเล่น เพราะท่านไม่ได้ทำกรรมอย่างเรา จึงไม่ต้องมารับกรรม

กรรมประเภทที่สาม ให้ผลตามกาลเวลา มี 4 อย่าง คือ

1. ทิฏฐธัมมเวทนียกรรม กรรมที่ให้ผลในชาตินั้นไม่ต้องรอชาติหน้าทันตาเห็นเลย เช่น เรายกมือไหว้เขา เราชมเชยเขา เราให้เกียรติเขา ช่วยเหลือเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผลความดีนี้ก็จะให้ผลแก่เราในปัจจุบันทันตาเห็น

แต่ในทางตรงกันข้าม เช่น ไปด่าเขา ไปฆ่าเขา ไปลักขโมยของเขา ผิดลูกผิดเมียเขา โกหกตอแหลเขา ไม่ซื่อสัตย์กับเขา ไปหักหลังเขา กรรมนี้ก็ให้ผลทันตาเห็นเหมือนกัน ให้ผลชาตินี้แหละ ทั้งดีทั้งชั่ว

แม้แต่การแก้กรรม ตัดกรรมที่หลวงพ่อทำอยู่ ช่วยเหลือคนอยู่ก็ให้ผลในชาตินี้ ทันตาเห็นเหมือนกัน จึงมีคนหลั่งไหลกันมาตรวจกรรมแก้กรรมกันไม่ขาดสาย นอกจากไม่เชื่อกรรมและไม่เชื่อว่าจะแก้ได้ก็ช่วยไม่ได้

2. อุปปัชชเวทนียกรรม กรรมให้ผลชาติหน้า คือ ชาติที่สอง จากชาตินี้ เรียกว่า ตายจากชาตินี้ไปเกิดในชาติหน้า ผลบุญและกรรมที่ทำไว้จะติดตามไปให้ผล ตัวอย่างเช่น แม่กิมลั้ง ชาติก่อน

ไปปฏิบัติธรรมอยู่วัดมหาธาตุ ฯ กรุงเทพ ฯ ตายแล้วมาเกิดเป็นเด็กหญิงรัตนา ระลึกชาติก่อนได้หมด เล่าให้พ่อแม่ในปัจจุบันชาติฟังจนเป็นข่าวฮือฮากันทั่วโลก เพราะพิสูจน์หลักฐานได้หมด ที่นอนที่อยู่ที่ปฏิบัติและชี้ทักแม่ชีจันทร์เพื่อนเก่าได้ ชี้บอกลูกสาวในอดีตชาติก็ได้ นี้เรียกว่าผลของ อุปปัชชเวทนียกรรม กรรมที่ให้ผลในชาติที่สองคือ ปฏิบัติธรรมในชาตินี้ทำความดีในชาตินี้ เมื่อตายไปเกิดในชาติหน้าจึงไปเกิดดีเพราะทำความดีไว้ ฝึกสติไว้ดีในชาตินี้ ตายปั๊บเกิดปุ๊บระลึกชาติตนเอง ได้

ยิ่งไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม ยมอินทร์ ยิ่งระลึกชาติได้ทันที ทำความดีอะไรไว้จึงได้มารับบุญ มาเกิดดีอย่างนี้ จะรู้ได้หมดเพราะเป็นทิพยกาย เป็นกายทิพย์ มีหูทิพย์ ตาทิพย์ โดยธรรมชาติของเทพ เรื่องนี้ถ้าท่านสนใจอยากรู้ให้มากกว่านี้ ขอให้ดู **หนังสือกรรมทีปนีเล่ม 1** ของ **เจ้าคุณวิลาศ ญาณวโร** ท่านเขียนไว้ดีมาก ชัดเจน ตัวอย่างมากมาย อ่านแล้วซึ้งจริง ๆ

3. อปราปริยเวทนียกรรม กรรมที่ให้ผลในชาติที่สามเป็นต้นไปเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านชาติต่อไปและต่อไป คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อยิ่งเป็นสายปรมัตถ์ คือ ปฏิบัติสายวิปัสสนาในชั้นปรมัตถ์ เขาจะไม่สอนเรื่องเวียนว่ายตายเกิด เรื่องข้ามภพข้ามชาติไม่ให้สนใจ

4. อโหสิกรรม กรรมที่ไม่ให้ผล เรียกว่าให้อโหสิกัน อย่างที่องค์น้องเขาค้อท่านแผ่เมตตาว่า เราไม่ก่อเวรแก่ท่านแล้ว ท่านอย่าก่อเวรแก่เราเลย เราไม่ทำความลำบากแก่ท่านแล้ว ท่านอย่าทำความลำบากแก่เราเลย เราแผ่ความสุขให้แก่ท่านแล้ว ท่านจงมีความสุขยิ่งขึ้นไปเถิดเมื่อแผ่เมตตาให้แล้ว กรรมพอดีพอร้ายก็กลายเป็น **อโหสิกรรม** หมด

เห็นไหม กรรมแก้ได้จริง ๆ อย่าท้อแท้ อย่าหมดกำลังใจเสีย

ก่อนชีวิตนี้ยังมีหวัง ยังมีทางออก ยังมีทางไป ขออย่างเดียวอย่าไปทำกรรมใหม่อย่าไปเพิ่มกรรม รู้ว่ามีกรรมรีบแก้กรรมเสียเท่านั้นแหละ

เมื่อท่านได้ฟังเหตุผลประเด็นแรกที่ว่า กรรมมีจริงไหม ถ้ามีจริงคืออะไร พระพุทธเจ้าเคยตรัสถึงบ้างไหม บัดนี้ชัดเจนแล้วใช่ไหม เข้าใจแล้วใช่ไหม

ประเด็นที่สอง ที่ว่าวิธีการตรวจกรรม ตรวจอย่างไร รู้ได้อย่างไรว่าใครมีกรรมไม่มีกรรม อันนี้จะขอยกพระพุทธพจน์ พุทธวัจนะมาขึ้นครูเสียก่อน พระองค์ทรงตรัสว่า

มโนปุพพัง คมาธัมมา มโนเสฏฐา

มโนมยา ธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จที่ใจ **มโนมยา มโนมัย** สำเร็จที่ใจ

ตอนนี้เห็นแล้วหรือยังว่าทุกอย่างสำเร็จที่ใจ จะขึ้นสวรรค์ก็ต้องอยู่ที่ใจ ดูที่ใจ จะลงนรกก็อยู่ที่ใจ จะไปนิพพานก็อยู่ที่ใจ ให้ดูที่ใจ แม้จะดูความก้าวหน้าหรือไม่ก้าวหน้าของคนก็ให้ดูที่ใจ ใจมันเอาไหมแม้จะคบคนมาเป็นมิตรเป็นเพื่อน ก็ให้ดูที่ใจว่าเขาจริงใจไหมยิ่งเป็นการปฏิบัติธรรมด้วยแล้ว ถ้าใจไม่นิ่ง ไม่สงบ ไม่สะอาด ก็อย่าไปปรารถนา อย่าไปหวัง การเห็นธรรมเพียงแต่สมาธิ คือความสงบยังทำไม่ได้ จึงควรที่ทุกคนควรหันมาปฏิบัติธรรมตามกำลังของตนเพื่อให้จิตสงบ

เมื่อจิตสงบแล้วย่อมรู้เห็นตามความเป็นจริง เหมือนน้ำนิ่งเรามองลงไปก็เห็นได้ทุก ๆ สิ่งที่มีอยู่ในน้ำ แต่ถ้าน้ำไม่นิ่งก็มองไม่เห็นอะไรเหมือนใจที่ฟุ้งซ่านเหมือนกันจะไปเห็นอะไรได้ จะไปมองอะไรให้มันชัดได้ตัวของตัวยังมองไม่เห็นเลยเพราะกำลังยุ่งอยู่ เมื่อท่านยอมรับเหตุผลว่าใจนิ่ง ย่อมเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้เช่นนี้ ก็ขอให้ติดตามย้อนไปดู

พระพุทธรูปปางพระเจ้าเปิดโลก อยู่ภายในบริเวณวัดถ้ำน้ำตกธรรมรส

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น มีพระรูปหนึ่งมุ่งปฏิบัติธรรมอย่างยิ่งยวดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ทิ้งพ่อแม่พี่น้อง ทิ้งเมืองหลวงคู่เมืองลวง ไปอยู่ป่าตั้งสัจจะภาวนาอยู่สิบปี จิตของท่านสงบมั่งไม่สงบมั่ง แต่เมื่อมีความตั้งใจจริงก็จะต้องได้ผลจริง สมดั่งที่คำพระมีอยู่ว่า มีความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น วันหนึ่งและวันนั้นมันเป็นวันที่จิตสงบดิ่งลึก เพราะไม่มีคลื่นจิตที่เป็นพิษคือนิวรณ์มารบกวน พลันจิตก็ได้ยินเสียงข้างในพูดกันว่า ให้ท่านถอนเดรัจฉานวิชาคือวิชาโหราศาสตร์ อันเป็นวิชาหมอดูคู่หมอเดาออกเสียก่อน และท่านจะได้วิชาพุทธศาสตร์ ว่าด้วยการตรวจกรรมแก้กรรม ตัดกรรม ตามพรสวรรค์ที่ท่านเคยสร้างมา แล้วเสียงนั้นก็หายไป

พระรูปนั้นจึงตั้งจิตอธิษฐาน ถอนเลิกวิชาโหราศาสตร์ว่าจะไม่เอามาฝึกมาใช้อีกแล้ว ขอให้ข้อปฏิญาณ พอให้สัจจะปฏิญาณเท่านั้นแหละจิตก็สว่างโร่งขึ้นแวบหนึ่ง แล้วความรู้เห็นเรื่องตรวจกรรม แก้กรรมก็ปรากฏในจิต เหมือนเราถ่ายรูปนั้นนะ พอกดชัตเตอร์แสงวาบออกภาพก็ติดในฟิล์มถ่ายทันที และติดอยู่อย่างนั้น ไม่ต้องเอาไปล้างไม่ต้องขยาย มันล้างมันขยายของมันเอง เมื่อต้องการจะตรวจดูกรรมของใคร มันก็ปรากฏเองถ้าคนมีกรรม **แต่ถ้าไม่มีกรรมหรือไม่ตั้งใจจะมาตรวจกรรม จะไม่เห็นอะไรเลย** เหมือนกับฟิล์มที่ยังไม่ได้เอาไปถ่าย เอามาล้างดูก็ไม่มีภาพอะไร เห็นแต่ฟิล์มว่างเปล่า ท่านจะสงสัยว่า เอ๊ะ! จิตจะได้ยินอย่างไรหนอ มันต้องใช้หูฟังได้ยินที่หู หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายได้สัมผัส จิตได้คิดนึก แล้วนี่มันไม่ได้คิดนึก มันรู้สึกขึ้นที่ใจ น่าจะใช้คำว่าใจรู้สึก นี่ไปใช้ว่าจิตได้ยินเสียงข้างในพูด ไม่เข้าใจ

เอาอย่างนี้สิครับท่าน เคยได้ยินคำว่าใจมันคุยกัน บางครั้งใจมัน เถียงกัน อำนาจฝ่ายสูงกับอำนาจฝ่ายต่ำมันเถียงกัน มันทะเลาะกันกว่าจะตัดสินใจได้ เล่นเอาครึ่งคืนค่อนคืน ท่านเคยเป็นไหมครับ

นี่เป็นการเปรียบเทียบเท่านั้นว่า จิตธรรมดาสามัญมันถกเถียงกัน ตามอำนาจของจิตฝ่ายสูงฝ่ายต่ำว่ามันถกกันเถียงกัน เหมือนหนึ่งว่า เราได้ยินเขาคุยกัน

ภาษาคนนี่มันยากหนอ ไม่เหมือนภาษาใจ ภาษาธรรม เขารู้ เขาเห็น เขาได้ยินกันด้วยใจ เพราะว่าทิพย์กับทิพย์เขาคุยกันได้ เขาคุยกันระหว่างกายทิพย์กับญาณทิพย์ **กายทิพย์** ก็คือ **ใจ** หรือ **จิต** ของคนเรา ส่วน **ญาณทิพย์** หมายถึง **ญาณทัสนะการรู้เห็นด้วยญาณ** การได้ยินด้วยญาณ การได้กลิ่นด้วยญาณ การได้สัมผัสด้วยญาณ การได้รู้สึกรู้ชัดรู้แจ้งด้วยญาณ เป็นเรื่องของจิต และไม่ใช่มองเห็นด้วยตาเนื้อ เห็นนี้มันรู้ด้วยญาณ มันเห็นด้วยญาณ มันได้ยินด้วยญาณข้างในคือใจ ในใจจิตใจ ด้วยฤทธิ์ด้วยพลังที่เหนือพลัง เหนือเหตุเหนือผลของสามัญ เพราะนี่มันเป็นวิสามัญธรรมดาที่ไม่ธรรมดา คือมันเหนือธรรมดา

อีกอย่างการตรวจกรรมเน้น **วันเสาร์ - อาทิตย์** เป็นหลัก วันธรรมดาไม่ค่อยได้อยู่ เพราะโยมรับไปแผ่บารมีในที่ต่าง ๆ ละการตรวจกรรมนั้นต้องเอาตัวเองมาตรวจ มาด้วยตนเอง และต้องตั้งใจจริงๆกรรมจึงจะปรากฏ เปรียบกรรมเหมือนเครื่องส่งวิทยุ ความตั้งใจมาตรวจเหมือนเครื่องรับวิทยุ ต้องจูนคลื่นเครื่องรับให้ตรงกับคลื่นส่งมันถึงจะได้ และไม่รับตรวจทางจดหมาย ไม่รับตรวจทางโทรศัพท์

ประเด็นที่สาม การแก้กรรมตัดกรรม แก้อย่างไร ตัดอย่างไร และรู้ได้อย่างไรว่าแก้ได้แล้ว ตัดได้แล้ว เอาอะไรมาเป็นเครื่องวัดเป็นเครื่องตัดสิน มีตัวอย่างไหม

การแก้กรรม ตัดกรรม มี 3 อย่าง คือ

1. บวช บวชพระ บวชชี บวชพราหมณ์ เมื่อเจ้ากรรมนายเวรเขาต้องการบุญเรื่องบวช เราต้องบวชให้เขา จะกี่วันกี่เดือนก็แล้วแต่

เขาจะเรียกร้อง เมื่อบวชให้แล้ว เจ้ากรรมนายเวรก็ปลดปล่อยเรา เราก็พ้นกรรม เปรียบเหมือนเราทำผิดกฎหมาย ศาลลงโทษตัดสินจำคุกเรา 5 ปี เมื่อเรายอมรับและเป็นนักโทษที่ดี ได้รับความเมตตาปรานี ก็ได้รับการปลดปล่อยเมื่อครบกำหนด เราก็พ้นโทษ เป็นอิสระได้ต่อไป

2. ทำสังฆทานแก้กรรม การทำสังฆทานแก้กรรม ไม่เหมือนสังฆทานทั่วไป การทำสังฆทานที่หลวงพ่อค้นพบมีอยู่ 3 อย่าง

2.1 สังฆทานธรรมดา ทำที่วัดไหนก็ได้ ทำกับพระองค์ไหนก็ได้แต่แก้กรรมไม่ได้ ยังไม่พอ

2.2 สังฆทานแก้กรรม ต้องตรวจกรรม ตรวจขันธ์ 5 ธาตุ 5 บารมี 5 ว่าเขาขาดส่วนไหน ถ้าขาดเรื่องขันธ์ก็จะแก้เรื่องขันธ์ ถ้าขาดเรื่องธาตุต้องแก้เรื่องธาตุ ถ้าขาดเรื่องบารมีก็ต้องแก้เรื่องบารมี

ตรวจขันธ์ 5 คือ ตรวจรูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขาร 5 ขันธ์ วิญญาณขันธ์ ย่อสั้นคือ **กาย** กับ **ใจ**

ตรวจธาตุ 5 คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ และวิญญาณธาตุว่า ธาตุไหนบกพร่องไม่ถูกส่วน

ตรวจบารมี 5 บารมีพระบิดา พระมารดา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมเรียกว่า บารมี 5

เมื่อขันธ์ ธาตุ บารมี แต่ละคนไม่เหมือนกัน ไม่เท่ากัน การทำสังฆทานจึงใช้ของไม่เท่ากัน มากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่กรรมหนัก กรรมเบา ขันธ์หนัก ขันธ์เบา ธาตุหนัก ธาตุเบา บารมีน้อย บารมีมากแต่ละคนไม่เหมือนกัน

2.3 จะต้องสร้างพระประจำวันเกิดของตัวเองเท่าอายุ เช่นท่าน เกิดวันจันทร์อายุ 30 ต้องสร้างพระประจำวันจันทร์ พระยืนปางห้ามญาติหรือสูงเท่ากับอายุคือ สูง 3 เมตร 30 เซนติเมตร

รูปปั้นต่างๆ ที่ญาติโยมสร้างถวาย เพื่อแก้กรรม

ถ้าท่านเกิดวันพฤหัสบดี ต้องสร้างพระปางสมาธิหน้าตักกว้าง 3 เมตร 30 เซนติเมตร ถ้าท่านเกิดในวันอังคารต้องสร้างพระนอนยาว 3 เมตร 30 เซนติเมตร อย่างนี้เป็นต้น

หรือรูปปั้นที่เจ้ากรรมนายเวรเขาต้องการนี้ เฉพาะผู้ขาดบารมี 5 หรือมีเจ้ากรรมหนักที่ต้องให้พระพุทธเจ้าช่วย คือ ให้บารมีพระช่วยตัดกรรมแก้กรรมให้

ประเด็นต่อมาก็คือ รู้ได้อย่างไรว่าแก้ได้แล้ว ตัดได้แล้ว มีอะไรเป็นเครื่องวัด เครื่องตัดสิน มีตัวอย่างไหม

โอ๊ย มีเยอะแยะทั้งในประเทศนอกประเทศ สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฮ่องกง ไต้หวัน เยอรมัน อังกฤษ อเมริกา มากันเยอะมาแก้กรรมกันเยอะ ถ้าไม่ได้ผลเขาจะมาแก้กันทำไม ไปดูผลงานแก้กรรมที่วัดเถอะ เต็มวัดไปหมด หลวงพ่อเป็นพระไม่รับเงินส่วนตัวถ้าโยมไม่มาสร้างเพื่อแก้กรรม แล้วหลวงพ่อจะเอาเงินจากไหนมาสร้างมากมายขนาดนี้

ทราบไหมว่าหลวงพ่อนั้นเนื้อก็ไม่ได้กิน หนังก็ไม่ได้รองนั่ง แล้วยังเอากระดูกมาแขวนคออีก หมายความว่าท่านต้องมารับผิดชอบเพื่อผู้อื่น ต้องหาช่างมาปั้นรูป ควบคุมการก่อสร้างเองหมดทุกอย่างจนกว่าโยมจะมาแก้กรรมเสร็จ ตัวท่านก็ไม่ได้มุ่งหวังอะไรจากโยมหวังสร้างบารมีอย่างเดียว ช่วยเหลือโยมอย่างเดียว ไม่เรียกร้องเงินทองส่วนตัวเลย ไปดูสิ กุฏิส่วนตัวของทานก็ไม่มี เที่ยวแขวนกลดนอนอยู่ในป่า อยู่ในถ้ำที่โยมมาสร้างแก้กรรม ไม่ซ้ำที่แต่ละคืน ไม่มีสมบัติส่วนตัว เพราะไม่สะสม จะต้องการอะไรก็แบมือขอสงฆ์ สงฆ์ให้ก็ได้ใช้ไม่ให้ก็ไม่เอาไม่บ่น ไม่เรียกร้อง ไม่เรี่ยไรเพื่อส่วนตัว แล้วยังต้อง ทำงานทั้งวันเหมือนพระเณรลูกวัดทั่วไป

ในการรับแขกโปรดโยมท่านมีมนุษย์สัมพันธ์ เป็นพระไม่ถือตัวใครเข้าหาได้หมด ไม่ต้องผ่านเลขาเลียขา ต้อนรับเป็นกันเอง คุย

สนุกสอนธรรมะไปในตัว สอนตรงประเด็นได้ผลกว่าสอนบนธรรมาสน์ โยมได้ฟังแล้วคลายเครียด อารมณ์ซีเรียสหมดไป มาแล้วอยากมาอีก ได้ทั้งแก้กรรม ตรวจกรรม ได้สร้างสมบารมีไปด้วย ทำด้วยความเต็มใจ ตั้งใจ สบายใจ

อนึ่ง บางคนกลัวการตรวจกรรมกลัวจะเสียเงิน **ถ้าไม่มีเงินไม่เป็นไร ไปให้ท่านแผ่บารมีให้ก็ได้** ไม่ต้องเสียสตางค์อย่างไร อย่ากลัวในเรื่องที่ไม่ควรกลัว ที่จริงการตรวจกรรมมีประโยชน์มาก อย่างน้อยเราจะได้รู้ว่า เรามีกรรมหรือไม่ เหมือนเราไปตรวจโรค ควรให้หมอตรวจ ให้หมอเช็คสุขภาพ เพื่อสุขภาพของเราว่ามีโรคอะไรหรือไม่ไม่ใช่ปล่อยให้เป็นหนักแล้วจึงไปตรวจ บางทีมันก็สายเกินไป หมอช่วยไม่ทันเสียแล้ว

อีกอย่างการตรวจกรรม ควรไปเสาร์ – อาทิตย์ เพราะท่านจะอยู่เฉพาะเสาร์ – อาทิตย์ วันธรรมดาจันทร์ถึงศุกร์ไม่ค่อยได้อยู่ เพราะมีโยมรับไปแผ่บารมีในที่อื่น เนื่องจากหลวงพ่อท่านมีความสามารถหลายอย่าง ใครถูกไสย ถูกคุณ ลมเพลมพัด ถูกมนตร์ดำที่ใครทำมา หรือบ้าน โรงงาน บริษัทห้างร้านมีสิ่งอาถรรพณ์ นิมนต์ท่านไปแผ่ไปช่วยแก้อาถรรพณ์ท่านไปได้หมด

แต่ต้องเอารถมารับส่ง เน้นรถตู้ ท่านไม่มีรถ ไม่รับรถส่วนตัวที่เน้นรถตู้ เพราะท่านเป็นภูมิแพ้เป็นหวัดอยู่ประจำ นั่งรถเล็ก เก๋งเบนซ์ไม่ค่อยได้ จึงต้องใช้รถตู้ ถ้าไปต่างจังหวัดไกล ๆ เช่น เชียงใหม่ หรือสงขลา จะต้องพาขึ้นเครื่องบินนั่งรถตู้ไม่ไหว ไกลเกินไป

เหตุที่มาอยู่ถ้ำพระโพธิสัตว์

พูดถึงเรื่องการไปอยู่ถ้ำ เราอาจจะมองเห็นภาพพจน์หรือภาพลักษณ์ของถ้ำว่ามันคงมืดทึบและอับชื้น มีขี้ค้างคาวเปรอะไปหมด บางถ้ำก็ใหญ่ บางถ้ำก็เล็ก บางถ้ำก็มีหินย้อยสวยงามน่าดู บางถ้ำก็ตัน บางถ้ำก็ทะลุ มีแสงส่องลงมาให้มองเห็นเกล็ดหินย้อยมีแสงแวววับจับตา แต่สาหรับถ้ำที่หลวงพ่อไปอยู่ปฏิบัตินั้น เป็นถ้ำที่สวยงามมาก และมีหลายถ้ำ อาทิเช่น **ถ้ำพระโพธิสัตว์ ถ้ำสงัดเจดีย์ ถ้ำลุมพินีสวนหินถ้ำถิ่นเลียงผา (ถ้ำพระธรรมทัศน์) ถ้ำหน้าประตูธรรม ถ้ำกระต่ายจำศีล ถ้ำหลวงจีนตกเหว** ฯลฯ

โดยเฉพาะ ถ้ำพระโพธิสัตว์ เป็นถ้ำที่กรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานของชาติ เมื่อ พ.ศ. 2508

ถ้ำพระโพธสัตว์ เป็นถ้ำที่มีภาพแกะสลักนูนต่ำ เป็นภาพที่พระพุทธเจ้ากำลังแสดงธรรม ในพุทธลีลาหลากหลาย ชวนให้ศึกษาหาความเพลิดเพลินจากธรรมชาติได้ดี เหมาะสำหรับคนยุคนี้ ที่มีแต่เรื่องเครียด เรื่องซีเรียส เรื่องปวดหัว

พูดถึงการที่มาอยู่ถ้ำก็เพราะโดนหลอก แต่ไม่ใช่หลอกให้มาอยู่ถ้ำเรื่องมันมีอยู่ว่า ย้อนหลังไปเมื่อยี่สิบปีกว่าโน้น คือเมื่อปี พ.ศ. 2511 หลวงพ่อเรียนหนังสือเปรียญ 5-6 อยู่วัดราชโอรสาราม หรือวัดราชโอรส (วัดจอมทอง) ซึ่งอยู่ใกล้กับวัดหนัง วัดนางนอง

หลวงพ่อเป็นคนที่ชอบเผยพร่ธรรมะ เพราะเคยฝึกวาทะศิลป์ตลอดมา คนที่ฝึกวาทะศิลป์มักชอบพูดชอบแสดง และเมื่อเรียนอยู่ที่วัดพังยาง พระอาจารย์คลิ้งก็สอนธรรมปฏิภาณให้ เมื่อมาเรียนต่อที่

วัดหัวป้อมในสงขลา พระอาจารย์มหาพร้อมก็สอนการเทศน์ให้อีก

พูดถึง **พระอาจารย์มหาพร้อม** หรือ **พระครูปิยะสิกขการ** ท่านเป็นพระที่มีพรสวรรค์ เป็นพระนักเทศน์ระดับภาคทีเดียว แม้ปัจจุบันนี้ ก็ยังหาผู้เทียบไม่ได้ และยังเก่งทางด้านการปกครอง การบริหาร หาตัวจับยาก เรียกว่า หนึ่งในเมืองสงขลา เพราะเหตุนี้หลวงพ่อจึงได้นิสัยมา อยู่ไหนก็ชอบเทศน์ชอบเผยแผ่

เมื่อมาอยู่วัดราชโอรสฯ จึงจัดตั้งสภามหาเปรียญ เพราะได้กัลยาณมิตรที่มีจิตตรงกันหลายองค์ เช่น **พระมหาสำราญ** หรือ **พระราชรัตนโสภณ** เจ้าอาวาสวัดนางนองปัจจุบันนี้ องค์นี้ก็เก่ง ท่านจบ พ.ธ.บ. มหาจุฬาฯ เลือดนักสู้เต็มตัวทีเดียว ไม่ว่าอยู่ไหนสู้ลูกเดียว ทำลูกเดียว สมัยก่อนวัดนางนองยังไม่เจริญ ตั้งแต่ท่านมาปกครองมาบริหาร วัดเปลี่ยนโฉมหน้าใหม่หมด คนศรัทธาหลั่งไหลทั้งไกลทั้งใกล้

ดังโบราณบัณฑิตท่านกล่าวว่า

***อัน**คนดีอยู่ไหนไกลพันเส้น*
ก็ไม่เว้นคนตามถามข่าวหา
ส่วนคนชั่วอยู่ใกล้ด้านละวา
ไม่มีใครมองหน้าอนาถใจ

อีกองค์ เพื่อนคู่จิตมิตรคู่ใจ คือ **พระมหาสมทรง** ปัจจุบันเป็นพระดร.จบปริญญาเอก ไปเผยแพร่อยู่อเมริกาโน้น ส่วนพระมหาคล้ายคือหลวงพ่อเอง มีปัญญาน้อยด้อยวาสนา ได้เป็นเพียงพระป่าอยู่ป่าอนาถาต่อไป

เมื่อพูดถึงตอนนั้น หลวงพ่อจัดรายการเผยแพร่ธรรมะ ออกรายการวิทยุ จ.ส.สี่ บางซื่อ พระนคร ส่งองค์น้องคือ **พ่อท่านมหา**

แคล้วไปพูดวิทยุ เพราะว่าองค์นี้เก่งหลายอย่าง พูดก็เก่ง เขียนก็เก่ง หลวงพ่อเองสู้น้องไม่ได้ ยิ่งตอนนี้ยิ่งห่างไกลไปหลายโยชน์เลย เพราะท่านกลายเป็นพระวิปัสสนาจารย์ไปแล้ว

และแล้ววันหนึ่ง คือวันที่หลวงพ่อนิมนต์ **หลวงพ่อใหญ่** คือ **หลวงพ่อพระเทพสิทธิมุนี** พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทยวัดมหาธาตุฯ กรุงเทพฯ ไปเทศน์ที่สภามหาเปรียญวัดราชโอรสฯ หลวงพ่อทำหน้าที่โฆษกประชาสัมพันธ์ไปเรื่อยๆ พอท่านเทศน์เสร็จและกลับถึงวัดมหาธาตุฯ ท่านก็ให้ **โยมแม่สมทรง กาญจนพัฒน์**อุบาสิกาผู้ใหญ่ไปนิมนต์หลวงพ่อมาที่วัด

พอหลวงพ่อมาถึง ท่านก็พูดแบบเชิงเทศน์เชิงคุยว่า ท่านมหาคล้าย ท่านมีบุญเก่าเยอะนี่ แต่ว่าบุญเก่านี้พาไปนิพพานไม่ได้นะ ต้องสร้างบุญใหม่ด้วย คือ ต้องปฏิบัติเอาในปัจจุบันนี้ ในชาตินี้ อนึ่ง ท่านมีแต่ปริยัติยังขาดปฏิบัติในพระศาสนานี้จะต้องมีทั้งคันถธุระ คือ ปริยัติและวิปัสสนาธุระ คือปฏิบัติ ท่านยังขาดปฏิบัติ ฉันอยากจะให้ท่านมหาปฏิบัติเสียก่อน ให้ได้ชิมรสพระธรรมด้วยตนเองเสียก่อน แล้วจึงค่อยสอนคนอื่น

หลวงพ่อนิ่งฟังท่านเทศน์ท่านพูด เหมือนหนึ่งถูกตรึงไว้ด้วยมนตร์อาถรรพณ์ จิตใจดื่มด่ำในถ้อยคำที่ท่านพูด จนเมื่อท่านถามย้ำครั้งที่สองจึงลุกขึ้นกราบรับปากท่าน หลังจากนั้น 3 วัน หลวงพ่อจึงได้มาปรากฏกายและได้อยู่ปฏิบัติกับท่านเป็นเวลา 1 เดือน โดยมี **พระอาจารย์มหาสุภาพ** และ **พระอาจารย์มหาเมืองคำ** องค์ที่อยู่ปัจจุบันนี้ เป็นผู้ช่วยสอบอารมณ์

เมื่อครบกำหนด 1 เดือนแล้ว **หลวงพ่อพระเทพสิทธิมุนี** ก็ได้พาหลวงพ่อมาฝากปฏิบัติต่อกับ **หลวงพ่อใหญ่ พระอาจารย์ ดร.ภัททันตะ อาสภมหาเถระ** เจ้าคณะวิปัสสนาวิเวกอาศรม จังหวัดชลบุรี

หลวงพ่อใหญ่ ท่านเป็นคนพม่า ท่านมีเมตตาสูงมาก หลังจากที่ท่านรับปากจากพระเทพสิทธิมุนีแล้ว ท่านก็สอนและสอบอารมณ์กรรมฐานด้วยตัวท่านเอง

วันผ่านไปแปดเดือนกับสิบสามวันแล้ว ท่านก็เทศน์ลำดับญาณที่อุโมงค์ใหญ่วิเวกอาศรม ให้หลวงพ่อได้ฟัง และท่านก็หวังจะให้หลวงพ่อได้ปฏิบัติต่อญาณชั้นสูงขึ้นไป แต่วาสนาหลวงพ่อไม่ให้อยู่ต่อเสียแล้วมันเหมือนกับมีสิ่งดลใจให้ออกไปธุดงค์เดี่ยว หาประสบการณ์หาความชำนาญเอาเอง

และแล้วในวันนั้นเอง หลวงพ่อก็ได้จากท่านหลวงพ่อใหญ่กลับไปลาหลวงพ่อพระเทพสิทธิมุนี เพื่อธุดงค์เดี่ยวต่อไป หลวงพ่อเจ้าคุณอาจารย์มองหน้าหลวงพ่อลึกและนาน เหมือนหนึ่งค้นหาอะไรในดวงใจของศิษย์ แล้วท่านก็ลุกไปเขียนจดหมายหนึ่งฉบับ ยื่นให้หลวงพ่อพร้อมกับพูดว่า

“ท่านถือจดหมายไป ไปหา **ท่านพระครูวิบูลย์สมาธิวัตร** วัดเขาพระ จังหวัดสระบุรี แล้วท่านจะได้ธุดงค์สมความปรารถนา”

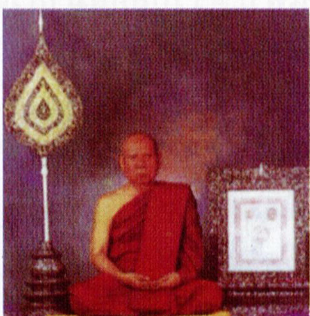
จิตใจหลวงพ่อตอนนั้น เหมือนติดปีกแล้ว ได้จดหมายฉบับเดียวไปลิ่วเลย ทั้งๆ ที่ไม่เคยไป และไม่เคยรู้จัก แต่ด้วยอำนาจจิตที่มีพลังเหมือนมีสิ่งหนุนหลัง มีสิ่งดลใจ

หลวงพ่อไปถึง **วัดวิสุทธิมรรค** และลงรถที่นั่น เข้าไปสอบถามพระที่นี่มีพระอยู่องค์เดียว และเป็นพระเล่นกสิณฌาน กสิณไฟตาเขียว เหมือนมรกต

ท่านพาหลวงพ่อไปเพ่งกสิณในห้องกสิณไฟ อันมีหลักการเพ่งที่น่าสนใจมาก และชวนให้หลวงพ่ออยู่ฝึกกับท่าน ท่านบอกว่าท่านมหานี่มีบุญบารมีเก่าเยอะนี่ ผมจะสอนอภิญญาให้ จะเอาหูทิพย์ ตาทิพย์ หรือจะเอาเจโตปริยญาณ รู้ใจคนก็ได้ ผมยินดีสอนให้ ผมชักจะชอบท่านมหาเสียแล้ว

เอาละซิ จะมีวาสนาขนาดนี้หรือเนี่ย แต่นิสัยหลวงพ่อไม่ชอบทางด้านอภิญญา ชอบทางด้านวิปัสสนา เพราะมันละกิเลสได้ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิด เบื่อ

ในที่สุด หลวงพ่อก็ต้องลาพระเดชพระคุณท่านวิสุทธิมรรคไปวัดเขาพระต่อไป เมื่อไปถึงก็ส่งจดหมายให้พระครูวิบูลย์สมาธิวัตร ท่านอ่านแล้วเห็นท่านยิ้มเป็นนัย อันว่านิสัยของหลวงพ่อนั้นชอบสังเกตสังกามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพราะอดีตเกิดมาอาภัพ ถูกรังแกมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ทำอะไรไม่ค่อยถูกใจคนอื่น หน้าตาก็ซื่อบื้อ ไม่มีเสน่ห์ในตัวเมื่ออาศัยเสน่ห์ในตัวไม่ได้ จึงต้องใช้ปัญญา สังเกตสังกาพิจารณาตัวเองเพื่อการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

พระธรรมธีรราชมหามุนี
(โชดก ญาณสิทฺธิเถร ป.ธ.๙

พระอาจารย์มหาเมืองคำ
ผู้เป็นพระอาจารย์สอนกรรมฐาน
อยู่คณะ ๕ วัดมหาธาตุ มีความสามารถพิเศษ

ภาพสลักนูนต่ำ ภายในถ้ำพระโพธิสัตว์

ป้ายของกรมศิลปากร ตรงทางขึ้นถ้ำพระโพธิสัตว์

และแล้ววันแห่งการ โดนหลอกก็มาถึง

อันว่านิสัยหลวงพ่อนี้ถ้าได้สงสัยอะไรแล้ว มันปล่อยมันวางไม่ได้กำหนดกรรมฐานสงสัยหนอสงสัยหนอก็แล้ว มันก็ไม่หายสงสัย เมื่อไม่หายสงสัย ก็ต้องพิสูจน์กันละ เป็นไรเป็นกัน วันนั้นท่านพระครูไม่อยู่ไปกิจนิมนต์ข้างนอก ได้การละทีนี้ มันจะได้หายสงสัยเสียที ว่าจดหมายนั้นเขาเขียนว่าอย่างไร ไหนหลวงพ่อเจ้าคุณอาจารย์บอกว่าให้ท่านพระครูพาธุดงค์ แต่วันที่อ่านจดหมาย ท่านกลับยิ้มอย่างมีเลศนัย วันนี้แหละจะต้องได้รู้กัน ท่านพระครูก็ไม่อยู่ พระลูกศิษย์ก็ไปทำกรรมฐานกันหมด

เมื่อมาถึงที่ท่านพระครูรับแขก เห็นปากประตูไม่ล็อกกุญแจเหมือนหนึ่งเทวดาช่วยเปิดทางให้ หลวงพ่อก็เข้าไปค้นหาจดหมายฉบับนั้น ซึ่งที่จริงก็ค้นไม่ยากเลย เพราะเครื่องหมายคือตราวัดของวัดมหาธาตุฯ เห็นโดดเด่นอยู่หน้าซอง หลวงพ่อดีใจจนมือสั่นหยิบจดหมายขึ้นนบแสดงความเคารพที่ล่วงเกินเสียมารยาทเพราะความอยากรู้ หลวงพ่อพระครูครับ อภัยให้แก่มหาคล้ายด้วยเถิด

และแล้วความลับก็ถูกเปิดออกจริงๆ โธ่...หลวงพ่อเจ้าคุณอาจารย์ท่านรักลูกศิษย์ขนาดนี้เชียวหรือ มหาคล้ายเป็นใคร มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับท่านขนาดไหน ท่านจึงวางแผนอันแยบยลเพื่อช่วยเหลือลูกศิษย์คนนี้ ท่านเป็นพระอาจารย์ใหญ่ระดับประเทศ เป็นผู้เปิดตั้งสำนักวิปัสสนาแห่งประเทศไทย มีลูกศิษย์เป็นหมื่นเป็นแสน

ล้วนแต่มีระดับ มียศมีตำแหน่งสูง ๆ ท่านไม่น่าจะมาเสียเวลากับพระซื่อบื้อพระมหาปัญญานิ่มเช่นเรา ยิ่งคิดยิ่งน้ำตาไหล ยิ่งอ่านไปจิตใจตื้นตัน

โอ้พระคุณอาจารย์ท่านมากล้น หวังให้ศิษย์ได้พ้นซึ่งปัญหา
ถึงอยู่ไกลท่านตั้งใจส่งเรามา เพราะว่าท่านเมตตาเราเหลือเกิน
หวังให้ศิษย์ได้ดีมีอนาคต ศิษย์จะจดจำไว้ไม่เก้อเขิน
ถึงตัวตายศิษย์จะไม่ให้ลืมเพลิน จะขอเดินตามคำสอนอย่าร้อนใจ
หากลูกศิษย์ได้กลับมาหาอาจารย์ พระคุณท่านคงสุขสมอารมณ์ใส
แต่ลูกศิษย์มีกรรมจำต้องไป น้ำตาไหลอาบหน้าขอลาก่อน

หลายท่านอาจจะคิดว่า แล้วเรื่องราวในจดหมายมีว่าอย่างไร ในตอนแรกเห็นชื่นชมใหญ่ แล้วทำไมตอนท้ายจึงจะไปอีกล่ะ

เนื้อหาในจดหมาย

วัดมหาธาตุฯ คณะ 5
16 กุมภาพันธ์ 2512
เรียน ท่านพระครูที่นับถือ

ฉันได้ให้ท่านมหาคล้ายถือจดหมายมาให้ท่านพระครู ก็เพื่อจะให้ท่านพระครูเกลี้ยกล่อมให้ท่านมหาอยู่ที่วัดเขาพระนี้ ต่อไปภายหน้าจะได้อาศัยกัน ท่านพระครูก็แก่แล้ว ควรจะหาตัวแทนไว้ ด้วยว่าท่านมหาคล้ายนี้ มีความสามารถสูง จิตใจเด็ดเดี่ยวมาก ฉันดูแล้วว่าต่อไปพึ่งได้

แต่ข้อเสียของท่านมหาก็คือใจร้อน เก็บกด ต้องหัดสังเกตให้ดี

แล้วให้ความรักความเมตตา ก็สามารถเอาท่านให้อยู่ได้ และถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงให้รีบบอกฉัน

ด้วยความคิดถึง
พระเทพสิทธิมุนี

นี่แหละที่เรียกว่าโดนหลอก คือหลอกให้อยู่วัดเขาพระ เป็นความปรารถนาดีของท่านเจ้าคุณอาจารย์ แต่ลูกศิษย์มีกรรมอย่างว่ากลับเห็นเป็นว่าโดนหลอก

ท่านพระครูวิบูลย์
สมาธิวัตร
ณ วัดเขาพระ
จ.สระบุรี

เจอพระดีพาหนีจ้อย

ที่วัดเขาพระนี้ มีพระอยู่หลายองค์ มีแม่ชีก็เยอะ ล้วนปฏิบัติดีน่าเลื่อมใสก็หูทิพย์ ตาทิพย์ ก็หลายองค์ ทั้งพระทั้งแม่ชี

วันหนึ่ง หลวงพ่อมาทบทวนความตั้งใจเดิมว่า มาเพื่ออะไรและมาทำไม อุดมการณ์ของเรามีอย่างไร นั่งคิดนอนคิดอยู่หลายวันก็พอดีมีพระองค์หนึ่งเดินมา หลวงพ่อเหลือบไปเห็นจึงนมัสการท่าน ท่านเห็นหลวงพ่อนั่งอยู่องค์เดียว จึงเข้ามาคุยด้วย (ทราบภายหลังว่าท่านเป็นรองเจ้าอาวาส ชื่อ **พระอาจารย์อ่อนสา** มีปฏิปทาน่าเลื่อมใสมากอายุก็ไล่เลี่ยกัน ดูชะตาก็ต้องกันเสียด้วย)

คนเรานี้ก็แปลก ใช่จะถูกชะตาต้องใจกันทุกคนก็หาไม่ บางคนมองแล้วเฉย บางคนมองแล้วหมั่นไส้ บางคนมองแล้วรัก อยากมองอีกบางคนเข้าใกล้แล้วดึงดูด บางคนเข้าใกล้แล้วผลักออก เพราะชะตาไม่ต้องกันนั่นเอง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนเราคบกันโดยธาตุ ก็คือวิญญาณธาตุ ถ้าวิญญาณธาตุไม่ต้องกันก็คบกันไม่ได้ อยู่กันไม่ได้ แล้วแต่วิญญาณธาตุคือจิตใจ คนเราคบกันด้วยใจ ถ้าใจไม่ตรงกันก็คือธาตุไม่ต้องกันก็คบกันไม่ได้ และอยู่กันไม่ได้

ดังหลวงพ่อเป็นตัวอย่าง เจ้าคุณอาจารย์อุตสาห์ฝากฝังให้อย่างดีวางแผนไว้แนบเนียน ถ้าเชื่อท่านอนาคตสดใสแน่ แต่คนเราก็อย่างว่าธาตุไม่ต้องกันไม่ตรงกัน หลวงพ่อจึงอยู่กับหลวงพ่อพระครูไม่ได้ ทั้งๆ ที่ท่านรักให้เกียรติ ให้ความสำคัญมาก ได้รับอภิสิทธิ์หลายอย่าง

คนเรานี่ก็แปลก รักใคร หวังในตัวใคร อยากได้ใคร จะเอาอะไรให้หมด ความผิดพอดีพอร้ายมองไม่เห็น ไม่เหมือนคนที่ไม่รักมันช่างห่างไกลเหมือนฟ้ากับดิน โลกนี้มันถึงได้เอียง ไม่ยุติธรรม เพราะไม่เข้าใจเรื่องธาตุเรื่องกรรม ถ้าเข้าใจแล้วหมดปัญหา เพราะคิดไม่เหมือนกัน จึงเรียกว่านานาจิตตัง เพราะทำมาไม่เหมือนกัน จึงเรียกว่า**นานากรรม**

ในที่สุดหลวงพ่อก็ได้เปิดเผยความในใจ ให้พระอาจารย์อ่อนสาฟังว่า อยากจะออกไปอยู่ป่าอยู่ถ้ำองค์เดียว เพราะอยากจะธุดงค์องค์เดียวไม่เกี่ยวข้องกับหมู่คณะ ท่านพอจะหาทางออกให้ได้ไหม

การปรารภความในใจของหลวงพ่อได้ผล ดูเหมือนท่านจะอ่านความรู้สึกของหลวงพ่อออก และเข้าใจหลวงพ่อได้ดีมาก

โบราณว่า มีเพื่อนที่รู้ใจ จะทำอะไรก็สำเร็จ และสำเร็จจริงๆ ด้วยเพราะอาจารย์อ่อนสารับปากว่าจะพาไปเองเลย โอ้โฮ! ข่าวดีอะไรอย่างนี้

อะไรจะเกิดมันต้องเกิด ห้ามได้ที่ไหนเล่า พระพุทธเจ้าตรัสว่าสัตว์โลกเป็นไปตามกรรม และบัดนี้ก็กำลังทำกรรมแล้วละ แล้วก็แปลกนะ เหมือนหนึ่งเทวดาก็ร่วมด้วย เพราะมันปลอดหูปลอดตาคนไปหมดวันนี้ท่านพระครูก็ไม่อยู่ พระเณรแม่ชีก็ไปเกือบหมด เพราะพาพระครูไปโรงพยาบาลสระบุรี ท่านป่วยหนักด้วยโรคประจำตัวของท่าน จึงปลอดไปหมดทุกอย่าง

มันถึงคราวกรรมของหลวงพ่อแล้ว เขาให้อยู่ดี ๆ ไม่เอา ดิ้นรนไปหาความเดือดร้อน แล้วยังพาให้พระอาจารย์อ่อนสารับกรรมไปด้วยแต่จะทำอย่างไรได้ล่ะ ใจมันไม่อยู่แล้ว กรรมก็กรรม เวรก็เวร ขอกราบงามๆ สามคราลาแล้วครับ

แต่ยังไม่ได้ไปนะ เพียงแค่เตรียมพร้อมเท่านั้น เพราะพระอาจารย์อ่อนสาไปหารถยังไม่ได้กลับมา และยังไม่รู้ว่าท่านจะพาไป

ที่ไหน แต่จิตใจของหลวงพ่อนั้นมันโลดแล่นเหลือเกิน เหมือนหนึ่งนกจะออกจากกรงขัง อะไรขนาดนั้น

พอตกกลางคืน หลวงพ่อเข้าสมาธิ ทำจิตให้สงบ ระงับความตื่นเต้นมันแปลกนะ จิตรวมได้เร็วมาก พอจิตรวม สิ่งที่หลวงพ่อไม่ได้คิดมาก่อนและไม่เคยเห็นมาก่อนกลับปรากฏเห็น ทั้งๆ ที่ไม่เคยไปแต่กลับเห็นชัดเจนมาก เหมือนเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน เพราะมันคุ้นตาเหลือเกิน และใจก็คุ้นด้วยนะ

กำลังหลับเพลิน และฝันเพลินอยู่ พลันก็ได้ยินเสียงเรียกของพระอาจารย์อ่อนสาชัดเจนมาก รีบขานรับทั้งๆ ที่ยังนอนอยู่

ท่านบอกว่าได้รถแล้ว เป็นรถแลนด์โรเวอร์ ท่านบอกว่าจะพาไปอยู่ถ้ำชื่อ **ถ้ำพระโพธิสัตว์** อยู่ในป่าลึกเขตจังหวัดสระบุรีนี่แหละน่าอยูมากนะ มีหลายถ้ำด้วย

ขณะที่ท่านบรรยายอยู่นั้น ภาพนิมิตที่ปรากฏในจิตหลวงพ่อเมื่อคืนนี้มันยังชัดอยู่ จึงเผลอพูดออกไปว่ามีน้ำตกด้วยใช่ไหม แต่พอคิดขึ้นมาได้จึงเอามือปิดปากเสีย พระอาจารย์อ่อนสายิ้มและพูดว่าท่านมหามีตาทิพย์ด้วยเหรอ หลวงพ่อรีบปฏิเสธและบอกท่านว่าฝันไป

การสนทนาของหลวงพ่อต้องหยุดลง เมื่อมีเสียงหนึ่งดังมาว่าไปได้แล้ว เดี๋ยวกลับไม่ทัน เพราะอยู่ไกล ไปเหอะ

และแล้ว เวลาแห่งการรอคอยก็มาถึง เมื่อรถได้พามาจอดอยู่หน้าถ้ำเพราะขึ้นไม่ได้ พระอาจารย์อ่อนสาจึงพาหลวงพ่อเดินขึ้นถ้ำพอเหยียบเข้าเขตถ้ำที่มีน้ำตก มีต้นลิ้นควายใหญ่อยู่ทางเข้าถ้ำ หลวงพ่อก็ถึงบางอ้อใช่แล้วๆ ที่ปรากฏในความฝัน มันช่างเหมือนเหลือเกินนี่หรือคือ **ถ้ำพระโพธิสัตว์**

ลุงหลานกล่าวขานถึงหลวงพ่อ

"สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ คุณลุง"

"เออ สวัสดีหลานแย้ม หลานย้อย"

วันนี้พวกเราทั้งสามในนามศิษย์ของหลวงพ่อธรรมรสได้มีโอกาสมาปรากฏตัวอีกครั้ง หลังจากหายไป 5 ปี คือตั้งแต่ปีพ.ศ. 2535 ได้เคยมาเล่าประวัติของหลวงพ่อทั้งสองในหนังสือโลกทิพย์ เริ่มตั้งแต่ลงมาถือกำเนิด จนได้ออกบวช แล้วก็หยุดเล่าเรื่องไว้เพียงแค่นั้น เพราะเกิดเหตุพระดังถูกโจมตี หลวงพ่อท่านจึงสั่งหยุดเล่าเรื่องเสีย

มาปีพ.ศ. 2541 ทางบรรณาธิการนิตยสารโลกทิพย์คือ **ดร.คะนอง เนินอุไร** ไปขอเรื่องสิบปีแห่งความหลังครั้งอยู่ถ้ำ เพื่อ

เจาะลึกการผจญภัยของพลวงพ่อธรรมรส ซึ่งมีเรื่องระทึกใจทำให้อกสั่นขวัญหาย เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดตั้งหลายครั้ง ดังที่พวกเราทั้งสามในนามของ **ปริศนาธรรม** ที่หลวงพ่อได้เปิดเผยให้เราทราบทีหลังว่า พวกเราทั้งสามเป็นตัวปริศนา คือตัวศีล สมาธิ ปัญญาของท่าน คือ **คุณลุงยิ้ม** เป็นตัวศีล, **บ่าวแย้ม** เป็นตัวสมาธิ หนูชื่อ **สาวย้อย** เป็นตัวปัญญา ที่หลวงพ่อชุบเลี้ยงขึ้นมาให้เป็นตัวแทนเล่าเรื่องการผจญภัยของท่านดังต่อไปนี้

"คุณลงขา ในตอนแรก หลวงพ่อได้เล่ามาถึงตอนเข้าเขตถ้ำและลานน้ำพุ ลานอโศก ถึงกับตะลึง เพราะมันเหมือนกับที่หลวงพ่อเห็นในความฝัน จึงเดินดุ่ยๆ ล้ำหน้าอาจารย์อ่อนสาด้วยท่าทางที่คุ้นเคย ทำให้อาจารย์อ่อนสาแปลกใจมาก

และเมื่อขึ้นไปหาเจ้าสำนัก ก็ได้รับการต้อนรับอย่างดียิ่ง ท่านอาจารย์เจ้าสำนักคือ **พระอาจารย์คำตัน โกวิโท** ท่านเป็นพระที่มีนิสัยดีมาก ให้การรับรองทุกอย่าง ท่านได้ยื่นสมุดเยี่ยมให้หลวงพ่อเซ็นเยี่ยม และเขียนคำคมไว้เป็นอนุสรณ์ หลวงพ่อได้เขียนว่า

หินทั้งแท่ง ยังแสร้งทำ ให้หวำโหว่
เป็นสิงโต ได้สนิท ไม่ผิดแผน
จะสอนคน ให้ดี แม้นมีแปลน
ยังยากแสน กว่าแหวะ แกะสิงโต

ท่านเจ้าสำนักอ่านแล้วยิ้มแป้นเลย หลวงพ่อก็สงสัย ภายหลังจึงทราบว่าที่ท่านยิ้มก็เพราะท่านเจอะปัญหาในการสอนคน ขนาดวางระเบียบแบบแผนเอาไว้แล้ว มันยังแหวกแนว ยังนอกคอก ยังเพี้ยนเลย

คนหนอคน จะเอาละไรกับคนยิ่งคนสมัยนี้ด้วยแล้ว ปล่อยวางเสียเถอะ ปวดหัวเปล่าๆ

ต่อจากนั้นท่านเจ้าสำนักก็พาหลวงพ่อไปชมถ้ำพระโพธิสัตว์ ขอยอมรับว่าเกิดมาไม่เคยเห็นถ้ำที่สวยงามอย่างนี้ นี่ขนาดถ้ำพระโพธิสัตว์ถ้ำเดียว ยังตรึงตาตรึงใจขนาดนี้ ยังมี **ถ้ำธรรมทัศน์** ที่มีศิลปะหลากหลายจากฝีมือของธรรมชาติ ที่ประดิดประดอยให้ถ้ำธรรมทัศน์ จะนำภาพมาให้ดูแปลกแต่จริง เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้

เจ้าสำนักพาหลวงพ่อไปดูที่อยู่หลายถ้ำด้วยกัน เพื่อให้หลวงพ่อเลือกเอง ชอบใจถ้ำไหนอยู่ได้เลย หลวงพ่อเลือกได้ **ถ้ำสงัดเจดีย์** ห่างจากถ้ำพระโพธิสัตว์ประมาณ 200 เมตร อยู่ทางทิศตะวันออก มีทิวทัศน์สวยงามมาก ยังไม่มีพระอยู่เลย สงบเงียบดีจริงๆ แล้วยังมีลิง มีค่างมีบ่าง มีชะนี ห้อยโหนโยนตัวอยู่หน้าถ้ำข้างถ้ำเต็มไปหมด

จิตหลวงพ่อเบื่อกรุง เบื่อเมืองอยู่แล้ว เมื่อได้มาพบธรรมชาติที่มีแต่สิงสาราสัตว์ เป็นเพื่อนแก้เหงาเช่นนี้ ช่างมีความสุขเหลือเกิน

ตกลงว่าหลวงพ่อได้ที่อยู่ปฏิบัติอันถูกใจแล้ว ก็เลยออกมาส่งอาจารย์อ่อนสาขึ้นรถกลับวัดเขาพระต่อไป แต่เมื่ออาจารย์อ่อนสากลับไปแล้ว หลวงพ่อกลับสงสารท่านเหลือเกิน เพราะท่านจะต้องโดนตำหนิอย่างหนักแน่การทำความดีนั้นจำต้องดูกาลเทศะและอารมณ์บุคคลด้วย

และก็จริงอย่างที่หลวงพ่อนึก เพราะสัปดาห์ต่อมา ท่านมาเยี่ยมและมาบอกลาหลวงพ่อไปอยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก หลวงพ่อทราบแล้วใจหายแวบเลยนะ เราทำบาปเสียแล้วหรือนี่ บางทีคนเราทำบาปเพราะไม่รู้ว่าเป็นบาป

หลวงพ่อร้องไห้ ปากก็รำพันถึงความดีของท่าน และกราบขออภัยท่านที่ทำให้ท่านต้องเดือดร้อน ท่านก็ช่างเป็นพระใจสิงห์เสียจริงๆ ท่านนิ่งอย่างเดียว

ก่อนจากไปท่านเตือนว่า “ท่านมหา ที่ไหนที่เราจะไปอยู่ ถ้า

รู้สึกว่ามันคุ้นหูคุ้นตาให้ระวังไว้นะ เพราะมันจะเจอเจ้าเวรนายกรรม เขา ดู ท่านมหาจะชอบที่นี่มาก ผมเกรงว่าท่านมหาจะเจอปัญหาจะเจออันตรายจะเจออุปสรรคจากคนเก่า ๆ และเรื่องราวเก่า ๆ ที่เคยมีปัญหากันมาแต่ผมเชื่อแน่ว่าท่านมหาชนะได้ เอาละครับ หากไม่ตายคงได้พบกัน"

แล้วท่านก็ได้จากหลวงพ่อไป ดูเหมือนท่านเข้มแข็งจริง ๆ พระอย่างนี้หาไม่ได้ง่ายนัก สมเป็นพุทธบุตรน่ากราบไหว้เหลือเกิน

"อ้าว บ่าวแย้ม นั่งหลับเสียแล้ว คุณลุงคะ ช่วยเล่าตอนต่อไปหน่อยเถอะค่ะ หนูจับต้นชนปลายไม่ค่อยได้แล้ว"

บ่าวแย้มได้โอกาส ลุกพรวดขึ้นมาพูดทะลุกลางปล้องทะลึ่งตึงตังขึ้นมาทันทีว่า

"ข้าเองย้อย ข้าเล่าเอง ก็ตอนที่มีงูเห่าสิงดงมาอยู่กับหลวงพ่อไงละ"

นายแพทย์สุชาติ ผอ.ร.พ.เอกชนมาเยี่ยมคารวะ หลวงพ่อ
ซึ่งป่วยอยู่ร.พ.เอกชน

หลวงพ่ออยู่กับงู

"ที่ถ้ำสงัดเจดีย์นี้ มีสิ่งลี้ลับอยู่มากมาย หลวงพ่อท่านสัมผัสได้หลายอย่าง แต่ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง เป็นถ้ำที่แปลกมาก พระส่วนใหญ่ไปอยู่ไม่ได้ แม้ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีพระอยู่ประจำ มีอยู่บ้างเป็นครั้งเป็นคราว เท่านั้น

หลวงพ่อท่านเล่าว่า ถ้ำนี้มีเหล็กไหล มีธาตุกายสิทธิ์ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์เฝ้าอยู่ มีงูเจ้าถ้ำเฮี้ยนมาก

เมื่อท่านไปอยู่ใหม่ๆ ท่านปฏิบัติเคร่งมาก ยึดแนวยุบหนอพองหนอเป็นหลัก เพราะท่านมาจากยุบหนอพองหนอเป็นหลัก เพราะท่านมาจากสายวัดมหาธาตุฯ

ขณะเดินจงกรมในระยะ 6 ติดต่อกัน พลันได้ยินเสียงดังฟู่ๆ อยู่มุมถ้ำสุด เป็นเสียงที่ไม่เคยได้ยินตั้งแต่มาอยู่ถ้ำนี้ท่านกำหนดเสียงทันทีได้ยินหนอ ๆ สักพักหนึ่งเสียงนั้นก็หายไป

เมื่อเสียงหายไปแล้ว ท่านก็ลงนั่งสมาธิบนเตียงไม้ไผ่ เตียงไม้ไผ่นี้เป็นทั้งเตียงนั่งเป็นทั้งเตียงนอนไปในตัวเสร็จ มันเป็นเวลากลางคืนนะประมาณ 4 ทุ่ม ยังไม่ดึกเลย

เมื่อหลวงพ่อนั่งกำหนดพองหนอยุบหนอ พอจิตรวมตัวก็ได้ยินเสียงแทรกกกรากๆ อยู่ใต้เตียงที่ท่านนั่ง เป็นเสียงที่บ่งบอกสัญญาณภัยอันตราย

จริงอยู่ คนเรานี้มีอันตรายอยู่รอบด้าน เราไม่คิดกันเอง เราตกอยู่ ในความประมาท ทั้งๆ ที่เรารู้ไม่ได้ว่าจะตายวันไหน จะเจ็บป่วยเมื่อไรแม้สมบัติพัสถานแก้วแหวนเงินทองก็ใช่ว่าจะเป็นของเรา มัน

ต้นลิ้นควายใหญ่
ที่หลวงพ่อเห็นในนิมิต

ป้ายบอกทางขึ้นถ้ำพระโพธิสัตว์

เป็นสมบัติผลัดกันชมเท่านั้น ตายแล้วเอาไปไม่ได้เลย”

“นี่ บ่าวแย้ม เขาให้เล่าเรื่องหลวงพ่อนะ ไม่ใช่ให้มาเทศน์เอง”สาวย้อยทักท้วงทันควัน

บ่าวแย้มจึงว่า “เออ ข้าลืมไป ฟังต่อนะ”

เมื่อเสียงสัญญาณอันตรายใกล้เข้ามามาก ท่านจึงกำหนดจิตให้อยู่ในอารมณ์กรรมฐาน เอื้อมมือไปจับไฟฉายซึ่งอยู่ตรงที่นั่งนั่นแหละส่องไปใต้เตียง แม่เจ้าโว้ย ภาพที่เห็นน่ากลัวอะไรอย่างนั้น ถ้าเป็นข้าละย้อยเอ๋ย โดดสี่ขาไปแล้ว และอย่าหมายว่าจะกลับมาอีก จ้างก็ไม่อยู่แล้ว

แต่หลวงพ่อท่านเป็นพระจริงๆ ท่านกำหนดจิตแผ่เมตตาให้แก่พญางูทั้ง 4 ตระกูล คือ ตระกูลวิรูปักษ์ 1 ตระกูลเอราบถ 1 ตระกูลฉัพยาบุตร 1 และตระกูลกัณหาโคตมะกะ 1

ที่จริงบทแผ่เมตตาให้แก่พญางูหรืออสรพิษนั้น พระพุทธองค์ได้ทรงประทานเอาไว้แล้ว ในหนังสือมนต์พิธีทั้งเจ็ดตำนานและสิบสองตำนาน แต่เราไม่เข้าใจเอามาใช้ ไม่รู้อุบเท่ห์ในการใช้ ทั้งๆ ที่พระสวดปริตรมงคล ตอนขึ้นบ้านใหม่ หรือในงานมงคลต่างๆ ท่านจะสวดมหาปริตรมงคลบทธชัคสูตร ควบคู่กันไปเสมอ เพื่อป้องกันอสรพิษ และสัตว์ที่มีพิษทั้งหลาย เช่น แมลงป่อง ตะขาบ เป็นต้น

ถ้าเราสวดเป็นประจำ และแผ่เมตตาให้เขาเป็นประจำ สัตว์มีพิษไม่กัดไม่ต่อย ไม่ทำร้ายเราเลย พระธุดงค์ส่วนใหญ่เมื่อเข้าป่าท่านจะสวดมนต์บทนี้แหละ พอขึ้นต้นว่า *วิรูปักเขหิ เม เมตตัง เมตตัง* งูเงี้ยวเขี้ยวเล็บไม่กัดแล้ว เพราะเราทำความรู้จักกับเขาเสียแล้ว เข้าใจกันได้แล้ว เป็นมิตรกันแล้ว ไม่ทำร้ายกันหรอก งูเขาก็มีหัวใจมีจิตใจเหมือนเรานี่แหละ ถึงพูดไม่ได้เหมือนเรา ก็เข้าใจกันได้

หลวงพ่อบอกว่างูตัวนี้ไม่ใช่งูธรรมดา แต่เป็นงูเจ้าถ้ำ พูดกันรู้

เรื่องด้วย ตัวเขาใหญ่มากเท่าลำแขนนะ ยาวเกือบสองวา ตั้งแต่มาปรากฏตัวในคืนนั้นแล้ว เขาก็ไม่ไปไหน พอกลางวันออกไปหากินและก็มาเฝ้าอยู่ปากทางขึ้นถ้ำ จนชาวบ้านกลัวกัน เพราะว่าใครก็ตามที่ขึ้นไปหาหลวงพ่อ ขนาดกลางวันนี้แหละเขาออกมาไล่เลย เขาอยู่ในรูถ้ำ

มันเป็นเรื่องแปลก ถ้าไม่เจอกับตัวเอง จะไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด ท่านเล่าว่าวันหนึ่งท่านติดขัดในเรื่องธรรมปฏิบัติ เมื่อเดินไปที่ตู้หนังสือเพื่อดูบทธรรมะที่สงสัย (ตู้นี้อยู่ในมุมมืดของถ้ำ)

พอท่านเดินไปใกล้ตู้ งูใหญ่ตัวนี้ให้เสียงทันทีเสียงดังฟู่ๆ เมื่อเอาไฟฉายไปส่องดู เอ้า เขาจริง ๆ เลยไม่ต้องดูกันละกลับมานั่งสมาธิต่อพลันธรรมะที่ติดขัดหรือสงสัยอยู่ก็สว่างขึ้นในใจทันที

งูเขาให้ปฏิบัติรู้เอง เขาให้เราดูจากตัวเอง ไม่ต้องดูหนังสือหรอกเมื่อตอนปฏิบัติอยู่กับหลวงพ่อภัททันตะ อาสภมหาเถระ วิกเวกอาศรม จังหวัดชลบุรี ท่านห้ามดูหนังสือ เราก็เถียงอยู่ในใจ ก็หนังสือมันคือปริยัติ เมื่อทิ้งปริยัติแล้วจะปฏิบัติให้ถูกทางได้อย่างไร แล้วจะเอาปฏิเวธมาจากไหน

ตอนนั้นโดนท่านอาจารย์เทศน์เสียยกใหญ่เลย ท่านบอกว่า ท่านมหาในทางปฏิบัตินั้น ลมหายใจเข้าออก **เป็นปริยัติ** กำหนดจิตตามรู้**เป็นปฏิบัติ** เกิดญาณรู้ชัด รูป–นามตามความเป็นจริง เป็น **ปฏิเวธ** จึงไม่ต้องดูตำรา ไม่ต้องดูหนังสือ ทิ้งให้หมด ทิ้งสัญญาความจำให้หมดให้กำหนดคือปฏิบัติอย่างเดียว โอ้ท่านอาจารย์ขอบคุณหลาย มหาคล้ายจะไม่ดื้ออีกแล้ว”

“คุณลุงครับ คุณลุงเล่าต่อเถอะ ผมเหนื่อยแล้ว ผมอยากฟังคุณลุงเล่า คุณลุงมีพรสวรรค์ในการพูด เสียงก็ไพเราะน่าฟัง” บ่าวแย้มยอเข้าให้

คุณลุงยิ้มก็ยิ้มสมชื่อ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขายอก็อดบ้ายอไม่ได้ คนเรามันเป็นอย่างนี้แหละได้รับคำชมแล้วสบายใจ

"เอ้า เล่าก็เล่า จะฟังตอนไหนล่ะ"

"ก็ฟังตอนเหล็กไหล ธาตุกายสิทธิ์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์มันเป็นอย่างไร" บ่าวแย้มเสนอ

หลวงพ่อชี้ให้ดูรูงูเจ้าที่เฝ้าถ้ำ

ถ้ำสงัดเจดีย์ที่หลวงพ่ออยู่อาศัย และเจองูเจ้าที่

เหล็กไหล ธาตุกายสิทธิ์

"เรื่องเหล็กไหล เป็นวัตถุธาตุกายสิทธิ์ชนิดหนึ่งที่มีอานุภาพในตัวเอง เป็นที่หวงแหนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เพราะเป็นวัตถุที่มีค่าหาไม่ได้ง่ายนัก พาให้คนล้มหายตายจากมามากต่อมากแล้ว เพราะเป็นวัตถุล่อใจยิ่งกว่าแก้วแหวนเงินทอง ฝรั่งยังตั้งราคาซื้อไว้สูงมาก ทราบว่าเป็นร้อยๆ ล้าน เพื่อเอาไปติดขีปนาวุธ ขนาดฝรั่งยังหลงใหลแล้วคนไทยล่ะไม่ต้องพูด พากันตายในเรื่องนี้มิใช่น้อย

คุณานุภาพของเหล็กไหลนี้ หากใครสนใจติดตามอ่านหนังสือตำนานพระธาตุกายสิทธิ์ของ **พนมเทียน** และสอบถามจาก **พระอาจารย์สิทธา เชตวัน** ก็ได้ หลวงพ่อของเราท่านก็เคยสนทนากับท่านสิทธาในเรื่องเหล็กไหล ดูเหมือนท่านเชี่ยวชาญมาก และมีประสบการณ์เยอะ สมแล้วที่เป็นนักเขียนนามอุโฆษดังระเบิดทั่วแคว้นแดนสยาม"

"คุณลุงคะ แล้วเมื่อไหร่จะถึงตอนหลวงพ่อเราเจอเหล็กไหลล่ะคะ" สาว ย้อย ท้วงติง

"เออน่า ทำใจร้อนไปได้ เดี๋ยวจะเล่าต่อ เด็กสมัยนี้ใจร้อนจริงๆ จะเอาแต่ใจอย่างเดียวละ ไม่สงสารคนแก่เลย" ลุงยิ้มบ่นไปตามประสาคนแก่ แต่ก็ใจดีได้เล่าต่อไปว่า

"ตอนนั้นนะ หลวงพ่อเราอยู่ถ้ำพอดี มีนักล่าเหล็กไหลกลุ่มหนึ่งมาหาท่าน ท่านจำชื่อได้อยู่หลายคน มีอาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านไสยเวททราบว่าท่านผู้นี้เคยไปเอาเหล็กไหลมาได้หลายถ้ำแล้ว พร้อมด้วยคณะสิบกว่าคนมาขออนุญาตขอเหล็กไหลในถ้ำสงัดเจดีย์นี้

หลวงพ่อเห็นว่าเป็นเรื่องของโลกเขา เราเป็นพระไม่เกี่ยว จึงแบกกลดไปธุดงค์เดี่ยวอยู่ในป่าลำภูทอง เขตเหนือตะวันออกของถ้ำ

พอตกตอนเย็นของวันรุ่งขึ้น บอกลาญาติโยมกลับถ้ำ เพราะมีสิ่งร้อนใจเสียแล้ว เมื่อกลับมาถึงก็ขึ้นสำรวจดูว่ามีอะไรผิดปกติหรือไม่

ขอบอกก่อนว่าในถ้ำสงัดเจดีย์นี้แบ่งเป็น 2 ชั้น ชั้นล่างกว้างประมาณ 30 เมตร ชั้นบนอันเป็นที่อยู่ของเหล็กไหลไม่กว้างหรอก และอับชื้นมืดมิด เงียบวังเวงน่ากลัว

หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านแอบขึ้นไปนั่งสมาธิอยู่บ่อยๆ แรกๆก็ผิดปกติเหมือนกัน แต่เมื่อท่านไม่สนใจเรื่องอื่น สนใจแต่สมาธิอย่างเดียว จึงไม่มีอะไรเกิดขึ้น กลับทำให้การปฏิบัติก้าวหน้าเสียอีก

แต่เมื่อท่านขึ้นไปคราวนี้ สภาวะเปลี่ยนไปหมด ขณะที่ก้าวขึ้นไปยังชั้น 2 พลันหูได้ยินเสียงร้องเจี๊ยบ ๆ เมื่อเอาไฟฉายส่องดู เห็นเป็นลูกไก่ตัวเล็กถูกมัดแข้งมัดขาฟุบสั่นงันงก ด้วยความหนาวและความหิวโอ้ลูกเจี๊ยบ เจ้ากลายเป็นเครื่องสังเวย เครื่องเซ่นไหว้เจ้าเขาเจ้าถ้ำไปเสียแล้วหรือ นี่ถ้าหลวงพ่อไม่มาเห็น เจ้าต้องตายอย่างน่าสงสารเพราะไม่มีข้าวน้ำให้กินเลย

นี่หรือมนุษย์ผู้มีใจสูง เห็นชีวิตของสัตว์อื่นเป็นของไม่มีค่า ไม่มีความสำคัญอะไร ไม่คิดถึงหัวอกเขาหัวอกเรา เขาก็ชีวิตหนึ่ง เราก็ชีวิตหนึ่งเขาก็อยากอยู่ และไม่อยากตายเหมือนเรา ไยมนุษย์จึงไม่คิด เพราะความอยากได้ตัวเดียว มนุษย์จึงเข่นฆ่าแย่งชิงให้ได้มาในสิ่งที่ตนปรารถนาอย่างเดียว

หลวงพ่อท่านทนไม่ไหวแล้ว รีบแก้เชือกที่มัดขาลูกเจี๊ยบออกแล้วนำไปให้แม่ชีช่วยเลี้ยงดูต่อไป

เมื่อท่านกลับมาดูที่อยู่ของเหล็กไหล ปรากฏว่าหายไปเสียแล้ว เออเขาก็เก่ง รอยควันเทียนที่เขาได้ใช้ไฟเทียนลน รอยน้ำผึ้งที่เอามาล่อให้เหล็กไหลยืดออกมากิน และใช้คาถาอาคมตัดเอาไปจนได้ คง

ใช้เวลาในการทำพิธีนานทีเดียว เพราะดูจากเครื่องสังเวยที่วางระเกะระกะและพื้นที่กระจัดกระจายคล้ายถูกย่ำอยู่นาน

เมื่อหลวงพ่อทำความสะอาดเสร็จก็นั่งสมาธิแผ่เมตตา แต่ปรากฏว่าร้อนไปหมด และมีคลื่นแทรกแปลกๆ มีเสียงแปลกๆ คล้ายกับคนทะเลาะกัน คลื่นกระแสรุนแรงมาก น่ากลัว คงมีเหตุในทางไม่ดีแน่หลวงพ่อคิด

และก็เป็นความจริง สามวันต่อมาหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ลงข่าวเกรียวกราวว่า คณะค้นหาเหล็กไหลที่ถ้ำสงัดเจดีย์ จังหวัดสระบุรี มีปัญหาเพราะหัวหน้าคณะนำเหล็กไหลเชิดไปเสียแล้ว ลูกน้องกำลังตามล่าอยู่ขณะนี้

หลวงพ่อท่านได้แต่ปลงอนิจจังว่า กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นสนองเหล็กไหลเป็นธาตุกายสิทธิ์ เหมือนมีชีวิตชีวาเพราะเทวดารักษา ของดีมีผู้คุ้มครองทั้งนั้นแหละ แม้แต่อัญมณีของมีค่าเช่นเพชรพลอยก็ยังมีเทวดารักษา ใครเซ่นไหว้ไม่ถูก เขาไม่ให้ เขาไม่ยอม ก็เอาไม่ได้เหมือนกัน เห็นเจ๊งกันไปหลายรายแล้ว ไม่เชื่อก็ไปถามพวกบ่อพลอย จังหวัดจันทบุรีดูก็ได้

เรื่องเหล็กไหลยังไม่สิ้นสุดแค่นี้ หลวงพ่อเราท่านไม่เล่นของอย่างนี้หรอก ท่านบอกว่าพาไปสวรรค์นิพพานไม่ได้ กันอบายภูมิไม่ได้ มันเป็นสมบัติของโลก เป็นสมบัติผลัดกันชม ชมกันไปชมกันมาเห็นพากันตายหมด ไม่มีคุณค่า ไม่มีสาระ ผู้ปัญญา ผู้มุ่งธรรมะ ผู้มุ่งละกิเลสเขาไม่สนหรอก

อันที่จริงของอย่างนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับผู้มีบุญ ย่อมอยู่กับผู้เป็นเจ้าของเพราะเป็นธาตุกายสิทธิ์ ผู้ไม่มีบุญไม่มีสิทธิ์ ยิ่งแย่งไป ยิ่งขโมยไปด้วยแล้วยิ่งหมดสิทธิ์ เพราะเขาหายตัวได้ แล้วไปอยู่กับคนมีบุญโน่น

พระอาจารย์สิทธา เชตวัน ขณะสนทนาเรื่องเหล็กไหลกับหลวงพ่อ

ถ้ำที่อยู่ของเหล็กไหล เหล็กไหลจะเกาะติดอยู่ที่หลืบหินย้อยห้อยลงมา

มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์เฝ้าถ้ำ

"คุณลุงคะ หนูอยากจะฟังตอนหลวงพ่อพบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอะไรคะ เป็นคนหรือเป็นเทวดา เป็นวัตถุธาตุกายสิทธิ์ หรือเป็นผีสางนางไม้ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงไหมคะ คนสมัยนี้เขาไม่ค่อยเชื่อหรอกค่ะ เพราะเขาศึกษาวิทยาศาสตร์มา ต้องเป็นสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยเหตุผล ด้วยประจักษ์วิทยา คุณลุงพอจะอธิบายได้ไหมคะ ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างไร" สาวย้อยป้อนคำถาม

"เออ...เออนี่ย้อย จะให้ลุงเล่าเรื่องหลวงพ่อ หรือจะให้ตอบคำถามอันหนักอึ้งของย้อย" ลุงแย้มย้อนถาม

"ก็มันเกี่ยวข้องกับหลวงพ่อเรานี่คะลุง" สาวย้อยชักจะหงุดหงิด

"เอาละ อย่าเพิ่งหงุดหงิด เมื่อหลานอยากจะทราบ อยากให้ลุงตอบให้มีเหตุผล ให้มีหลักฐาน มีที่มาที่ไป ตามหลักวิชา ให้ถูกใจคนสมัยวิทยาศาสตร์ ก็ได้

ก่อนอื่น ลุงขอวิจัยความหมายของคำว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสียก่อน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในความหมายของผู้รู้ หมายถึงผู้มีบารมี มีฤทธิ์ปาฏิหาริย์ช่วยเหลือให้คนพ้นทุกข์ได้ เช่น หลวงพ่อพุทธโสธร แปดริ้ว จังหวัดฉะเชิงเทรา ท่านเป็นพระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์ ใครบนบานศาลกล่าวในทางที่ถูกที่ควรท่านช่วยได้ และก็มีหลายองค์ในเมืองไทย เช่น หลวงพ่อวัดไร่ขิง หลวงพ่อวัดบ้านแหลม ที่เป็นพระสงฆ์ก็มี เช่น หลวงปู่ทวดสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) หลวงปู่เทพโลกอุดร โอ๊ยเยอะแยะแหละหลาน เมืองไทยเป็นเมืองพระ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง

ทีนี้ถ้าอยากจะถามว่าทำไม่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ถึงมีฤทธิ์ ก็จำต้องยกเอาหลักวิชามาเล่าถึงจะมีที่มาที่ไป

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงฤทธิ์ว่ามี 10 ฤทธิ์ด้วยกัน คือ

1. อธิฏฐานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่ต้องอธิษฐานจิตเสียก่อน เช่น **หลวงปู่ศุข** วัดปากคลองมะขามเฒ่า จังหวัดชัยนาท ท่านอธิษฐานเสกปลีกล้วยให้เป็นกระต่าย วิ่งรอบศาลาท่าน้ำ แล้วก็มิใช่ตัวเดียวด้วย เป็นสิบๆ ตัว เสกคนให้เป็นจระเข้ฟาดหัวฟาดหางตีน้ำให้กระจาย แหวกว่ายอยู่หน้าศาลาท่าน้ำวัดปากคลองมะขามเฒ่า เล่นเอากรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ทรงงงเป็นไก่ตาแตก และถวายตัวเป็นศิษย์ของหลวงปู่ตั้งแต่บัดนั้น

และครั้งหนึ่งพวกพ่อค้าชาวเหนือมาอวดดีกับท่าน มาลองดีกับท่าน ท่านเสกช้างให้ตัวเล็กเท่าแมลงวัน แล้วเอากะลามะพร้าวครอบช้างทั้ง 18 ตัวไว้

ในเมืองไทยมีพระหลายองค์ที่ทำได้ เช่น หลวงปู่ปาน แห่งวัดบางนมโค จังหวัดอยุธยาฯ เสกน้ำมนต์ให้หลวงพ่อฤาษีลิงดำรดอาบร่างผู้หญิงสาวที่โดนของ โดนไสยเวทของหมอเขมรทำเอา ขณะที่รดน้ำมนต์อยู่ๆ มีดพร้าทั้งเล่มแหวกออกมาจากอกหญิงสาวโดยไม่มีแผลให้เห็นเลย

นี้เรียกว่า **อธิษฐานฤทธิ์** ฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยการอธิษฐาน อธิษฐานฤทธิ์นี่ขยายออกไปถึง 16 อย่าง

1. พหุภาพ ได้แก่ การอธิษฐานให้คนคนเดียวปรากฏเป็นหลายคนได้ เช่น พระจูฬปันถก แสดงฤทธิ์ให้คนที่มานิมนต์ท่านเห็นพระที่มีหน้าตาเหมือนท่านตั้งพันองค์ ทำกิจกรรมไปองค์ละอย่าง เลยไม่รู้จะนิมนต์องค์ไหน กลับไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระองค์ก็บอกให้ระบุชื่อพระจูฬปันถก ทายกก็เรียกชื่อปรากฏว่าขานรับพร้อมกันหมด เลยต้องกลับไปกราบบังคมทูลอีกครั้ง พระพุทธองค์ทรงบอกว่าให้

มองดูหน้าองค์ไหนหน้ามีเหงื่อให้จับมือไว้ พอจับมือองค์นี้องค์อื่นหายหมด นี่เป็นการแสดงฤทธิ์พหุภาพ

2. เอโกภาพ ได้แก่ การอธิษฐานคนมากให้เป็นคนน้อย

3. อาวีภาพ ได้แก่ การอธิษฐานสิ่งที่ปิดบังอยู่ให้เปิดเผย ให้คนอื่นเห็นได้ ดังเช่น ครั้งที่พระพุทธองค์เสด็จลงจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ทรงแสดงฤทธิ์ปาฏิหาริย์เปิดโลกให้มนุษย์ และเทวดาสัตว์นรก เห็นกันได้หมด ยิ่งกว่าฉายภาพยนตร์อีก นับเป็นประวัติการณ์ในศาสนาพุทธ

4. ติโรภาพ หมายถึง แสดงการหายตัวกำบังตัว อย่างที่พระพุทธองค์ทรงแสดงติโรภาพกำบังตัวยสะกุลบุตร ไม่ให้เศรษฐีบิดาของพระยสะ เห็นกัน

แม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีอาจารย์เก่งทางแสดงติโรภาพ วิชาหายตัววิชากำบังตัวอยู่หลายองค์ เช่น อ้ายเสือทิม แห่งจังหวัดสงขลา อดีตแห่งพ่อท่านมหาแคล้วสมัยเป็นโจร เป็นอ้ายเสือทิม ตำรวจ 30 กว่านายล้อมจับอ้ายเสือทิมไม่ได้ ทั้งๆ ที่เห็นตัวอยู่เมื่อกี้ ท่านใช้ต้นไม้เป็นเครื่องกำบังตัวหายวับไปเลย หนังสือพิมพ์ลงข่าวเกรียวกราวว่าอ้ายเสือทิมหายตัวได้

5. ติโรกุฑฑาสัชชมานภาพ คือการล่องหนไปปรากฏตัวที่นั่นที่นี่ด้วยวิชาเหาะเหินเดินอากาศ แต่ไม่เห็นตัว เดินทะลุกำแพงได้ ดังเช่น หลวงปู่เทพโลกอุดร เดินทะลุกำแพงออกมาทักทายหลวงปู่โง่น โสรโย แห่งจังหวัดพิจิตร สมัยไปอินเดีย นมัสการสังเวชนียสถาน แม้พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ก็ยังเคยปรากฏสมัยไปอยู่ถ้ำเชียงดาวจังหวัดเชียงใหม่

6. ปฐวีอุมมุชชภาพ ได้แก่ วิชาดำดิน เรื่องขอมดำดินในพงศาวดารพระร่วง พระร่วงรู้ว่าขอมดำดินมาจะทำร้ายพระองค์ พระร่วงเจ้าจึงเอาพระหัตถ์ชี้ขอมที่โผล่ขึ้นมาจากดินได้ครึ่งตัว ให้

เป็นหินอยู่ตรงนั้นตราบจนทุกวันนี้

7. อุทกาภิชชมานภาพ ได้แก่ การเดินบนน้ำได้ ไม่จม อย่างคราวที่พระพุทธองค์ทรงเดินจงกรมบนน้ำ เพื่อปราบปุราณชฎิล เล่นเอาปุราณชฎิลตกตะลึงมองตาค้างเลย

8. อากาสจังกมนภาพ ได้แก่ การแหวกอากาศขึ้นไปเดินจงกรม นั่งสมาธิบนฟ้า เหาะลอยอยู่บนฟ้าเหมือนเครื่องบิน เหมือนจานบิน อย่างที่หลวงปู่แหวน สุจิณโณ เหินฟ้าไปดักหน้าเครื่องบินไม่ให้บินข้ามวัดดอยแม่ปั๋ง เล่นเอานักบินต้องรีบหักพวงมาลัยหลบกะทันหันหรือดั่งเช่นพระปิณโฑล ภาระทวาชะเถระ เหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้แก่นจันทน์บนอากาศที่เศรษฐีแขวนไว้เพื่อลองฤทธิ์พระอรหันต์

9. สันติเกภาพ คือ การย่นระยะทาง ทำที่อยู่ไกลให้มาอยู่ใกล้ เช่น หลวงปู่ทิม แห่งวัดละหารไร่ บ้านค่าย จังหวัดระยอง ท่านอยู่ระยองแต่ไปบิณฑบาตถึงเมืองชล แล้วกลับมาฉันที่วัดละหารไร่ ลูกศิษย์ที่ตามไปงงเป็นไก่ตาแตก เรื่องย่นระยะทางพระเมืองไทยทำได้หลายองค์ เช่น หลวงพ่อเต๋ คงทอง แห่งวัดสามง่าม จังหวัดนครปฐม, หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง, หลวงพ่อทา วัดพะเนียงแตก, หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม เป็นต้น

10. ทูเรภาพ แสดงที่อยู่ใกล้ให้เหมือนอยู่ไกล เช่น คราวที่พระพุทธองค์ทรงแสดงแก่โจรองคุลีมาล พระองค์เดินอยู่แท้ๆ แต่องคุลีมาล วิ่งไล่กวดสุดฝีเท้า วิ่งไล่เท่าไรก็ตามไม่ทัน ยิ่งวิ่งไล่กระชั้นชิดเหมือนยิ่งไกลออกไป จนต้องตะโกนเรียกให้หยุด พระหยุดก่อน พระหยุดก่อนพระพุทธองค์ทรงตรัสตอบว่า เราหยุดแล้ว ท่านสิยังไม่หยุด นี่คือการแสดงทูเรภาพ ของพระพุทธองค์

11. โถกภาพ คือ แสดงของมากให้เป็นของน้อย เช่น พระพุทธองค์ทรงอธิษฐานบาตรสี่ใบของท้าวมหาราช ให้เป็นบาตร

ใบเดียว ดูบาตรของพระไทยในสมัยนี้จะมีสี่เข็มคือ ทำสี่ใบให้เหลือใบเดียว แต่ตอนนี้พระไทยยุคสมัยไอเอ็มเอฟ ใช้บาตรหล่อไม่มีเข็มให้เห็นแล้ว

12. พหุกภาพ ได้แก่ ทำของน้อยให้เป็นของมาก เช่น พระโมคคัลลานะมหาเถระ ได้รับพุทธบัญชาจากพระบรมศาสดาให้ไปปราบความขี้เหนียวของเศรษฐี พระโมคคัลลานะของเราแสดงให้ขนมติดถาดภาชนะดึงไม่ออก จึงบอกให้เศรษฐีนำขนมไปถวายพระพุทธเจ้าถึงพระเชตวัน แต่ขนมถาดเดียวเลี้ยงพระได้ทั้งวัดเชตวัน ยิ่งตัดยิ่งเพิ่ม ด้วยอำนาจของฤทธิ์พหุกภาพ ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงเพื่อโปรดเศรษฐีขี้เหนียวชาวเมืองสาวัตถี

แม้ปัจจุบันนี้ก็มีอยู่หลายองค์ที่เป็นพระเกจิอาจารย์ดังๆ มีเกือบทุกภาคของไทย

13. กายวสิกภาพ คือ การแสดงฤทธิ์เอาจิตไว้ในกาย กายเหาะได้ ลอยได้ เหมือนกับว่าจิตอุ้มกายคนเหาะไป คนเห็นแต่กายไม่เห็นจิตที่อุ้มกายอยู่ อย่างเช่น หลวงพ่อชา แห่งวัดหนองป่าพงจังหวัดอุบลราชธานี รถลูกศิษย์ไปจากกรุงเทพฯ ฝนตกหนัก รถติดหล่ม เข้าวัดไม่ได้ ลูกศิษย์เรียกให้หลวงพ่อช่วย หลวงพ่อชาให้กายวสิกภาพไปปรากฏตัวที่รถติดหล่ม ท่านเอามือดันท้ายรถพรวดเดียวขึ้นจากหล่มได้เลย ลูกศิษย์จะเข้ามากราบขอบคุณ ที่ไหนได้ท่านหายไปเสียแล้ว

หลวงพ่อยี แห่งวัดดงตาก้อนทอง จังหวัดพิจิตร นี่ก็อีกองค์ที่ใช้กายวสิกภาพใช้อำนาจจิต แสดงกายไปเข็นรถ ดันรถของเจ้าคุณโฮมวัดปทุมวนาราม ซึ่งติดหล่มอยู่หน้าวัด เข้าวัดไม่ได้ พระอาจารย์มหาถาวร จิตตถาวโร หรือพระพิสาล พัฒนาทร ตกใจเกือบช็อกเพราะนึกไม่ถึง

14. จิตตวสิกภาพ คือ การทำกายให้เหมือนจิต ให้เป็น

หนึ่งเดียวกับจิต ล่องหน หายตัวได้หมด ไม่มีคนเห็น เพราะไม่แสดงกาย เรียกว่าหายตัว อย่างที่พระพุทธเจ้าแสดงปาฏิหาริย์ให้ท้าวพกาพรหมได้ยินแต่เสียงของพระพุทธองค์ แต่ไม่เห็นตัว เมื่อให้ท้าวพกาพรหมแสดงบ้าง ท้าวพกาพรหมทำไม่ได้ ยืนให้เห็นกายอยู่โทนโท่ จนพวกบริวารพรหมหัวเราะ จึงยอมแพ้พระพุทธองค์

15. ธูมายิกภาพ คือ แสดงเป็นควันไฟ เป็นหมอกควันบังตัวไม่ให้ใครเห็น...

"เดี๋ยวๆ ลุง ขอถามหน่อย"

บ่าวแย้มถามทะลุกลางคัน เล่นเอาลุงยิ้มชะงัก อ้าปากค้างเต่ออยู่อย่างนั้น

"คือว่าวันก่อนผมนั่งรถไปต่างจังหวัด แถวระยองนี้แหละ รถชนกันหลายคันเลย เพราะมีหมอกควันปกคลุมถนนเสียมืดทึบ เป็นเหตุให้รถชนกันเสียหายมาก อย่างนี้เป็นการแสดงธูมายิกภาพหรือเปล่าครับ"

"ไม่ใช่ นั่นมันควันไฟธรรมชาติ ชาวไร่เขาจุดเผาหญ้าข้างถนน ไม่ใช่ควันไฟที่เกิดจากการอธิษฐานจิต นี่เขาแสดงฤทธิ์บังควัน คือใช้กลุ่มหมอกควันกำบังตน เหมือนเราดูหนังกำลังภายใน หนังจีนน่ะ ตอนที่กลุ่มปิศาจมันสู้เห้งเจียไม่ได้ มันจะใช้กลุ่มควันบังตัว แล้วก็หนีไป"

16. ปัชชลิกภาพ อธิษฐานให้เกิดเปลวเพลิงเผาไหม้ อย่างคราวที่พระโมคคัลลานะไปปราบนันโทปนันทนาคราช พระโมคคัลลานะพ่นกสิณไฟเข้าใส่พญานาค ไฟท่วมตัว ร้อนจนทนไม่ไหว ยอมแพ้ หรืออย่างที่ยักษ์กุมภกรรณน้องชายของทศกัณฐ์ เจ้าเมืองลงกาได้รับบัญชาให้ออกรบกับพระรามพระลักษณ์ กุมภกรรณพ่นไฟบรรลัยกัลป์ใส่ไล่ทหารของพระราม หนีกระจัดกระเจิงอย่างไม่เป็นกระบวน

หลวงพ่อคล้าย,หลวงพ่อแคล้วกับพระอาจารย์มหาบุญหนา ต้อนรับญาติโยม

หลวงพ่อธรรมรสของเรา

นี่ก็เพราะอำนาจอธิษฐานฤทธิ์ที่มีอุปเท่ห์ หรืออุปเทศทั้ง 16 อย่างดังกล่าวมานี้ แล้วหลานย้อยจะฟังต่อไหมล่ะ ลุงเหนื่อยแล้วนะ”

“นี่บ่าวแย้ม ไปเอาน้ำมะนาวปั่นให้คุณลุงแก้วซิ กำลังมันส์อยากจะฟังต่อมิใช่หรือ” สาวย้อยรู้ใจคนแก่

“เอาละ เมื่ออยากฟังต่อก็ได้ แหม ได้ดื่มน้ำมะนาวปั่นชุ่มคอหน่อย ทีนี้ก็เล่าได้แล้วล่ะ”

เมื่อกี้นี้เล่าถึงฤทธิ์ข้อที่ 1 คือ **อธิฏฐานฤทธิ์**

ข้อที่ 2 คือ **วิกุพพนาฤทธิ์** เป็นฤทธิ์ที่แสดงอย่างโลดโผนผาดแผลงอย่างเถรเทวทัต แสดงฤทธิ์ให้อชาตศัตรูยุพราชกุมาร เกิดอาการสะท้านปานจะช็อก เมื่อเห็นเถรเทวทัตแปลงร่างเป็นคนหนุ่มมีงูเป็นสร้อยสังวาล แลบลิ้นปลิ้นตา แยกเขี้ยวยิงฟัน แกว่งหัวไปมาทำท่าเหมือนจะฉกกัดพระองค์

สมัยนี้ก็ที่ผู้แสดงวิกุพพนาฤทธิ์ได้หลายองค์ เช่น หลวงพ่อปานแห่งวัดบางนมโค พาลูกศิษย์คือ หลวงพ่อท่านฤาษีลิงดำขาวไปหาหลวงปู่คำคะนิง จุลมณี ในป่าลึก หลวงปู่คำคะนิงท่านไว้หนวดเคราผมเผ้ายาวประบ่า

เมื่อหลวงพ่อปานท่านถามว่า นี่เป็นพระหรือเป็นคน เท่านั้นเอง หลวงปู่คำคะนิงทำเป็นฉุนกึก แล้วว่า ความเป็นพระมันอยู่ที่ไหนวะ ดูกันที่ไหนล่ะ ดูที่ผมเผ้าหรือดูที่จิตใจ แล้วก็แผลงฤทธิ์เป็นช้างเป็นนกใหญ่ ตรงเข้าพันตูหลวงพ่อปาน หลวงพ่อปานก็กลายร่างจากพระมาเป็นช้าง เป็นนกโผผินบินขึ้นสู่ฟ้าจิกตีกันเป็นพัลวัน เป็นที่มหัศจรรย์อันไม่เคยมี และไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนเลย สร้างความตื่นเต้นให้แก่ท่านฤาษีลิงดำอย่างมาก นี้เรียกว่าวิกุพพนาฤทธิ์

3. มโนมัยฤทธิ์ ฤทธ์ที่สำเร็จด้วยใจ อย่างที่วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี เขาฝึกมโนมยิทธิ ถอดกายทิพย์ไปดูนรกสวรรค์ ไปดูแดนนิพาน นี้สำเร็จด้วยมโนมัยฤทธิ์

4. ญาณวิปผาราฤทธิ์ ฤทธิ์ที่แสดงด้วยติลังญาณ หรือวิปัสสนา ญาณ ดังที่เราท่านได้ปฏิบัติผ่านวิปัสสนาญาณ 9 ซึ่งสายวัดมหาธาตุฯ วิกเวกอาศรม จังหวัดชลบุรี และวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ของท่านอาจารย์จรัญ ฝึกสอนอยู่

5. สมาธิผาราฤทธิ์ ฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยอำนาจสมาธิ ฤทธิ์ที่เกิดจากสมาธิละนิวรณ์ 5 ได้ ละอบายภูมิหรือปิดอบายภูมิได้ ไปสวรรค์ ไปพรหมโลกได้ แม้ไปนิพพานก็ยังได้ ถ้าใช้วิปัสสนาสมาธิ

6. อริยฤทธิ์ ฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยอริยธรรม คือ ธรรมที่ทำให้เป็นอริยะตั้งแต่พระโสดาบันถึงพระอรหันต์ นี้จัดเป็นฤทธิ์ เพราะแสดงอำนาจให้ปุถุชนเลื่อนขั้นถึงพระอรหันต์ได้ นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ อริยฤทธิ์นี่เป็นที่ปรารถนาของชนทุกชั้น เพราะฝึกกันปฏิบัติกันได้ไม่ง่ายนัก

7. กัมมวิปากชาฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดแต่ผลกรรม เช่น นกบินเหินฟ้าได้ ช้างม้าวัวควายเกิดปุ๊บเดินได้วิ่งได้ และคนมีกรรมบางคนที่ฆ่าหมู ฆ่าวัว ฆ่าควาย ก่อนจะตายร้องเสียงเหมือนหมู เหมือนวัวเหมือนควายให้เห็นอยู่ดาษดื่น

ที่ข้างบ้านหลวงพ่อนั้นเล่นตีไก่ เล่นชนไก่ พอใกล้จะตาย เอาหัวแม่มือชนกันจนเลือดโทรม ใช้แขนทั้งสองตีเหมือนไก่ตีปีก เอาหัวชนฝาจนตาย ใครห้ามไม่ได้ ใครจับไม่ได้ นี่ฤทธิ์กรรม โอ๊ย...มีตัวอย่างเยอะแยะ ทั้งเมืองไทยทั้งเมืองนอก แต่ก็แปลกที่คนสมัยนี้เขาไม่กลัวกัน ไม่เข็ดหลาบ ไม่สะทกสะท้ายเลย

8. ปุญญฤทธิ์ ฤทธิ์ของผู้มีบุญ ตัวอย่างมีทั้งฆราวาส และพระสงฆ์ เช่นในประวัติศาสตร์ของชาติไทย มีหลายพระองค์ที่ทรงมีประวัติมหัศจรรย์ เช่น พระร่วงเจ้า กรุงสุโขทัย พระเจ้าฟ้ารั่ว พอประสูติปั๊บก็เกิดฝนตกฟ้าร้อง น้ำนองพสุธา จึงให้ชื่อว่าพระเจ้าฟ้ารั่ว พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กู้ชาติกลับคืนจากพม่าได้ ก็

เพราะบุญฤทธิ์ทรงพิชิตพระมหาอุปราชา พระศอขาดสะพายแล่งในสมรภูมิเดียว ก็เพราะบุญฤทธิ์นี้เอง พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินแหวกวงล้อมทหารหาญของพม่าที่ล้อมกรุงศรีอยุธยาออกมากอบกู้เอกราชของชาติไทยจนได้เป็นพระเจ้ากรุงธนบุรี มีพระนามว่าพระเจ้าตากสินมหาราช ก็เพราะความสามารถแห่งบุญฤทธิ์ที่ผิดแผกแตกต่างจากคนธรรมดา ไม่มีมนุษย์มนาคนไหนจะทำได้

มหาราชอีกองค์ที่เป็นผู้ทรงพิทักษ์อาณาเขตประเทศสยามไม่ให้ชาติมหาอำนาจมาริดรอนตัดแบ่งเขตแดนของเราไป อันจะเป็นการสูญเสียความยิ่งใหญ่ของชาติไทย สร้างความประทับใจให้คนไทยทั้งชาติจนลืมพระคุณของพระมหาราชองค์นี้เสียไม่ได้ นั่นคือพระปิยมหาราชเจ้าเจ้าเหนือหัวของชาวไทย

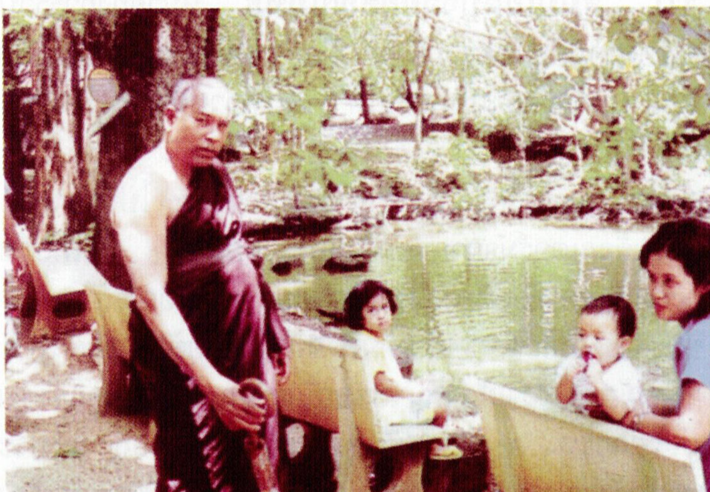
แล้วก็มาดูพระสงฆ์ที่เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งบุญฤทธิ์ มีบารมีอันวิจิตรผิดมนุษย์ธรรมดา เช่น ครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งล้านนาไทย ท่านสร้างบันไดขึ้นดอยสุเทพ โดยไม่ต้องเสียเงินรัฐสักบาท ซึ่งประชาชนคือชาวบ้านธรรมดานี่แหละมาช่วยทำให้ ชนิดที่เรียกว่าจองกันทำเป็นละวาสองวาเท่านั้น คนมาช่วยกันทำมืดฟ้ามัวดิน วันหนึ่งเป็นพันๆ คน เอาอาหารมากินกันเองด้วยนะ ใช้เวลา 6 เดือนเท่านั้นสำเร็จเสร็จสิ้นเป็นเรื่องอัศจรรย์ซึ่งคนธรรมดานั้นทำไม่ได้

แล้วดูอีกองค์ก็ได้ เช่น พระอาจารย์จวน แห่งภูทอก สร้างบันไดขึ้นเขาภูทอก ขนาดเอาช่างฝรั่งผู้เชี่ยวชาญมาจากเมืองนอกก็ยังทำไม่ได้จึงต้องอาศัยบุญฤทธิ์ เอาเทวดามาทำให้เห็นจะๆ กันเลยและทำได้สำเร็จกลายเป็นบันไดมหัศจรรย์ไปเลย

แล้วพระอาจารย์จำเนียร แห่งวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่ อีกองค์สร้างบันไดขึ้นถ้ำเสือ คนธรรมดาทำไม่ได้ มันเป็นหินดาน เอาระเบิดมาระเบิดหินก็แล้ว เอาไฟมาสุมเผา ช่วยทุบกันก็แล้วไม่สำเร็จท่านต้องอาศัยบุญฤทธิ์อีกละ มีเทวดามาช่วย หินหนักเป็นตันๆ แม่ชีคน

หลวงพ่อธรรมรสกับช่างปั้นพระ

หลวงพ่อธรรมรส รูปปั้นต่างๆ ที่ญาติโยมสร้างถวาย เพื่อแก้กรรม

เดียวยกไหว แล้วเทวดาเขาทำจนสำเร็จ ไปดูได้เลย อย่างนี้จะไม่เรียกว่าบุญฤทธิ์ แล้วจะเรียกว่าอะไร

แม้คนธรรมดาเราๆ นี่แหละ จะทำอะไรให้สำเร็จ ยังต้องอาศัยบุญนะ ถึงได้มีคำว่า แข่งอื่นแข่งได้ แข่งบุญวาสนาไม่ได้หรอก ดังนี้ บุญที่ทำไว้แต่ชาติก่อนย่อมติดตามอุปถัมภ์บุคคลผู้ทำ ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ ส่งผลให้เป็นบุคคลดีเด่นในหมู่ชนเกินคาดหมาย แม้ถึงคราวประสบอันตราย แม้นไม่ถึงคราวเสียก็ไม่เสีย ไม่ถึงคราวตายก็ไม่ตายจึงได้มีสุภาษิตคำหนึ่ง เมื่อบุญมาวาสนาช่วย ที่ป่วยก็หาย ที่หน่ายก็รักเมื่อบุญไม่มา วาสนาไม่ช่วย ที่ป่วยก็หนัก ที่รักก็หน่าย บางคนตายไปเฉยๆ ก็มี เพราะหมดบุญเสียแล้ว

9. วิชชามัยฤทธิ์ สำเร็จด้วยวิทยา คือ ความรู้ เช่น วิทยาศาสตร์สามารถสร้างอากาศยานพาเหินฟ้าไปได้ สร้างเครื่องส่งเครื่องรับวิทยุ โทรภาพไปปรากฏเสียง ปรากฏภาพทุกมุมโลกได้

10. สัมปโยคปัจจัยยิชฌนฤทธิ์ หมายถึงการรวบรวมกำลังใจเอาความดีชนะความชั่วได้ ฝึกความขยันชนะความขี้เกียจได้ ชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธได้ ชนะความตระหนี่ขี้เหนียวด้วยการสละให้ได้”

“โอ้โฮ คุณลุงนี้ความรู้แตกฉานมากเลยนะ ไปจำมาจากไหน ขนาดผมจบด็อกเตอร์มาจากนอกยังนึกไม่ออกเลย ต่อให้อภิธรรมมหาบัณฑิตเช่นเจ้าย้อยก็คงอธิบายไม่ได้อย่างนี้หรอก”

บ่าวแย้มปล่อยลูกยอเสียเต็มที่ จนสาวย้อยต้องออกตัวให้ว่า

“บ่าวย้อยละก็ แม้ว่าหนูจะจบอภิธรรมมหาบัณฑิตก็จริง แต่นี่ไม่ได้อยู่ในอภิธรรม 9 ปริเฉทนี่ คุณลุงท่านจบเปรียญ 9 ประโยค อยู่กับหลวงพ่อมานานจึงได้ของดี มีความรู้เยอะ ให้ท่านเล่าเรื่องของหลวงพ่อต่อดีกว่า ขอเชิญค่ะ”

“เออ พวกเจ้านี้ ยอลุงเสียใหญ่ ที่จริงสิ่งที่ลุงเล่ามาทั้งหมดนี้

ลุงเอามาจาก **หนังสือทิพยอำนาจ** ของอดีต **พระอริยคุณาธาร (เส็ง ปุสโส)** เห็นท่านอธิบายไว้น่าฟัง ก็เลยเอามาเล่าแบบประยุกต์เสริมนิดเติมหน่อย ให้มันน่าฟังยิ่งขึ้นก็เท่านั้นเอง

ทีนี้ก็มาถึงตอนที่หลวงพ่อเราเจอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เมื่อพวกเจ้าได้เข้าใจหลักวิชา หรือที่มาของความศักดิ์สิทธิ์แล้วก็ง่ายต่อการเล่าเรื่องต่อไปนี้

หลวงพ่อท่านเล่าว่า ที่ถ้ำสงัดเจดีย์มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งที่เป็นวิญญาณพระและโอปปาติกะชีปะขาว คือตอนนั้นท่านปฏิบัติติดขัดเรื่องการเดินจงกรม และการนั่งสมาธิ รู้สึกอึดอัดอยู่หลายวัน อยู่ต่อมาเป็นเวลากลางคืน ขณะเดินจงกรมและการนั่งสมาธิ สลับสับเปลี่ยนกันอยู่อย่างนั้น จิตเกิดง่วงขึ้นมาอย่างหนัก เลยตัดสินใจนอนกำหนดดูอยากจะรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ในเรื่องของสภาวธรรม เพราะเท่าที่ผ่านมามันมีมาหลายแบบ เช่น แบบที่จะมีวิญญาณเข้าแฝง ก็จะมีอาการง่วงจัด สมองหมุนติ้ว ประสาทส่วนรับรู้จะเริ่มอ่อนตัวลง จนกระทั่งหมดความรู้สึกถ้าจะมีวิญญาณเจ้าเข้าสิงหรือเข้าทรงจะเรออ้วกหาวออกมา แล้วสะบัดสั่นเหมือนผีเจ้าเข้าทรงทั่วไปนั่นแหละ ซึ่งก็มีหลายแบบ

แต่สำหรับหลวงพ่อของเราท่านไม่ชอบเรื่องอย่างนั้นท่านใช้วิธีกำหนดสติตามดูทันที อะไรจะเกิดช่างมัน เรามีหน้าที่ดูอย่างเดียวไม่กลัว ไม่ตื่นเต้น แต่ต้องตื่นตัว ตื่นใจ คือ รู้ตัวรู้ใจ รู้ทุกอย่างที่มันเกิดกำหนดให้เป็นสภาวธรรม เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ให้รวมเป็นหนึ่งเดียว

เมื่อท่านนอนกำหนดจิตติดต่อกันอยู่อย่างนั้น แล้วก็มีช่วงหนึ่งที่จิตหมดความรู้สึก แล้วเหมือนกับฝันไปว่า มีพระแก่ๆ รูปร่างผอมบางนัยน์ตาลึก มาปรากฏองค์อยู่ข้างหน้า แล้วพูดว่า การนั่งสมาธิมี 2 แบบ คือ แบบสามัญกับแบบวิสามัญ **แบบสามัญ** นั้นคือแบบที่สอนกันอยู่ทั่วไป เรียกว่าแบบแยกส่วน เช่น ให้กำหนดส่วนนั้นส่วนนี้

กำหนดลมหายใจที่ต้นลมบ้าง กลางลมบ้าง สุดลมบ้างนี่เรียกว่าแบบสามัญ

ส่วน **แบบวิสามัญ** นั้น คือ รวมจิตเป็นหนึ่ง เห็นจิตกับกายเป็นหนึ่งเดียวไม่แบ่งแยก มีตัวรู้อยู่อย่างเดียว

แล้วก็บอกว่า เวลายืนเดินก็เหมือนกัน มีการยืนเดินเป็น 2 แบบ คือแบบสามัญกับแบบวิสามัญ

แบบสามัญ นั้นคือกำหนดแยกส่วนยืน ส่วนเดิน ส่งจิตไปหลายที่ตามกรรมวิธีทั่วไป

ส่วน **แบบวิสามัญ** นั้นคือ การรวมจิตเป็นหนึ่งในการยืนในการเดินไม่ปวดไม่เมื่อย เบากายเบาใจไปหมด แล้วก็เดินให้ดูด้วยเดินกลับไปกลับมาเหมือนเดินธรรมดา แล้วก็หายไป

พอหลวงพ่อรู้สึกตัว ก็รีบกำหนดจิตลำดับเหตุการณ์ในความฝันอันแปลกประหลาดนี้ ที่ไม่เคยมีไม่เคยเห็นมาก่อน จิตข้างในบอกว่าครูบาอาจารย์ท่านมาสอน ทำให้คิดถึงหลวงปู่ภูพาน ที่มีหลวงปู่สายรุ้ง คอยมาควบคุมการสอนธรรมะ ในโลกนี้คงมีสิ่งลี้ลับอีกเยอะที่คอยให้ความดูแลแก่ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ

ทำให้นึกถึงพระดำรัสที่ทรงตรัส เมื่อใกล้จะปรินิพพานว่าถ้ายังมีการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบกันอยู่ โลกจะไม่ว่างจากพระอรหันต์เมื่อย้อนดูประวัติพระอาจารย์มั่น ท่านจะคอยดูลูกศิษย์ของท่านไม่ให้เดินทางผิด ค่อยพูดแทงใจ ดักใจ เตือนสติ ไม่ให้เผลอพลาด แม้จะอยู่ที่ไหนก็ตาผ ท่านจะสอดส่องมองดู จึงมีคำพูดที่คุ้นหูอยู่เสมอว่าความลับไม่มีในโลก มนุษย์ไม่เห็นแต่เทวดาเห็น และมีคำพูดของปรัชญาจีนอยู่คำหนึ่งว่า เหนือศีรษะ 3 ฟุต จะมีเทวดามองเราอยู่ ก็หมายความว่ารอบตัวเรามีผู้ดูแลเราอยู่"

"อ้าวแล้วเรื่องโอปปาติกะชีปะขาวล่ะ หลวงพ่อไปเจอได้อย่างไรลุงช่วยเล่าต่อให้ฟังหน่อยเถอะ กำลังสนุก" บ่าวแย้มหยอดคำยอตาม

เคย

"ก็ได้หลานแย้ม แต่มันยาวหน่อยนะ อย่าหลับก็แล้วกัน คือว่าตอนนั้นหลวงพ่อเราเกิดมีปัญหาเสียแล้ว อยู่ดีไม่ว่าดี อุตสาห์หนีเข้าป่ามารยังตามมาผจญ

หลานแย้มก็คงจะเคยได้ยินเมื่อ 14 ตุลาคม 2516 และ 16 ตุลาคม 2519 ที่พวกนักศึกษาหนีเข้าป่า แล้วก็มีผู้พามาหาหลวงพ่อเราจากสิบเป็นร้อย แล้วก็หลายร้อยจนทางการบ้านเมืองเพ่งเล็งกล่าวหาท่านเป็นคอมมิวนิสต์ เป็นพระหัวเอียงซ้าย เขาห้ามไม่ให้นักศึกษามั่วสุมกันตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป แต่นี่หลวงพ่อเราเล่นรับเป็นร้อย เลยโดนทางการกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ โอ๊ย เรื่องนี้เข้มข้นมาก เอาไว้ตอนหน้าแล้วมันก็มีอีกหลายตอน มันส์ๆ ทั้งนั้น เช่น ส่งมือล่าสังหารไปยิงท่านในระยะเผาขนปล่อยข่าวโคมลอยในเรื่องที่เขย่าขวัญให้สยดสยอง ถึงกับบางคนร้องเป็นไปได้หรือนี่ ทั้งบัตรสนเท่ห์ว่าถูกจับสึกไปเสียแล้วบ้างละ ให้มันถึงตอนนั้นก่อนแล้วลุงจะเล่าให้ฟัง"

พระอ.สุเทพ กิตติวณโณ นำผ้าป่ามาถวายหลวงพ่อ

ชีปะขาวเข้าฝันแม่ถมยา

"ปกติแม่ถมยาท่านมีเชื้อสายมอญ เป็นคนมอญ เป็นคนศรัทธาเข้าวัดเข้าวาเป็นประจำ ท่านอยู่บ้านหนองปู ใกล้วัดเขามันธรรมาราม ท่านเล่าว่า คืนหนึ่ง นอนหลับไปใกล้จะรุ่ง ได้ฝันว่ามีชีปะขาวมาหาแล้วบอกว่าให้ไปดูแลพระที่ถ้ำชื่อมหาคล้าย อยู่ถ้ำพระโพธิสัตว์ ให้ไปช่วยหน่อย

แม่ถมยาตื่นขึ้นมา ให้แปลกใจยิ่งนัก ร้อยวันพันวันไม่เคยฝันอย่างนี้อยู่ดีๆ มาฝันเห็นชีปะขาว ให้ไปช่วยพระ และว่าถ้ำพระโพธิสัตว์ถ้ำนี้ก็อยู่ไกล และไม่เคยไป เลยไม่สนใจ

พอคืนที่สองฝันอีก บอกให้ไปช่วยพระ ท่าทางดุด้วย แล้วก็ตื่นขึ้นมา ชักจะหงุดหงิดขึ้น เรื่องอะไรของเราล่ะ มาเข้าฝันอยู่ได้ พระที่ไหนไม่เคยรู้จัก วุ่นวาย ถ้าไม่ไป แม่ถมยาอารมณ์เสีย

พอคืนที่ 3 ฝันอีก ทีนี้มานิ่มไม่ดุเหมือนคืนที่ 2 ขอร้องให้ไปช่วยเถอะ ไม่ใช่ใครที่ไหน ท่านเป็นลูกแม่ถมยาในอดีตชาติ ตอนนี้กำลังอยู่ในเคราะห์กรรม ไม่มีใครช่วยได้ ให้รีบไปช่วยในเช้านี้ แล้วก็หายวับไป

แม่ถมยาตื่นขึ้นมา นึกลำดับเรื่องราวทั้งหมด ที่ฝันติดต่อกัน 3 คืนซ้อน เป็นไปได้หรือนี่ ความฝันจะเป็นจริงหรือ โบราณว่าถ้าฝันตอนหัวรุ่งมักเป็นจริง เลยตัดสินใจรีบหุงหาอาหารใส่ปิ่นโตจับคานหาบพาดขึ้นบ่า ข้างหนึ่งปิ่นโตอาหาร ข้างหนึ่งเชี่ยนหมากตามประสาคนแก่บ้านนอก

คิดดูสิว่า คนแก่วัยเจ็ดสิบกว่าเดินหาบของไปหาพระระยะทาง 7 กิโลเมตร มันจะทุลักทุเลขนาดไหน รถราก็ไม่มี สมัยนั้นมีรถสอง

แถวของเจ๊กเสงี่ยมวิ่งอยู่เหมือนกัน แต่วันละเที่ยวเท่านั้น แล้วก็ไม่ถูกกันเสียด้วย เลยไม่สนใจ เดินดีกว่า

ใช้เวลาเดิน 2 ช่วโมงกว่า ก็ถึงถ้ำพระโพธิสัตว์ เข้าไปถามพระไปเจอะเอาพระมาใหม่เสียอีก ท่านไม่รู้จักมหาคล้าย เลยต้องเดินดุ่มๆ สุ่มๆ ไปอย่างนั้น เหมือนมีสิ่งดลใจมีเทพเจ้านำทางให้แม่ถมยาไปพบมหาคล้าย จนได้

ตอนนั้นหลวงพ่อเรากำลังนั่งสมาธิรักษาไข้อยู่ที่ลานอโศกโคนต้นลิ้นควายใหญ่ จะตายแหล่มิตายแหล่อยู่แล้ว แขวนชีวิตไว้กับบุญกรรมไม่ได้ฉันข้าวมา 3 วันแล้ว ไหนจะถูกโจมตีเรื่องคอมมิวนิสต์แล้วยังโดนผีซ้ำด้ามพลอย คือเป็นไข้มาลาเรียอีก ไข้มาลาเรียนี้หลวงพ่อเราเป็นตั้งแต่มาอยู่ถ้ำใหม่ๆ แล้วเพราะไม่เคยอยู่ป่า และไข้มาลาเรียกำลังชุกชุมเล่นเอาพระอยู่ป่าตายไปเยอะแล้ว และพระป่าส่วนมากท่านไม่ห่วงตัวเองเสียด้วย เพราะยอมตายถวายชีวิตให้แก่พระพุทธเจ้าก่อนมาอยู่ป่าอยู่ถ้ำแล้ว จึงไม่ค่อยสนใจตัวเองสักเท่าไหร่

เมื่อหลวงพ่อถูกไข้มาลาเรียเล่นงานหนัก ไม่รู้จะทำอย่างไร ไปหาหมอก็ไม่ได้ เพราะได้ตั้งสัจจะเอาไว้เมื่อตอนมาอยู่ใหม่ๆ ว่าจะขออยู่ปฏิบัติธรรมที่นี่ตลอดสิบปี จะไม่นั่งบนบ้านเรือนของผู้ใด จะไม่รับปัจจัยเป็นส่วนตัว ไม่มั่วสังคม ไม่นิยมประเพณี ไม่หนีไม่สู้ อยู่อย่างพระ

เมื่อท่านได้ตั้งสัจจะกักขังตัวเองไม่ให้ออกไปจากที่นี่ ถึงจะล้มหายตายจากอย่างไรก็ไม่ออกไปจากป่าไม้ ภูเขา และถ้ำ จะอยู่ธุดงค์ในเขตป่าเขาเท่านั้น เมื่อป่วยไข้ขึ้นมาไปหาหมอไม่ได้ ถึงได้ยอมตายแต่คนเราก็อย่างว่า ไม่ถึงที่ตายมันไม่ตายหรอก อย่างหลวงพ่อเรานี้แหละเมื่อไข้ขึ้นสูงและเชื้อมาลาเรียลงกระเพาะก็อาเจียนลูกเดียวไม่ได้ฉันข้าว ฉันไม่ได้ และไม่มีอาหารด้วย เพราะไปบิณฑบาตไม่ได้ไม่มีแรงไป จึงตัดสินใจยอมตาย

โคนต้นลิ้นควายที่พระมหาคล้ายนั่งต้อนรับแม่ถมยา

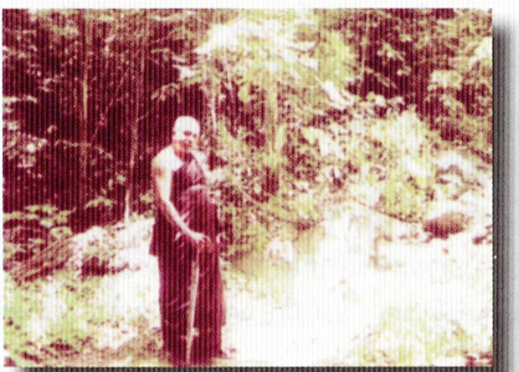
แม่ถมยา ผู้ที่ชีปะขาวเข้าฝัน
ให้ไปช่วยพระมหาคล้าย

น่าสงสารหลวงพ่อนะ มาอยู่ป่าหัวเดียวกระเทียมลีบ พี่น้องพ้องญาติก็ไม่มี แล้วยังถูกโจมตีทำลาย เมื่อมองไม่เห็นใครเป็นที่พึ่งได้แล้วจึงต้องหันหน้ามาพึ่งพระธรรม เมื่อหลวงพ่อตัดสินใจยอมตายถวายชีวิตแก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว จึงมานั่งตายอยู่ลานอโศก

ขณะที่ร่างกายอ่อนเพลียจะหมดเรี่ยวแรงอยู่แล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงคนเดินมาใกล้ๆ จึงลืมตามองดูก็เห็นคนแก่คนหนึ่งวางหาบของไว้ใกล้ๆ ตัว แล้วเข้ามากราบถามว่า "ท่านใช่ไหมคะที่ชื่อมหาคล้าย"

พอแกรู้ว่าท่านคือมหาคล้ายเท่านั้นแหละ แกรีบแกะปิ่นโต จัดอาหารน้อมเข้ามาถวาย ปากก็พูดไปเล่าไปที่มีชีปะขาวไปเข้าฝัน 3 คืนซ้อน ให้มาช่วยมหาคล้ายที่ถ้ำพระโพธิสัตว์ หลวงพ่อฟังแล้วเกิดปีติขนลุกนึกในใจว่ารอดตายแล้วคราวนี้ เทวดามาช่วยแล้ว ยกมือขึ้นสาธุอัศจรรย์ แท้ ๆ

นับตั้งแต่นั้นมา แม่ถมยาก็มาดูแลหลวงพ่อตลอดสิบปี แม้หลวงพ่อจะประสบปัญหา เจออุปสรรคขนาดไหน แม่ถมยาก็ไม่เคยทอดทิ้งไปคอยเฝ้าส่งอาหาร และรักษาไข้มาลาเรียที่เบียดเบียนหลวงพ่อให้เบาบางจางคลายลงได้ จึงนับว่าเป็นผู้มีพระคุณที่หลวงพ่อเราเทิดทูนเสมือนแม่บังเกิดเกล้าคนที่สอง

หลวงพ่อธรรมรส
ชมธรรมชาติ

หลวงพ่อโดนยาสั่ง

เมื่อหลวงพ่อได้แม่ถมยามาอุปถัมภ์แล้วท่านก็มีกำลังกาย กำลังใจในการที่จะปฏิบัติธรรมให้สูงยิ่งๆขึ้นไป ในพรรษาก็อยู่ถ้ำ ออกพรรษาแล้วก็ออกธุดงค์อยู่ในรัศมีป่าเขาภายใน 3 จังหวัด คือ จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดสระบุรี จังหวัดนครนายก อันเป็นจังหวัดที่มีเขตแดนต่อกัน หลวงพอเราท่านก็ธุดงค์อยู่ในเขตแดนดังกล่าวนี้ จากวันเป็นเดือน จากเดือนมาเป็นปี ความดีก็กระจายออก

หลวงพ่อท่านมีความรู้มีความสามารถสูง ความรู้ก็ระดับมหาเปรียญ 5 ประโยค จากสถาบันชั้นสูง คือ วัดมหาธาตุฯ, วัดราชโอรสฯ, วัดประยูรวงศาวาส, วัดเบญจมบพิตรฯ และฝึกวาทศิลป์ในระดับสูงจากวัดเทเวศน์สุนทริการาม ดูความรู้ความสามารถของท่านสิ และยังมิใช่เพียงแค่นั้นนะ ท่านยังมีความรู้ความสามารถในด้านกรรมฐานระดับวิปัสสนาจารย์ ได้รับการอบรมวิชาครู จากหลวงพ่อ ดร.ภัททันตะอาสภเถระ อัคคมหากัมมัฏฐาน ผู้เชี่ยวชาญด้านวิปัสสนาจากประเทศพม่า กรุงหงสาวดี และหลวงพ่อท่านยังได้รับการรับรองความประพฤติจากสมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศฯ

จะเห็นได้ว่าหลวงพ่อท่านมิได้เป็นพระจรจัด และท่านยังสังกัดอยู่วัดราชโอรสาราม มิได้โยกย้ายไปที่ไหนเลย

แต่ก็อย่างว่าแหละ ถึงจะมีความรู้ดี มีความสามารถดีแค่ไหนก็ไม่มีใครที่ถือกำเนิดเกิดมาในโลกนี้แล้ว จะแคล้วคลายจากปัญหา ดังที่เล่าจื้อ ปรมาจารย์แห่งลัทธิเต๋าได้สอนขงจื้อเอาไว้ว่า *"วิสัยบัณฑิตใช่ว่าจะไม่เจอปัญหา แต่เมื่อเจอปัญหาแล้ว บัณฑิตย่อมไม่*

ทำจิตให้หวั่นไหว” นี้เป็นคำพูดที่คมคายเป็นปรัชญาทีเดียว

หลวงพ่อเราก็เหมือนกัน เจอปัญหาหนักๆ ทั้งนั้น อย่างคราวนี้ก็อีกแหละ เจอยาสั่งเสียแล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่าวิชาเหล่านี้จะยังมีอยู่ในโลกนี้ ถ้าหลวงพ่อไม่เจอมาเองจะไม่เชื่อเลย”

“เดี๋ยวๆ คุณลุง หนูอยากทราบว่ายาสั่งคืออะไร และเป็นวิชาอะไรมันมีมาอย่างไร ช่วยตอบให้หนูกระจ่างใจทีเถอะค่ะ” เจ้าย้อยถาม

“เออดีหลาน เป็นคนต้องสนใจความรู้ คนมีความรู้ย่อมมีหูตากว้างไกล เอ้า ขยับเข้ามา อันว่า ยาสั่ง มันเป็นยาที่ไม่ใช่ยา คือ เขาเอากระดูกผีตายโหงมาทุบให้ป่น หรือน้ำมันพรายที่ได้จากผีตายทั้งกลมเอามาผสมยาพิษหรือว่านมีพิษต่างๆ แล้วควบคุมด้วยอาคม คนไหนกินยาสั่งเข้าแล้วจะให้ตายภายในเจ็ดวันก็ต้องตายตามสั่งมันร้ายแรงมากมันทรมานมาก หลานเอ๋ย

และที่หลานถามว่ามันเป็นวิชาอะไร มันเป็นวิชาไสยศาสตร์ศาสตร์แห่งความลี้ลับ มันมีที่มานะหลาน จะเล่าให้ฟัง

ขึ้นชื่อว่าวิชาไสยศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่มีมานมนานแล้ว เรียกว่ามีมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ แล้วมารุ่งเรืองในทิเบต ลงมาถึงพม่า เขมร ลาวและไทยใหญ่ ไทยล้านนา ท่านแบ่งวิชาไสยศาสตร์ออกมาเป็นสิบสามวิชาคือ วิชาทำเสน่ห์ วิชาทำยาแฝด วิชาทำอาถรรพณ์ วิชาปล่อยคุณ วิชาฝังรูป วิชาฝังรอย วิชาเลี้ยงผี วิชาทำยาสั่ง วิชาบิดไส้ วิชาบังฟัน วิชาบังไพร วิชาทำหุ่นยนต์ วิชาทำควายธนู ลุงจะอธิบายพอย่อๆ นะ

1. วิชาทำเสน่ห์ เป็นวิชาที่ทำให้ผู้หญิงรัก ผู้ชายหลง โดยใช้น้ำมันพราย ขี้ผึ้ง น้ำมันช้างตกมัน มาเป็นส่วนประกอบแล้วใช้อาคมปลุกเสก ให้เกิดอำนาจในทางเสน่ห์ เช่น เรารักใครก็เอาน้ำมันเสน่ห์

ไปแตะนิ้ว แตะไหล่ หรือแตะตำแหน่งไหนก็ได้ ผู้โดนเสน่ห์จะหลงใหลไปตามอำนาจ น่ากลัว

2. วิชาทำเสนห์ยาแฝด วิชานี้เขาทำให้ผู้ชายหลงรักหัวปักหัวปำเลย คือ เขาเอาประจำเดือนของผู้หญิงไปใส่ของให้ผู้ชายกินใครโดนเข้าแล้วรักจนหลงเลย

3. วิชาทำอาถรรพณ์ หรืออาถรรพณ์เวท เป็นวิชาทำลายศัตรูหรือคู่ต่อสู้ให้ล้มหายตายจากด้วยพลังไสยเวท ที่หาหลักฐานมาพิสูจน์ไม่ได้ เรียกว่าตายฟรี

4. วิชาฝังรูป เป็นวิชาที่เมียหลวงทำกับเมียน้อย หรือเมียน้อยทำกับเมียหลวง เป็นมนตร์ดำที่คนมีกิเลสตัณหาเขาทำกัน โดยเอาดินหรือไม้มาทำมาเป็นตุ๊กตาคู่ชายหญิง เอาสายสิญจน์มาผูกมัดเข้าหากันแล้วลงอาคม ไปฝังดินใต้บันไดหรือใต้ที่นอน

5. วิชาฝังรอย ให้เอาดินที่ผู้หญิงเหยียบมาทำพิธี เพื่อให้เขาหลงใหลหอบผ้าตามเรามา

6. วิชาปล่อยคุณไสย คือ เสกเป่าวัตถุต่างๆ ให้เข้าท้องคนเช่น เสกหนังควาย ตะปู ด้ายดิบ มีดพร้า ให้เข้าท้องคน ดังที่ **หลวงพ่อปาน** แห่งวัดบางนมโค เคยเอามีดพร้าออกจากอกของผู้หญิงสาวที่ถูกหมอเขมรทำเอา แม้ตัวหลวงพ่อปานเองก็เคยโดนหมอเขมรปล่อยตะขาบให้มากัดท่าน ซึ่งเป็นเรื่องปล่อยคุณไสยทำลายกัน

7. วิชาเลี้ยงผี เลี้ยงพราย วิชานี้หมอผีทั้งหลายนิยมนักโดยใช้คาถาสะกดวิญญาณ หรือเรียกวิญญาณเอามาใช้งานได้ ดังในเรื่องขุนช้างขุนแผน ที่ว่าขุนแผนเอาลูกนางบัวคลี่มาผ่าท้อง แล้วทำพิธีให้มีอำนาจฤทธิ์เดชที่เรียกว่า **กุมารทอง**

8. วิชายาสั่ง ก็ดังที่ลุงอธิบายไปแล้ว

9. วิชาบังไพร คือ เอาต้นไม้หรือต้นอะไรก็ได้พอเป็นอุปกรณ์บังหน่อยเท่านั้น แล้วใช้คาถาบังหายวับไปเลย วิชานี้มีผู้ทำได้มาก

เช่น **หลวงปู่เส็ง** แห่งวัดหงษ์อรุณรัศมี จังหวัดสมุทรสาคร ท่านสามารถที่จะเอากิ่งไม้เพียงกิ่งเดียวมาบริกรรมจนกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ เป็นป่าดงทึบทั้งๆ ที่บริเวณนั้นเป็นกลางทุ่งนา

10. วิชาบิดไส้ คือ จับชายผ้าหรือด้ายสายสิญจน์บิดไปมาบริกรรมคาถาไปด้วย เรียกชื่อหรือส่งจิตไปยังคนที่ต้องการฆ่า คนที่ถูกทำจะเจ็บปวดจนตาย หรือปางตาย

11. วิชาบังฟัน คือ เอาต้นกล้วย หรือต้นอ้อย สมมุติว่าเป็นศัตรูเสกคาถาอาคมใส่ แล้วก็ฟันด้วยมีดหรือดาบ หรือจามด้วยขวานให้ต้นกล้วยหรืออ้อยขาดเป็นสองท่อน คนนั้นจะอยู่ที่ไหน ไกลหรือใกล้ก็ตายทันที

12. วิชาทำหุ่นยนต์ คือ เอาหุ่นไล่กามาเสกให้เป็นคน เอาคนตายมาเสกให้ลุกขึ้นทำร้ายคนได้ หนังจีนส่วนใหญ่ชอบเอามาแสดงประกอบเรื่องดูแปลกตาดี

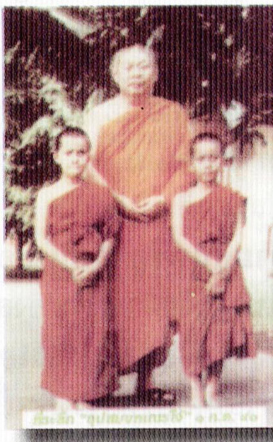
13. วิชาทำควายธนูหรือวัวธนู คือ แกะสลักไม้ให้เป็นรูปวัวรูปควาย แล้วเสกให้ไปทำร้ายฝ่ายศัตรู ซึ่งสมัยนี้ก็ยังมีอยู่ ยังได้ยินอยู่บ่อยบรรดาเกจิอาจารย์ทั้งหลายยังนิยมทำให้ลูกศิษย์ไปทำผิดทำบาปกันอยู่แทนที่จะช่วยให้คนขึ้นสวรรค์ ดั้นนิพพาน กลับพาลงนรก ด้วยวิชามนตร์ดำ กรรมแท้ๆ

เอ้า เมื่อทราบหลักวิชาไสยศาสตร์ อันเป็นศาสตรที่เหี้ยมโหดที่เขาฝึกมาเรียนมา ในเบื้องแรกในยุคแรกนี้ เขาฝึกเอาไว้เพื่อป้องกันตัวเพื่อช่วยเหลือคนที่ถูกกลั่นแกล้ง เพื่อปราบคนชั่วให้หลาบจำ แต่เพราะคนมีกิเลสจึงลืมตัว เลยเอามาใช้ในทางชั่วทางผิด ก็เหมือนกับนักวิทยาศาสตร์ที่ผลิตอาวุธสงคราม เพื่อสร้างเสถียรภาพสร้างมหาอำนาจ ให้ชาติอื่นเขาเกรงขาม”

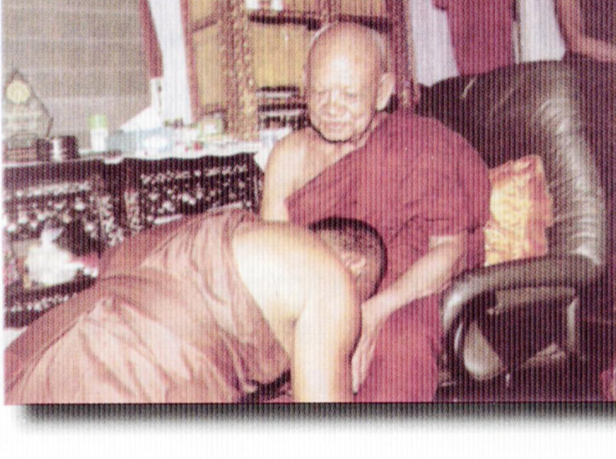
“เดี๋ยว ๆ คุณลุง เล่าเรื่องไสยศาสตร์อยู่ดี ๆ ไหงไปคว้าเอาวิทยาศาสตร์มาเล่าเสียฉิบ” บ่าวแย้มแย้งเสียแล้ว

สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศ อดีตพระพรหมคุณาภรณ์
ที่ให้ความเมตตาแก่พระธรรมรส

พระ ดร.ภัททนตะ
อาสภเถระ
อัครมหาบัณฑิต
แห่งประเทศพม่า

"บ่าวแย้มละก็ คุณลุงท่านเปรียบเทียบว่า วิชาทุกอย่างใช้ให้ถูกหลักก็เกิดคุณ ใช้ผิดก็ให้โทษก็เท่านั้นแหละ" สาวย้อยติง

"เอาละ ๆ ลุงเข้าใจ แย้งกันมั่ง ติงกันมั่ง เพื่อให้เรื่องราวมันเข้าประเด็นดีแล้วล่ะ ทีนี้ก็จะถึงตอนหลวงพ่อโดนยาสั่งแล้วล่ะ ดังที่เล่าในเบื้องต้นให้ฟังแล้วว่า

ออกพรรษาหลวงพ่อก็ธุดงค์โปรดโยมในเขตรัศมีดังกล่าว ท่านไปปักกลดที่คลองพลูเหม็น ลึกเข้าไปจากลำภูทองจากมวกเหล็กในไปอีกเรียกว่าอยู่ในป่าลึก มีบ้านคนอยู่ประปราย แต่พอญาติโยมมวกเหล็กในและญาติโยมลำภูทองทราบเท่านั้นแหละ ก็แห่กันไปเป็นร้อยๆ เลย

คนเรานี้ก็แปลก ปลาตื่นน้ำกระต่ายตื่นตูม เป็นเรื่องธรรมดา แต่คนตื่นพระนี่สิน่าคิด ถ้าตื่นพระดี พระสร้างบารมีก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าตื่นพระบอกหวย เห็นซวยไปตามๆ กัน หลวงพ่อท่านไปปักกลดที่ลำภูทอง คลองพลูเหม็น คนศรัทธาหลั่งไหลกันมามาก พระสงฆ์สาวกของพระบรมศาสดาช่วยกันประกาศศาสนา ปลูกฝังศรัทธา สืบต่ออายุพระศาสนาสืบมาจนถึงปัจจุบันนั้นถ้าไม่มีพระสงฆ์เหล่านี้พวกเราคงไม่มีโอกาสไม่มีวาสนาที่จะได้มาบวชมาปฏิบัติธรรม สร้างสมบารมีกันอย่างนี้ได้เลย

แล้วเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น ก็กลับเกิดขึ้นจนได้ ด้วยความอิจฉาความไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นได้ดีกว่าตน และถ้าเกิดกับคนธรรมดาก็ยังพอทำเนา แล้วนี่เกิดกับพระและเป็นพระระดับเจ้าอาวาสเสียด้วย เวรกรรม เวรกรรม เหตุเกิดที่คลองกลางแปลง ไม่ได้เกิดที่คลองพลูเหม็นแต่มันก็ต่อเนื่องกัน เพราะเมื่อหลวงพ่อท่านย้ายกลดไปที่คลองกลางแปลง ตามที่ญาติโยมนิมนต์ไป ท่านตั้งใจจะอยู่ที่นี่สัก 4 วัน

วันที่ 1 -3 ไม่เป็นไร ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่พอวันที่ 4 อันเป็น

วันสุดท้ายเท่านั้นและได้เรื่องเลย เพราะเจ้าอาวาสวัดคลองกลางแปลง เกิดความไม่พอใจ ที่มีคนหลั่งไหลมาทั้งวันทั้งคืนไม่มีใครไปหาท่านเลยล้วนแต่หลั่งไหลไปหาหลวงพ่อเราทั้งนั้น จึงเกิดความอิจฉาดังกล่าว

เช้าวันนั้นเอง ญาติโยมมาใส่บาตรกันล้นหลาม เมื่อหลวงพ่อฉันเสร็จและให้พรโยมเท่านั้นแหละ เสียงโหยหวนชวนหวาดเสียวก็ได้ดังขึ้นจากโยมผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้กลุ่มชนทั้งหมดแตกตื่นเฮละโลกันไปดูโยมผู้หญิงคนนั้นดิ้นรนสะบัดแข้งขาเหมือนโดนใครลงโทษปากก็ร้องช่วยด้วยๆ อย่าตีฉัน ฉันทำตามคำสั่งของหลวงพี่

เออ ลุงลืมเล่าไปว่า ในบรรดาศรัทธาทั้งหลายนั้น คนที่ติดตามหลวงพ่อไปตลอดตั้งแต่เริ่มต้นมา มีบุคคลสำคัญอยู่สองคน คือ **โยมผู้ใหญ่อินทร์** และ **โยมพ่อจาก** บ้านมวกเหล็กใน สองคนนี้จะติดตามหลวงพ่อไปทุกหนทุกแห่ง

โยมพ่อทั้งสองรีบวิ่งไปถามคนที่กำลังดิ้นจะตายแหล่มิตายแหล่ได้สารภาพว่า เจ้าอาวาสวัดคลองกลางแปลงบังคับให้อิฉันใส่ยาสั่งลงในอาหารให้หลวงพ่อมหาคล้าย อิฉันไม่อยากทำแต่ก็เกรงกลัวหลวงพี่ท่านเพราะท่านเป็นพระเขมรมีวิชามนตร์ดำ ร้อนวิชาอยู่เสมอ

โยมพ่อจากถามว่า แล้วร้องโหยหวนทำไมล่ะ เขาบอกว่าถูกชีปะขาวตีเอา และบอกให้สารภาพถ้าไม่บอกจะตีให้ตาย อิฉันกลัวค่ะเลยต้องบอกความจริงนี่แหละค่ะ

หลวงพ่อเราเมื่อทราบว่าโดนยาสั่งเสียแล้ว จึงสั่งการให้โยมพ่ออินทร์โยมพ่อจากจัดเกวียนเทียมวัว คือสมัยนั้นไม่มีรถ ไม่มีถนน จึงต้องนั่งเกวียน เด็กสมัยนี้คงไม่ค่อยได้เห็นเกวียนกันแล้ว เมื่อพร้อมเสร็จสรรพแล้วหลวงพ่อจึงนั่งเกวียนกลับฟาร์มโคนมคือท่านไปปักกลดที่ **ฟาร์มชาญชัย** อันเป็นสวนป่าร่มรื่นของ **อาจารย์ชาญชัย หนูนิล** และ**โยมพี่สุดสง่า** ภรรยาผู้ใจดี หลานลองหลับตามองดู

ภาพหลวงพ่อเราสินั่งอยู่บนเกวียนเทียมวัว ทางเดินวิบาก เพราะเป็นทางขึ้นเขาลงดอยมันทุลักทุเลขนาดไหน และท่านโดนยาสั่งยาพิษขนาดนั้น ท่านจะทุกข์ทรมานขนาดไหน ลองคิดดูสิ

ลุงสงสารท่านเหลือเกิน เวรกรรมอะไรของท่านจึงต้องมาทุกข์ทรมานอย่างนี้ ลุงเห็นสภาพของท่านแล้วลุงทนไม่ไหว ลุงร้องไห้ ญาติโยมทุกคนก็ห่วงใยหลวงพ่อและหลายคนก็จะไปกระชากผ้าเหลืองออกจากตัวพระเขมร กระทืบเสียให้หายแค้น

หลวงพ่อท่านจึงต้องคอยห้ามไม่ให้ก่อกรรมทำเข็ญ ท่านบอกว่ามันเป็นกรรมของท่านเองท่านยินดีชดใช้นั่นแหละคลื่นมหาชนจึงเงียบลงและเพราะความห่วงใยในความปลอดภัยของหลวงพ่อ ทุกคนจึงเชื่อฟังและติดตามส่งไปจนถึงฟาร์มชาญชัย

และดูเสมือนหนึ่งว่า เทวดาฟ้าดินคอยดูแลหลวงพ่ออยู่ เพราะเมื่อท่านมาถึงที่หมาย ทั้ง ๆ ที่ร่างกายของท่านจะไม่ไหวอยู่แล้วด้วยฤทธิ์พิษสงของยาสั่ง ทำให้ท่านอาเจียนมาตลอดทางก็จริง แต่เมื่อกรรมเบาบางลง บุญกุศลที่ท่านสร้างไว้ อันเป็นอุปถัมภ์กรรมฝ่ายกุศล ก็ได้โอกาสให้ผล คล้ายกับจะพูดเป็นภาษาคนว่า ข้ามาช้าไปหน่อย แกจึงได้มีโอกาสทำร้ายหลวงพ่อเราได้ เอาเถิดต่อแต่นี้ไปข้ามาช่วยหลวงพ่อแล้วว่าแล้วก็เข้าดลใจคนงานของฟาร์มชาญชัยให้ออกมาต้อนรับ พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้วคนงานผู้นี้ก็รีบไปขุดเอาว่านชนิดหนึ่งคล้ายว่านรางจืดแต่มีอานุภาพมากกว่า มาฝนกับฝาละมีหม้อดิน พอได้ที่แล้วก็เอาน้ำปูนขาวเป็นกระสายผสมเข้าด้วยกัน แล้วเอามาถวายให้หลวงพ่อฉัน

แม่เจ้าประคุณเอ๋ย พอยาถึงท้องเท่านั้นมันขับฤทธิ์พิษสงยาสั่งให้ออกมาจนหมด จนหลวงพ่อต้องแน่นิ่งไป ทุกคนตกใจ เกรงหลวงพ่อจะมีอันตราย แต่คนงานคนนั้นกลับหวัเราะเสียงใส เหมือนมีใครสิงอยู่พร้อมกับพูดรับรองว่า หลวงพ่อปลอดภัยแล้ว ให้ท่านพักสักครู่

ใหญ่ก็หาย ไม่ต้องห่วง”

“คุณลุงครับ ผมยังสงสัยเรื่องกรรม ที่หลวงพ่อบอกว่าท่านยินดีชดใช้กรรม และไม่ให้ไปก่อกรรมทำเข็ญ กรรมมีจริงหรือครับ และกรรมนี้ให้ผลข้ามภพข้ามชาติได้หรือครับ ผมว่าอาจารย์ที่สอนเรื่องกรรมเพี้ยนเสียละมั้ง ในเมื่อคนเราตายแล้วก็เผาทิ้งหมด แล้วเอาอะไรไปรับกรรมล่ะ” บ่าวแย้มแย้งเรื่องกรรม

สาวย้อยนั่งทนฟังอยู่ไม่ไหวเลยออกโรงตอบเสียเองว่า

“บ่าวแย้ม หรือท่าน ดร.แย้ม ขนาดน้าเรียนสูงจบปริญญาเอกเป็น ดร.แล้วยังมาสงสัยเรื่องกรรม เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด แล้วคนที่ด้อยการศึกษาหรือศึกษามาน้อยจะเป็นอย่างไรเนี่ย เห็นท่าจะต้องส่งดร.แย้มไปศึกษาพระอภิธรรมเสียแล้ว ลุงว่าหนูพูดถูกไหม” สาวย้อยขอความเห็น

ลุงยิ้มจึงว่า “เออ อ้ายหลานคู่นี้มักจะงัดข้อกันอยู่เรื่อย อันที่จริงหลานแย้มเขาอาจจะถามเพื่อฟังความคิดเห็นของลุงบ้างก็ได้ เพราะเรื่องกรรมเป็นเรื่องลึกซึ้งมาก ถ้าคนไม่เข้าใจเรื่องกรรม ก็อาจจะทำกรรมเพิ่มอยู่เรื่อย ที่จริงเรื่องกรรมเป็นเรื่องเหตุเรื่องผล เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้ ถ้าเรายอมรับเรื่องเหตุเรื่องผลมันก็ไม่ยากต่อการอธิบาย และก็ไม่ยากต่อการที่จะเข้าในเรื่องกรรม เมื่อเข้าใจเรื่องกรรมแล้ว ก็จะเข้าใจเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด

ลุงขอจำกัดความคำว่า **กรรม** เสียก่อน **กรรม** แปลว่า **การกระทำ** ถ้ากระทำทางกายเรียกว่า **กายกรรม** ถ้ากระทำทางวาจาเรียกว่า**วจีกรรม** ถ้ากระทำทางใจ เรียกว่า **มโนกรรม**

เช่นเราผูกใจเจ็บใจ จองเวรจองกรรมอยู่ในใจทำให้ตัวเราเศร้าหมอง นี้เรียกว่า **มโนกรรม** หรือว่าปล่อยให้ใจมีความโลภ มีความโกรธ มีความหลง ชนิดที่เรียกว่า โงหัวไม่ขึ้น หลับหูหลับตาบ้าอยู่คนเดียววุ่นวายอยู่คนเดียว เป็นทุกข์อยู่คนเดียว นี้แหละเรียกว่า

มโนกรรม ที่คนโบราณท่านว่า คิดจนเป็นบ้านั่นแหละมโนกรรมล่ะ

ไม่พอใจใคร ควบคุมคำพูดไม่ได้ ลุอำนาจโทสะด่าเขาไป แช่งชักหักกระดูกเขาต่อหน้า หรือนินทาว่าลับหลัง เลยเสียมิตรเสียพวก ก่อศัตรูเปิดน้ำเข้าเรือ เปิดเสือเข้าบ้าน ต้องรับทุกข์ทรมานปางตาย ต้องเสียหายทั้งชื่อเสียงและทรัพย์สิน นี่เรียกว่า **วจีกรรม** กรรมที่มาจากคำพูดปากตัวเองให้โทษตัวเอง ดังที่สุนทรภู่กวีเอกของไทย กล่าวเอาไว้ว่า *"เป็นมนุษย์สุดนิยมที่ลมปาก จะได้ยากโหยหิวเพราะชิวหา แม้นพูดดีมีคนเขาเมตตา จะพูดจาจงพิเคราะห์ให้เหมาะความ"*

ส่วน **กายกรรม** ที่มาจากการกระทำทางกาย เช่น ไปฆ่าเขา ลักทรัพย์ของเขา ผิดลูกเมียผิดลูกสาวเขา เขาเจ็บแค้นเลยตามล้างตามผลาญ เราก็เลยอยู่ไม่สุข ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ถ้าไม่เคยทำกรรมกับเขาไว้ จะต้องหลบซ่อนทำไมจะต้องหนีตำรวจหัวซุกหัวซุนทำไม ถ้าไม่เคยทำผิดไว้

นี่มันเห็นชัดๆ อยู่แล้วว่ากรรมมีจริง และให้ผลจริง ไม่ต้องรอชาติหน้าตอนบ่าย ให้ผลในชาตินี้แหละ แต่กรรมบางอย่างให้ผลในชาตินี้ไม่ทันจึงต้องให้ไปรอรับในชาติหน้า เพราะชาตินี้อายุไม่พอต่อการรับกรรม หมดอายุเสียก่อน คนส่วนใหญ่จึงเรียกคนตายว่า หมดบุญเสียแล้วหมดกรรมแล้ว หมายถึงอายุหรือชีวิตที่จะอยู่เพื่อรับกรรมมันหมดเสียก่อน

แต่คนเขาไม่เข้าใจ ไม่ยอมศึกษาให้รู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งนี้ ถึงได้มีปัญหากันอยู่ทุกวันนี้ เพราะไม่เชื่อว่าบุญ-กรรมมีจริง และติดตามให้ผลในชาติหน้าได้จริง จึงกอบโกยโกงกินกันในชาตินี้ ถึงกับมีคำพูดของคนสมัยใหม่ว่า ยอมลำบากในเมืองผี ขอให้มั่งมีในเมืองคน นี้เพราะเขา ไม่เห็นกรรม ไม่เห็นผลกรรม และไม่เชื่อเรื่องกรรม ไม่เชื่อเรื่องชาติหน้า ไม่เชื่อเรื่องนรก-สวรรค์ว่ามีจริง พากันทิ้งศีลธรรมคำสอนที่ดีหมดมันถึงได้เสื่อมกัน

ทีนี้ถ้าจะศึกษาให้ละเอียดให้เห็นชัดในเรื่องกฎแห่งกรรม ก็จำเป็นที่จะต้องเอาหลักวิชามากล่าว เพื่อให้มีหลักมีฐานที่ใครๆ ก็เถียงไม่ขึ้น เถียงไม่ได้ เพราะแพรวพราวไปด้วยเหตุและผล จับต้นชนปลายเข้ากันได้พอดี”

โยมพ่ออินทร์ และโยมพ่อจาก
ผู้ติดตามหลวงพ่อไปทุกหนทุกแห่ง

ส่งคนมาเก็บ

"คุณลุงคะ หนูอยากจะฟังเรื่องของหลวงพ่อต่อทราบว่าท่านมาปักกลดอยู่ที่ฟาร์มอาจารย์ชาญชัย มีคนไปเก็บหลวงพ่อกลางวันแสกๆจริงไหมคะ และเรื่องมันเป็นอย่างไรไฉนถึงทำกับพระได้หนูอยากฟังค่ะ" สาวย้อยรื้อฟื้นเรื่องเก่า

"อ๋อ ก็ได้ เรื่องนี้หมิ่นเหม่นะหลาน การที่จะดึงเอาผู้ใหญ่เข้ามาเกี่ยวข้องต้องระมัดระวัง เรื่องมันผ่านไปแล้ว อย่าเอามาคุ้ยเขี่ยเลย แต่ถ้าหลานอยากจะให้เล่า ก็พอจะเล่าอ้อมแอ้มไปได้ คือเรื่องมันเป็นอย่างนี้

ตอนนั้นหลวงพ่อไปปักกลดปฏิบัติธรรมอยู่ที่ฟาร์มอาจารย์ชาญชัยเรียกสั้นๆ ว่า **ฟาร์มชาญชัย** เพราะออกพรรษาแล้วท่านจะออกธุดงค์เมื่อมาธุดงค์อยู่ ณ สวนป่าของฟาร์มชาญชัย นอกจากอาจารย์ชาญชัย คุณนายสุดสง่า และลูกๆ ทั้ง 4 คน คือ หนูตุ๊กตา หนูหนุ่ยหนูหน่อยและหนูติ๋ว จะมาดูแลอุปถัมภ์ค้ำชูแล้ว ก็ยังมีโยมแม่ถมยา (แม่บุญธรรม) โยมพี่มาลัย ติดตามมาดูแลอยู่ด้วย

ถ้าเป็นวันพระแปดค่ำ สิบห้าค่ำ ก็จะมีคณะผู้ใหญ่อินทร์ โยมพ่อจากและผู้ใหญ่ป่อง พร้อมด้วยคนศรัทธามาเป็นร้อย เพื่อตักบาตรทำบุญสุนทรทาน ฟังพระท่านบรรยายธรรมเพื่อสร้างสมบารมีกัน

และแล้วเหตุการณ์อันไม่คาดฝันก็พลันเกิดขึ้น วันนั้นเป็นวันธรรมดา ไม่ใช่วันพระ จึงไม่มีใครอื่น แม่ถมยาก็พักอยู่อีกฝั่งหนึ่ง มันช่างปลอดคนเสียเหลือเกิน จำได้ว่าหลวงพ่อเดินจงกรมอยู่เป็นเวลานาน จิตใตเบิกบานเหลือเกิน มีปีติซาบซ่านไปทั่วกาย ไม่เฉลียวใจเลย ไม่ได้ส่งจิตไปซ้ายขวาหน้าหลัง สติตั้งกำหนดแน่วแน่ ขวาย่าง

หนอ ซ้ายย่างหนอ เอาสติเกาะจับอยู่กับการยกย่าง ไม่สนใจไม่ใส่ใจอะไรอื่น

พลันจิตตื่นได้ยินเสียงใบไม้กรอบแกรบ กำหนดจิตตามหันหน้าไปตามเสียง ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเป็นภาพมนุษย์ผู้ชาย รูปร่างสูงใหญ่ มาคนเดียว ไม่มีท่าทีว่าจะมีอันตราย หรือจะมาทำร้ายแต่ประการใด

แต่ตามวิสัยของหลวงพ่อแล้ว ท่านจะมีมารยาทดีมาก มีมนุษยสัมพันธ์ ดีมาก เมื่อสังเกตว่าเขาจะมาหาท่านแน่ ท่านจึงผละจากการเดินจงกรม ลงมานั่งที่เตียงไม้อันโยมจัดไว้สำหรับนั่งสมาธิ เพราะพื้นดินชื้นแฉะ มีพวกทาก มด แมลง มากมาย จึงนั่งกับพื้นดินไม่ได้พร้อมกับเชื้อเชิญแขกแปลกหน้าให้มาพบได้เมื่อประสงค์จะพบ

บางครั้งคนเราทำดีก็อย่าได้นึกว่าจะได้ดีเสมอไป เพราะคนเราไม่เหมือนกัน นานาจิตตัง ต่างคนต่างจิตต่างใจ จึงมีคำพูดที่มักจะได้ยินคุ้นหูอยู่เสมอว่า อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน ยิ่งกับคนแปลกหน้าด้วยแล้วระวังไว้มั่ง แต่อย่างว่าแหละคนเราถึงคราวรับกรรม มีอันให้ลืมไปจนได้ ให้มองผิด เห็นผิด เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นคนชั่วเป็นคนดีไปได้ กรรมเวรแท้ๆ

เมื่อหลวงพ่อนั่งและเชิญแขกแปลกหน้าให้นั่งที่เสื่อน้ำมัน ซึ่งปูไว้หน้าเตียงเพื่อกันชื้นดังกล่าวแล้ว หลวงพ่อก็แผ่เมตตา ส่งรอยยิ้มให้เขา ไม่ทันได้ถามว่ามาจากไหน มีธุระอะไร เขากราบลงครั้งเดียวเท่านั้นแล้วชักปืนสั้น ดูเหมือนจะเป็นแมคนั่มจ่อมาที่หน้าอกหลวงพ่อ พร้อมกับพูดว่า "ท่านนี้เป็นภัยสังคม อย่าอยู่เลย"

หลวงพ่อไม่นึกว่าเป็นปืนจริง นึกว่าเป็นปืนเด็กเล่น เลยขำอยู่ในใจ แล้วพูดว่า "โยมละก็ เล่นเป็นเด็กไปได้ มีธุระอะไรว่าไปเถอะ"

เปล่าเลย เขาไม่ได้เล่น เขาไม่ยิ้มเลย หน้าเขาเครียด ตาเขา

ถมึงทึงปากเขาเม้มเข้า นิ้วเขายังกดไกปืนอยู่

ครูต่อมา ท่าทีเขาเปลี่ยน ปืนหล่นจากมือ เขาฟุบลงร้องไห้พร้อมกับละล่ำละลักว่า ผมเกือบจะฆ่าพระไปเสียแล้ว

หลวงพ่อเห็นเขาเปลี่ยนแปลง เหมือนละครแสดงบทบู๊มาหยกๆแล้วกลับมาเป็นบทเศร้า เลยหลวงพ่อปรับไม่ทัน แต่เมื่อเห็นเขาร้องไห้มือไม้สั่น จึงเอะใจว่าไม่ใช่ธรรมดาเสียแล้ว ลุกขึ้นจากเตียงมาจับมือเขาปลอบโยนเขา ขอให้เขาบอกความจริงมาเถิดว่าเกิดอะไรขึ้น หลวงพ่อไม่รู้เรื่องจริงๆ ไม่เคยรู้จักโยม และนึกไม่ออกเลยว่าเคยมีเรื่องขัดใจกับโยมตั้งแต่เมื่อไหร่ จงนั่งให้สบายเถิด ค่อยๆ เล่าไป ที่นี่ไม่มีภัยสำหรับโยม หลวงพ่ออยู่คนเดียว ไม่มีคนอื่นหรอก

เมื่อเขาเห็นหลวงพ่อไม่มีพิษสง และคงไม่รู้เรื่องจริง ๆ ขนาดจะทำร้ายท่าน จะชักปืนยิงท่านในระยะเผาขน ถ้าเป็นคนอื่นจะต้องต่อสู้หรือป้องกันตัว แสดงความพิรุธบ่งบอกถึงว่าไม่บริสุทธิ์ให้เราได้เห็นแล้วแต่นี้ไม่มีวี่แววเลย และถ้าจะนึกว่าก็เพราะถูกอบรมให้ยึดมั่นในอุดมคติในอุดมการณ์ของคอมมิวนิสต์ ดังที่เราเคยเจอมาในเวียดนาม ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้

เมื่อหาช่องที่จะจับผิดท่านไม่ได้ จึงได้สารภาพเสียเลยว่าผมจะมาฆ่าท่าน แต่ฆ่าท่านไม่ได้ ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร ยิงไม่ออก ปืนไม่ลั่นมือผมสั่นไปหมด ผมผิดไปแล้ว เกือบทำบาปกับพระ แล้วเขาก็เล่าออกมาเป็นเรื่องไปเลยว่า ที่ได้มาฆ่าท่านนี้ เพราะคำสั่งของเจ้านาย สั่งให้มาเก็บท่านเสีย เพราะเข้าใจว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์ หัวเอียงซ้ายเป็นภัยแก่สังคม และบอกว่าได้ส่งสายสืบลับพิเศษ รู้แน่ชัดว่า ขณะนี้มหาคล้ายหัวหน้าคอมมิวนิสต์แห่งถ้ำพระโพธิสัตว์ได้ไปปักกลด เกลี้ยกล่อมชาวบ้าน รวบรวมพรรคอยู่ที่ฟาร์มชาญชัย อำเภอมวกเหล็ก ใกล้ฟาร์มโคนมไทยเดนมาร์ค ผมจึงได้มาถูก

อันที่จริงผมคิดจะเก็บท่านเมื่อคืนนี้แล้ว แต่มาเจอคนนุ่งขาว

เดินไปเดินมาอยู่หน้ากลดท่าน เลยเสียแผน จึงต้องเปลี่ยนแผน เพื่อนผมสามคนมาบอกว่า อย่าเพิ่งลงมือก่อน มีนักศึกษากำลังมาหาหลวงพ่อผมก็เลยปลอมแปลงแต่งตัวเป็นชาวบ้าน ออกมายิงนกตกปลาที่ริมฝั่งโน้น รอให้นักศึกษากลับเสียก่อน เพิ่งจะได้โอกาสตอนนี้เองแหละครับ

แต่ผมกลับฆ่าท่านไม่ได้ ไม่ทราบอะไร เห็นรอยยิ้มของท่านแล้วกดไกปืนไม่ลง ไกปืนไม่ทำงานเสียเฉยๆ หลวงพ่อครับ ให้อภัยแก่ผมด้วยเถิดครับ อย่าให้บาปกรรมครั้งนี้ติดตัวผมไปเลย และผมก็ยังไม่ทราบว่าจะกลับไปรายงานเจ้านายอย่างไรดี เอ้า...มีคนมา ผมขอไปก่อนละครับ เขารีบลาแล้วหลบเข้าชายป่าละเมาะหายไปเลย

หลวงพ่อท่านเล่าว่าตอนแรกไม่มีความกลัวอยู่เลย กลับขำเสียอีกนึกว่าเขาเอาปืนเด็กเล่นมาหยอกมาเย้า เพราะเห็นอยู่คนเดียว แต่พอรู้เรื่องว่าอะไรเป็นอะไร และเขากลับไปแล้ว เท่านั้นแหละสั่นไปหมดทั้งตัวกว่าจะเรียกสติกลับคืนมาได้ ก็ต่อเมื่ออาจารย์ชาญชัยมาหาและมาบอกข่าวร้ายให้ทราบอีก อะไรกัน ความวัวยังมิทันหายความควายก็เข้ามาแทรกอีกแล้ว คนเรานี่ก็แปลก ให้สังเกตดูพอไฟไหม้ขึ้นที่ใด ลมเจ้ากรรมไม่รู้ว่ามาจากไหน พัดโหมซ้ำกระหน่ำเข้าอีกทุกครั้งไป พอไฟซาลมก็ซา ไฟแรงลมก็แรง

คนเรานี้ก็เหมือนกัน พอล้มปั๊บ เพื่อนเหยียบซ้ำ แล้วยังมองด้วยสายตาเหยียดหยาม ผิดกับตอนที่บุญมาวาสนายังดี พอเคราะห์หามยามร้ายกร้ำกรายเข้ามา คนนี้ก็มองในแง่ลบ คนนั้นก็มองในแง่ร้ายเห็นเราเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ หลวงพ่อเราท่านเจออย่างนี้เป็นประจำ

หลวงพ่อจึงถามอาจารย์ชาญชัยเจ้าของฟาร์มว่า มันมีอะไรอีกล่ะบอกมาเถิด อาตมามันเป็นคนมีกรรม ชาตินี้ขอใช้กรรมเสียให้หมดอุตส่าห์หลีกหนีเข้าป่า พวกก็ยังตามมาฆ่าจนได้ แต่ก็ยังมีบุญอยู่บ้างที่เขาฆ่าไม่ได้ ถ้าไม่มีบุญก็ตายไปแล้ว

อาจารย์ชาญชัยฟังคำพูดของหลวงพ่อออกทะแม่งชอบกล ไม่เคยได้ยินมาก่อน จึงขยับเข้ามาใกล้ ผมงงหมดแล้ว ใครมายิงท่าน หลวงพ่อจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เจ้าของฟาร์มฟัง อาจารย์ชาญชัยจึงว่าผมก็สังเกตคนเมื่อกี้ กิริยาลุกลี้ลุกลน ท่าทางตื่นกลัว หน้าถอดสีและไม่ใช่คนแถวนี้แน่ ดีนะที่มันไปเสียก่อน ไม่อย่างนั้นละก็ผมเอาตายแน่ ไม่ปล่อยมันหรอก คนสมัยนี้ฆ่ากระทั่งพระกระทั่งเจ้า ไม่กลัวบาปกันแล้ว

เมื่อหลวงพ่อเห็นอาจารย์ชาญชัยอารมณ์เสีย จึงเปลี่ยนเรื่องคุยใหม่ถามว่าที่ว่ามีข่าวร้าย มีข่าวอะไร เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อหรือเปล่า เขาบอกว่าเกี่ยว ผมจึงรีบมาบอกท่าน คือทางผู้ใหญ่เรียกผมไปพบและก็สอบถามผมว่าพระมาปักกลดที่ฟาร์มหรือ ผมตอบว่าใช่ครับ เขาบอกว่าคุณรู้ไหม พระรูปนั้นหัวเอียงซ้าย เป็นคอมมิวนิสต์ มีชื่ออยู่ในทำเนียบผมขอเตือนด้วยความหวังดี อยากจะให้คุณให้ความร่วมมือ คอยเป็นหูเป็นตาให้ จะได้ไม่ต้องลำบากใจ เพราะผู้ร้ายอยู่ในบ้านคุณหวังว่าคุณคงจะเข้าใจในเจตนา นั่นแหละครับผมจึงห่วงใยท่าน จึงนำข่าวร้ายมาบอกท่าน จะได้หาทางแก้ไข

เมื่ออาจารย์ชาญชัยกลับไปแล้ว หลวงพ่อเราคิดหนัก เพราะโดนทั้งศึกเหนือศึกใต้รุมล้อมเข้ามาแล้วนี่ เรามาอยู่บ้านเขา ทำให้เจ้าของบ้านเขาเดือดร้อน มิใช่วิสัยของพระเช่นเรา เย็นวันนี้เองหลวงพ่อส่งข่าวไปยังโยมพ่ออินทร์โยมพ่อจากว่าจะกลับไปสวนป่าซับบอน เพื่อธุดงค์ต่อยังไม่อยากกลับถ้ำ

หลวงพ่อต้อนรับ ม.จ.หญิงจันทร จรัลศรียุคล ด้วยหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ญาติโยมใส่บาตรด้วยความเลื่อมใส

ลวนป่าซับบอนเกิดร้อนเป็นไฟ

อันที่จริงนิสัยของหลวงพ่อเราท่านเป็นพระที่น่ารัก มีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก ญาติโยมจึงติดสอยห้อยตาม เพราะความน่ารักของท่าน ท่านเป็นพระที่ไม่สะสม มีแต่ให้กับให้ คนรวยเอาของดี ๆ มาให้ ท่านแจกชาวบ้านที่ยากจนหมด ใครเจ็บไข้ได้ป่วยไม่มีเงินรักษาไปหาท่าน ท่านช่วยได้หมด ทั้งที่ท่านไม่รับเงินสักบาท ไม่มีเงินส่วนตัวเลย แต่เพราะท่านมีบารมี ท่านบอกลูกศิษย์คนไหน คนนั้นจะรีบช่วยทันที เขาจะพูดกับหลวงพ่อว่าได้รับใช้หลวงพ่อแล้วสบายใจ ได้บุญมาก เขาจึงเต็มใจทำกัน

ทั้งนี้เพราะหลวงพ่อเราท่านดูจิตใจคน ดูความพร้อมของคนเสียก่อน ไม่เหมือนพระบางองค์ เห็นญาติโยมศรัทธา ก็ขอเอาๆ จนโยมเขาทนไม่ไหว เห็นหน้าเป็นไม่ได้ ทั้งเลียบเคียงทั้งขอซึ่งๆ หน้าไม่ดูตาม้าตาเรือเลย แล้วอย่างนี้จะให้โยมเขาศรัทธาได้อย่างไร จึงควรระวังไว้มั่ง

“คุณลุงครับ อยากฟังเรื่องหลวงพ่อไปอยู่สวนป่าซับบอน ทำไมจึงร้อนเป็นไฟ และสวนป่าซับบอนนี่มันอยู่ที่ไหน จังหวัดอะไรครับ” บ่าวแย้มเตือนและเบนเข้าหาเรื่อง

“เออจริงสิ ลุงเล่าเพลินไป เข้าเรื่องก็เข้าเรื่อง สวนป่าซับบอนก็อยู่หลังวัดซับบอน ที่มีหลวงพ่อใหญ่ซับบอน อยู่ติดถนนมิตรภาพสายไปโคราช อยู่ในเขตอำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรีนี่แหละ ก็หลวงพ่อธุดงค์อยู่ในเขต 3 จังหวัดนี้ วนเวียนอยู่ในป่าเขาเหล่านี้แหละ และที่ว่าร้อนเป็นไฟ เรื่องนี้เล่าแล้วยาว เพราะเกี่ยวข้องกับบุคคลสำคัญหลายคนและมีหลายท่านที่ต้องขอสงวนนาม

ธรรมดาพระป่าจะไปธุดงค์อยู่ไหนก็ตาม หน้าที่ของพระก็คือปฏิบัติธรรม และสอนธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ไม่ยุ่งเรื่องการเมืองการบ้านของใคร สอนธรรมะเพื่อละกิเลสอย่างเดียว หลวงพ่อเราก็เหมือนกัน ท่านไม่รู้เรื่องการเมืองการบ้านอะไรกับเขาหรอก ท่านไม่เคยมีครอบครัว ไม่เคยมีลูกมีเมีย บวชมาตั้งแต่เยาว์โตกับข้าวก้นบาตรพระ อยู่กับพระมาตั้งแต่อายุแปดขวบ และหลวงพ่อท่านเป็นพระที่มีนิสัยหนักไปในทางหลบหลีกปลีกตัว ชอบความสงบมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ไม่ชอบการสู้รบปรบมือ จึงถูกมองว่าเป็นคนขี้ขลาดตาขาว สู้แฝดน้องไม่ได้ ใครแหลมมาก็เจอของแข็งกันล่ะ เรียกว่าสู้ทุกรูปแบบ องค์พี่นี่น่าสงสาร ไม่สู้คน นิสัยเรียบร้อยเหมือนผู้หญิง จึงเป็นที่รักและที่ห่วงใยของพ่อแม่พี่น้อง กลัวว่าโตขึ้นจะไปไม่รอด แต่ก็มีแววที่แสดงออกให้เห็นอยู่อย่างหนึ่ง คือ ความรักความเมตตา ความเสียสละมีอะไรชอบหยิบยื่น ชอบช่วยเหลือคนอื่นและเห็นพระไม่ได้ แสดงออกชัด ๆ เลย จนหมอดูทำนายว่า แฝดพี่นี่อยู่ทางโลกไม่ได้หรอก ต้องบวชเพราะมีบารมีทางศาสนา และดูเหมือนจะไม่สึกหาลาเพศเสียด้วยซ้ำเพราะชอบไปทางพระ จึงไม่น่าเลยที่ใครจะมาคิดว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์เป็นภัยสังคม

อย่างในขณะนี้ ท่านไปธุดงค์ที่ไหนคนก็ศรัทธาเลื่อมใส ติดตามกันเป็นพรวน แล้วทำไมล่ะ ทางการบ้านเมืองจึงเพ่งเล็งว่า ท่านเป็นคอมมิวนิสต์ คอยประกบตัวท่านทุกฝีก้าว อย่างวันนี้ที่สวนป่าซับบอนซึ่งมีนักศึกษาและผู้ใหญ่ทางกรุงเทพฯ หลั่งไหลไปหาท่านกันเป็นร้อยเขาไปฟังธรรมจากท่าน ไปหาแสงสว่างจากพระ มันผิดตรงไหนล่ะ

เมื่อโยมมาหา พระก็ต้อนรับจะให้หนีไปไหน มันเสียจรรยาพระ ต้องถือหลักปฏิสันถารคารวตา ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วทางบ้านเมืองกลับไปเพ่งเล็งในทางลบ กลับมองท่านในทางผิด

วันนี้ตำรวจทำน่าเกลียดมาก นอกจากล้อมกรอบเหมือนล้อมจับผู้ร้ายแล้ว ยังแสดงกิริยาขู่กรรโชก ให้ทุกคนอยู่ในความสงบ ก็เขาสงบของเขาอยู่แล้วตำรวจต่างหากที่ไม่สงบ ได้รับฟังข้อมูลมาผิดๆ แล้วยังพูดขู่สำทับซ้ำอีกว่า อย่าขัดขืน ให้ตำรวจตรวจค้นเสียโดยดี

โธ่เอ๋ย จะตรวจค้นเอาอะไรจะเอาอะไรไปขัดขืน เขาไม่มีอาธุอย่างตัวนี่ มีแต่มือข้าสิบนิ้ว ยกขึ้นหว่างคิ้ว ต่างธูปเทียนทองทั้งนั้น ก็เขามาหาพระ เขามาฟังธรรมพระธุดงค์ เขาอุตส่าห์หนีร้อนมาพึ่งเย็นแถวนี้แต่ก่อนเป็นดงพญาไฟ แต่เดี๋ยวนี้เป็นดงพญาเย็นแล้ว อย่าหวาดระแวงกันนักเลย อย่ามองกันในแง่ร้ายนักเลย หลวงพ่อเราเป็นพระไม่มีพิษสงอะไรกับใครหรอก สอบถามกันดีๆ ก็ได้ อบรมจิตวิทยากันมามิใช่หรือ

พอจบคำอธิบายของโยมกรุงเทพฯ คนหนึ่ง ซึ่งทนดูสภาพของลูกศิษย์พระที่ถูกเจ้าหน้าที่ทางบ้านเมืองคุกคามไม่ไหว จึงได้ใช้ลิ้นทูตพูดออกไป เล่นเอาตำรวจถอยร่นอย่างไม่เป็นกระบวน คงละอายไปหลายวัน และไม่กล้ามาวุ่นวายกับหลวงพ่ออีก จนได้เวลาที่หลวงพ่อต้องกลับถ้ำ ทิ้งสวนป่าซับบอนไว้เบื้องหลัง กลายเป็นอดีตแห่งความหลังยังเหลือแต่ความทรงจำมาตราบเท่าทุกวันนี้”

หลวงพ่อธรรมรสเข้ากราบคารวะ
พระธรรมวิสุทธิมงคล
(หลวงตามหาบัว)

หลวงพ่อเทศน์อบรม
คณะพระธุดงค์

"เมื่อหลวงพ่อกลับมาอยู่ถ้ำตามเดิมแล้ว ก็มีคณะพระธุดงค์มาขอฟังการอบรมธรรมจากท่าน ปกติหลวงพ่อเราท่านเทศน์ฟังง่ายเพราะใช้ศัพท์ชาวบ้าน ไม่ใช้ศัพท์ราชการ ใช้ภาษาพื้นบ้าน ธรรมะที่ท่านเอามาเทศน์ส่วนใหญ่เป็นธรรมประยุกต์เอามาจากครูบาองค์นั้นบ้างจากอาจารย์องค์นี้บ้าง และจากประสบการณ์ด้านปฏิบัติของท่านเองบ้างแต่ดูเหมือนจะนิยมเอาธรรมะของครูบาอาจารย์ต่างๆ มาเทศน์มาสอนท่านว่าเป็นการเทิดทูนครูบาอาจารย์ไปด้วย อย่างคราวนี้ก็เหมือนกันท่านเอาธรรมะของ **อาจารย์สัมฤทธิ์ สังข์สุวรรณ** มาเทศน์เรื่อง **ใจงาม**เอ้าลองฟังดู...

หลวงพ่อบรรยายธรรมให้คณะสงฆ์ฟังมีพระมาณพ พลไพริน
ผู้เชี่ยวชาญพิเศษกรมศาสนา

ใจมีค่าสูงสุด

ใจเป็นสิ่งที่มีค่าสูงสุด ร่างกายคงเป็นเพียงแต่ผู้รับใช้ที่เรียกกันว่า**ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว** ถ้าขาดใจเสียแล้ว กายก็กลายเป็นศพ เป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป จึงต้องเอาไปเผาหรือฝังเสีย

พระมหาฝาแฝด หลวงพ่อคล้ายและหลวงพ่อแคล้ว

ใจสำคัญที่สุด

ร่างกายซึ่งเป็นประดุจเรือนของใจ ประกอบขึ้นด้วยธาตุ 4 ชนิด คือ **ดิน น้ำ ลม ไฟ** ย่อมตกเป็นรังของโรคนานาชนิด ไม่ถาวร และแปรปรวนเสื่อมสิ้นไปตามวัย ในที่สุดก็ถึงกาลแตกสลายทำลายไป แต่ใจนั้นเป็นสิ่งที่ถาวรที่สุด เพราะเมื่อกายตาย ใจกลับไม่ตาย ไปเกิดใหม่ได้ ท่านใช้คำว่า **สันตติจิต** จิตที่สืบต่อได้ใหม่ กายเน่า ใจไม่เน่า

ถ้าจะเรียกว่าใจเน่าใจเสีย ก็ต้องเปลี่ยนความหมายใหม่เช่น ใจมีกิเลส ใจถูกกิเลสครอบงำ เก็บความชั่วเอาไว้ในใจ ปกปิดความชั่วเอาไว้จึงกลายเป็นใจเน่า เพราะใจเน่าจึงต้องเศร้าหมอง เมื่อใจเศร้าหมองจึงต้องไปทุคติ ถ้าใจผุดผ่อง หรือใจผ่องใสก็มีสุคติเป็นที่ไป

และที่ว่าใจสำคัญที่สุด ก็เพราะว่าใจเท่านั้นเป็นผู้สร้างกายขึ้นเป็นที่อาศัย และรับผิดชอบในฐานะที่เป็นผู้ปกครองกายอยู่เนืองนิจ ใจจึงสำคัญที่สุด ควรที่เราท่านทั้งหลายจะให้ความสนใจเอาใจใส่ให้มาก ให้ใจได้มีธรรมะ ให้ธรรมะรักษาใจ ใจจะได้ไม่นำเอากายไปใช้ในทางผิด

ถ้าใจบุญ ก็จะได้พากายไปทำบุญ ถ้าใจบาป ใจชั่ว ใจเลว ก็พาให้กายเลวไปด้วย จึงสำคัญที่ใจ พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า ใจเป็นใหญ่ใจเป็นประธาน ทุกอย่างสำเร็จที่ใจ จึงไม่ควรปล่อยใจไปตามอารมณ์อย่าให้อารมณ์อยู่เหนือใจ

ใจเป็นสิ่งลึกลับอัศจรรย์ที่สุด

ร่างกายที่มีใจครองอยู่นี้ ถ้ามองแต่เพียงผิวเผิน ก็ดูไม่เห็นความลึกลับอัศจรรย์แต่ประการใด แต่ถ้าดูให้ลึกซึ้ง ให้ลุ่มลึกเข้าไปก็จะเห็นความลึกลับอัศจรรย์ยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะใจเป็นสิ่งที่มีอยู่ในเรือนกาย ซึ่งคนธรรมดาที่ไม่มีตาทิพย์จะมองไม่เห็น และไม่สามารถทราบได้ว่า มีรูปลักษณะอย่างไร

แม้นักวิทยาศาสตร์ ก็ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าจิตวิญญาณหรือใจนี้มีลักษณะอย่างไร ขนาดใช้กล้องจุลทรรศน์ตรวจสอบ ก็ยังตรวจสอบไม่ได้ ตรวจได้แต่คลื่นของจิตของใจ แต่ถ้าเป็นพวกตาทิพย์กลับบอกได้ เช่น **แม่ชีวรมัย กบิลสิงห์** ท่านได้บันทึกเอาไว้ว่า เมื่อวันที่ 16 เดือนมกราคม พ.ศ. 2509 ตอนดึกราวตีสาม ท่านทำสมาธิพิจารณาสติปัฏฐาน 4 คือ กาย เวทนา จิต ธรรม

พอพิจารณามาถึงจิต เห็นจิตมีลักษณะเหมือนส้มจีน ซึ่งถูกผ่าออกตรงกลาง มองเห็นเยื่ออ่อน ดูเหมือนจะนิ่ม ๆ คล้ายเนื้อส้ม มีเส้นเล็ก ๆละเอียดอ่อนติดต่อสืบเนื่องถึงกัน ตรงกลางเป็นดวงกลม ๆ หนึ่งดวง มีรังสีรอบด้าน ล้อมรอบด้วยดวงกลมเล็ก ๆ อีก 6 ดวง

ดวงกลมเหล่านี้ไม่ได้อยู่เฉย ๆ แต่มีลักษณะเกิด-ดับ ๆ เมื่อเกิดนั้นจะมีแสงสว่าง เหมือนเราเปิดไฟฟ้า เมื่อดับเหมือนไฟฟ้าดับและท่านยังอธิบายอีกว่า ดวงกลมทั้ง 6 ดวงนี้ไม่ได้เกิดหรือดับพร้อม ๆ กัน แต่สลับกันไปเหมือนวงจร ดวงกลมนั้นมีขนาดเท่าเมล็ดถั่วเหลือง ส่วนดวงใหญ่ตรงกลางนั้น สว่างเรืองดุจแก้วโปร่งแสงอยู่ตลอดเวลา และมีญาณรู้บอกว่า นั่นแหละคือใจ

และใจที่เห็นนี้กำลังทำหน้าที่รับส่งการเห็น การได้ยิน การรู้กลิ่นการรู้รส การรู้สัมผัสสลับกันไป เช่น เมื่อตาเห็นรูป ดวงวิญญาณของตาคือวงกลมเล็ก ๆ หรือดวงเล็กๆ ก็สว่างขึ้น เห็นแล้วส่งการเห็นมาที่ใจส่งแล้วก็ดับ ดวงต่อไปที่รู้ว่าได้ยิน ได้กลิ่น ได้รส ได้สัมผัสก็ส่งต่อๆ กันไป เกิด–ดับๆ หมุนเวียนกันไป ก็คือประสาททั้ง 6 ที่เรารู้ๆ กันนั่นเอง

และใจดวงนี้มีทั้งอิทธิฤทธิ์ บุญฤทธิ์ มีอานุภาพในตัวเอง ใช้ไปในทางผิดก็ได้ ใช้ไปในทางถูกก็ได้ ให้ขึ้นสวรรค์ก็ได้ ให้ลงนรกก็ได้ ให้ไปนิพพานก็ได้ ช่างลึกลับอัศจรรย์อะไรอย่างนี้

ป้ายแดนพระอริยสงฆ์ ๑

ใจมาจากไหน มีมาแต่ครั้งไหน

ถ้าจะตั้งปัญหาถามว่า ใจมาจากไหน มีมาแต่ครั้งไหน อะไรสร้างให้ใจมีขึ้น หรือใจเกิดขึ้นเอง เมื่อส่งให้คนสัก 100 คนตอบ คำตอบก็จะต่างกันไปตั้งร้อยนั่นแหละ เพราะต่างก็จะตอบตามความคิดเห็นของตนบ้าง จากเรื่องที่ตนได้ยินได้ฟังบ้าง คงสรุปลงเป็นอันเดียวกันไม่ได้แน่เมื่อสรุปไม่ได้ ก็กลายเป็นปัญหาโลกแตก เหมือนที่ว่าไก่เกิดจากไข่ หรือไข่เกิดจากไก่กันแน่

ในทางวิทยาศาสตร์ หรือแพทย์ศาสตร์ มักวินิจฉัยว่า ในมนุษย์เกิดมาจากการสืบพันธุ์ เช่น ธาตุของบิดามารดามาผสมกันได้ส่วนจึงเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา นี่เขาพิสูจน์ได้เพียงรูปธาตุเท่านั้น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์สามารถคิดค้น และประดิษฐ์กล้องจุลทรรศน์ขึ้นส่องดู จึงพบตัวสเปิร์มมาโตซัว ซึ่งมีอยู่ในเพศบุรุษ ได้มีโอกาสผสมกับไข่ซึ่งมีอยู่ในเพศสตรี จึงตัดสินว่า ในมนุษย์เกิดมาจากการผสมพันธุ์

แต่ในทางศาสนาพุทธเราชี้ชัดลงไปว่า ใจมาจากใจเอง ใจมาครองกาย กายจึงเติบโตในตัวสเปิร์มมาโตซัว ก่อนผสมไข่ ใจก็อยู่ที่ตัวสเปิร์มแล้ว เพราะถ้าตัวสเปิร์มไม่มีใจครองอยู่แล้ว จะแหวกว่ายเข้าไปอาศัยอยู่ในรังไข่ของเพศสตรีได้อย่างไร

นี่เป็นการชี้ให้เห็นเด่นชัดว่า พุทธศาสตร์ค้นลึกซึ้ง และค้นพบได้อย่างลึกซึ้งกว่าวิทยาศาสตร์ ทั้งๆ ที่ไม่มีเครื่องมืออย่างวิทยาศาสตร์ เพราะใจเป็นอรูปธาตุ เป็นนามธาตุ ต้องใช้ความสามารถทางใจ คือ ฝึกสมาธิให้เข้าขั้นตาทิพย์ตาธรรม จึงจะเห็นใจได้ และรู้ที่มาของใจ

ได้และยังจะรู้ที่ไปของใจได้อีกว่าตายแล้วใจไปเกิดที่ไหน ไปเกิดเป็นอะไร ใจหอบหิ้วเอาอะไรไปมั่ง

พระพุทธองค์ทรงรำพึงถึงสัตว์โลก

ใจเป็นธาตุรู้

ใจเป็นธาตุรู้ชนิดหนึ่ง เช่น ไปรู้ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้นทางกายและยังรู้ทางใจอีกด้วย คือ ใจรู้ใจตัวเองได้ด้วย ถ้าฝึกให้ดีและใจยังรู้อารมณ์ คือ ความคิด ความจำ รู้ความสุข ความทุกข์ และถ้าฝึกใจมาทางธรรม ทางศาสนา ใจก็จะรู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ และไม่ใช่ประโยชน์

และถ้าปล่อยใจไปตามอารมณ์ ก็น่ากลัวเหมือนกัน เช่น ปล่อยใจไปตามอารมณ์โลก ก็ไปเป็นเปรตได้ง่าย

“โอ้โฮ ลุงจำแม่นเหลือเกิน จำคำบรรยายของหลวงพ่อได้หมดเชียวเหรอ ช่างมีพรสวรรค์จริงๆ หลวงพ่อท่านจึงไว้วางใจ ไปไหนพาไปด้วย ก็เพราะเก่งอย่างนี้เอง” บ่าวแย้มชมใหญ่เลย

“อย่าๆ อย่าชมน้อยๆ

ลุงยิ้มขำที่เห็นเด็กมันชม แล้วหันหน้ามาคุยกับหลานย้อยบ้างว่า

“ไหนหลานย้อยช่วยเล่าเรื่องหลวงพ่อแทนลุงหน่อย ลุงเหนื่อยแล้ว”

“ก็ได้ค่ะคุณลุง แต่ไม่ทราบว่าจะให้เล่าตอนไหน ถ้าจะให้หนูเล่าหนูอยากเล่าตอนหลวงพ่อตอบปัญหานักศึกษาธรรมศาสตร์ ในเรื่องเคล็ดลับทำนายอนาคต”

เคล็ดลับทำนายอนาคต

"คือวันนั้นนักศึกษาธรรมศาสตร์ คณะโดมทักษิณ มาหาท่านกันหลายสิบคน ดูเหมือนจะเป็นคันรถบัสประมาณ 70 กว่าคน ล้วนแต่เป็นคนหัวกระทิเขี้ยวลากดินทั้งนั้น ถ้าหลวงพ่อไม่แตกฉานและขาดประสบการณ์คงเอาพวกนักศึกษาไม่อยู่

ตอนนั้นหนูนั่งฟังอยู่ด้วย หลวงพ่อตอบปัญหาฉะฉานมาก นิสัยหลวงพ่อดูผิวเผินท่านมีนิสัยขี้เล่น มีอารมณ์สนุก เป็นกันเอง แต่เวลาตอบปัญหานี่ดูท่านห้าวหาญมาก ไม่รู้เอาความรู้มาจากไหน ดูแพรวพราว ลึกซึ้ง

วันนั้น หนูฟังท่านเล่าถึงเคล็ดลับในการดูอนาคตของนักศึกษา ท่านให้เขียนคำยอ 3 ตัว คำใดคำหนึ่งใส่ฝ่ามือมาให้ท่านดู คือ คำว่า **ทั่ง เรือ ครก**

คำว่า **ทั่ง** นี้หมายถึง งานฝนทั่งให้เป็นเข็ม

คำว่า **เรือ** หมายถึง งานพายเรือทวนน้ำ

คำว่า **ครก** หมายถึง งานเข็นครกขึ้นภูเขา

ให้เวลา 15 นาที มันเป็นปัญหาเชาวน์ คือ ตอบตามความคิดเห็นใครมีความคิดเห็นอย่างไร ตอบใส่ฝ่ามือมาเลย ท่านจะทำนายให้ว่าอนาคตของใครจะเป็นอย่างไร เพราะปัจจุบันเป็นเครื่องบอกอนาคตได้จึงควรทำปัจจุบันให้ดีไว้ก่อน

นักศึกษาหลายคนมีความคิดตรงกันว่า การเข็นครกขึ้นภูเขานั้นเป็นงานที่หนักมาก และหากพลาดท่าครกอาจกลิ้งมาทับเราถึงแก่ความตายได้ งานนี้ไม่เอา ส่วนงานพายเรือทวนน้ำนั้น ไหนจะ

ลำบากเพราะต้องพายเรือทวนกระแสน้ำตลอดเวลา ไหนแดดจะเผา เห็นจะทนไม่ได้ไม่เอา แต่งานฝนทั่งให้เป็นเข็มเป็นงานในร่ม เมื่อยก็เหยียบขาได้เผลอ ๆ ง่วงหาวนอนก็แอบหลับได้ เอางานนี้ดีกว่า สบายกว่า ได้เปรียบกว่า คิดแล้วก็เขียนคำว่า **ทั่ง** ลงในฝ่ามือ

ส่วนนักศึกษาบางคนคิดว่า ฝนทั่งให้เป็นเข็มนั้นมันสบายเกินไป มันง่ายทำให้ง่วงและอ่อนแอ ทำให้เสียนิสัย แต่งานเข็นครกขึ้นเขาก็เสี่ยงต่อการถูกครกกลิ้งทับตาย ไม่เอา งานพายเรือทวนน้ำนี่แหละดี เราจะได้จ้ำพายได้ตลอดเวลา ร่างกายจะได้แข็งแรงดี ส่วนแดดเผานั้น เราก็ใช้งอบกันแดดได้ คิดแล้วก็เขียนบนฝ่ามือว่า **เรือ**

ส่วนนักศึกษาอีกพวกหนึ่ง คิดว่างานเข็นครกขึ้นภูเขาเหมาะแก่เราเพราะเป็นงานที่ต้องใช้ความระมัดระวังมาก ทั้งต้องใส่ความเข้มแข็งอดทน ถ้าทำได้สำเร็จก็น่าภูมิใจอย่างที่สุด ส่วนงานฝนทั่งให้เป็นเข็มนั้นมันเป็นงานในร่ม เผลอๆ ก็หลับได้ เสียนิสัย ทำให้อ่อนแอ คนอ่อนแอจะทำอะไรกิน งานพายเรือทวนน้ำนั้น แม้จะทนต่อแดดร้อน แต่ถ้าเกียจคร้าน ก็แอบนอนได้ มันเป็นงานที่ไม่สนุกตื่นเต้น เราไม่ชอบ คิดแล้วก็เขียนลงบนฝ่ามือว่า **ครก**

เมื่อทุกคนยื่นฝ่ามือให้หลวงพ่อดูท่านจึงได้ทำทายว่า

เจ้าทั่ง เจ้าเป็นคนที่จัดอยู่ชั้นสาม เพราะเจ้าเป็นคนมีความเพียรพยายามน้อย แต่ขาดความอดทนบึกบึน และไม่กล้าหาญ มีความหวาดกลัว แสดงถึงจิตใจที่อ่อนแอ ทำงานชอบเอาเปรียบเพื่อน หลีกเลี่ยงงานหนัก ชอบแต่งานสบาย เป็นคนที่เอาแต่ใจตัวเองเป็นสำคัญ เหมาะที่จะทำงานเป็นข้าราชการผู้น้อย เช้าชามเย็นชาม ได้เงินพอประทังชีวิตไปวันๆ ไม่มีโอกาสตั้งตัวได้ ดีไม่ดี อาจจะมีหนี้สินพะรุงพะรัง อนาคตของเจ้าเป็นได้แค่เพียงคนธรรมดา ข้าราชการธรรมดาที่จนๆ คนหนึ่งเท่านั้น และหากคิดรวยทางลัดโดยไปโกงเงิน

ราษฎรเงินหลวงเข้า เจ้าก็จะถูกลงโทษจนสิ้นเนื้อประดาตัว ขอให้ระวัง เจ้าจงเป็นคนซื่อ และพยายามทำงานให้ดีที่สุด จึงจะเลี้ยงตัวได้

เจ้าเรือ เจ้าเป็นคนชั้นสอง เจ้ามีความเพียรพยายาม มีความอดทน แต่ขาดความกล้าหาญ เจ้าจึงเหมาะแก่อาชีพค้าขาย และทำไร่ ทำสวน ทำนา เป็นอาชีพอิสระ ที่สามารถบังคับตนเองได้ เจ้าเป็นผู้บังคับบัญชาคนระดับชาติไม่ได้ แต่เป็นนายงานได้ เจ้าจะมีฐานะปานกลาง ถ้ายินดีพอใจในความเป็นอยู่ของตัว ก็พอจะมีความสุขตามอัตภาพ

เจ้าครก เจ้าเป็นคนชั้นหนึ่ง มีลักษณะเป็นผู้นำ เจ้าพร้อมด้วยคุณสมบัติที่ดี คือ มีความเพียรสูง มีความอดทนบึกบึนมาก มีความกล้าหาญเฉียบขาด รักงาน ชอบทำงานที่ยาก อันใครๆ ไม่กล้าทำ เจ้าจึงเหมาะที่จะเป็นเจ้าคนนายคน เป็นผู้นำที่ดี เพราะมีความรับผิดชอบสูงรักบ้านเมือง รักประเทศชาติ ศาสนา เป็นที่พึ่งที่ไว้ใจได้ อนาคตของเจ้าหากมุ่งไปในทางการเมืองก็จะได้เป็นถึงนายก หากมุ่งไปในทางทหารหาญก็ได้เป็นจอมทัพ หากมุ่งไปทางทำมาหากิน เช่น ทำไร่ ทำนาค้าขาย เจ้าก็มั่งคั่งร่ำรวยเป็นถึงระดับมหาเศรษฐีทีเดียวละ

อนึ่ง พวกเธอทั้งหลายจงสำนึกอยู่เสมอว่า ความสำเร็จของคนเราไม่ได้อยู่ที่เรียนสูง จบมาสูงๆ แต่ไม่ชอบทำงานยาก ชอบแต่งานสบายชอบแต่เอาเปรียบคนอื่น ก็จะเอาดีต่อไปไม่ได้

นี่แหละค่ะคุณลุง หลวงพ่อเราช่างมีความรู้รอบตัวเสียจริงๆ ทราบว่าแม้ความรู้ของท่านจะไม่สูง เรียนมาน้อย เพราะไม่มีโอกาสวาสนามาแค่นั้นแต่ท่านเป็นนักค้นคว้า เป็นนักศึกษานอกโรงเรียน ท่านอยู่ที่ไหนจะต้องมีหอสมุด มีหนังสือมากมาย เป็นนักค้นคว้าตัวยง เป็นหนอนหนังสือ

ท่านบอกว่าคนไม่ศึกษาหาปัญญาได้ยาก และอย่าคุกเข่าให้ต่อ

วัยอย่าคิดว่าแก่แล้วจะเรียนไปทำไม เดี๋ยวนี้ทางการเปิดโรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ แก่แค่ไหนก็เรียนได้ ความรู้เรียนทันกันหมด ไม่ต้องกลัว

โยมผู้ใหญ่อินทร์ โยมพ่อจากยืนและนั่งใกล้ชิดหลวงพ่อคอยติดตามดูแลทุกหนทุกแห่ง

ถูกคณะสงฆ์กล่าวข้อหา

"คุณลุงครับ หลวงพ่อเราถูกกล่าวหาด้วยเรื่องอะไรบ้างครับ อยู่ดีๆ ทำไมจึงถูกคณะสงฆ์กล่าวหาล่ะ เฮ้อ กลุ้ม สมัยนี้อยู่ยากว่ะ หนีเข้าป่าแล้ว ก็ยังไม่แคล้วถูกกล่าวหา จะไปอยู่ไหนดีถึงจะพ้น"

บ่าวแย้มบ่นพึมพำไปตามประสา

"น้าบ่าวละก็ อย่าบ่นนักเลย" สาวแย้มตัดบทแล้วพูดเสริมขึ้นว่ามันเป็นธรรมดาของโลก พระพุทธเจ้าเรียกว่าโลกธรรม ธรรมของโลกเมื่อมีลาภก็ต้องเสื่อมลาภ เมื่อมียศก็ต้องเสื่อมยศ เมื่อมีสุขก็ต้องมีทุกข์เมื่อมีสรรเสริญก็ต้องมีนินทา ธรรมดาๆ นี้เอง

และยังมีคำพูดอยู่อีกประโยคหนึ่งว่า *พุทธปฏิมายังถูกราคินแล้วหลวงพ่อเราเป็นมนุษย์เดินดินหรือจะสิ้นคนนินทา* และอีกพระดำรัสหนึ่งว่า *นัตถิ โลเก อนินทิโต คนไม่ถูกนินทาไม่มีในโลก* น้าบ่าวว่าจริงไหม"

"โอ้ย ย้อยเอ๋ย อยากฟังเรื่องของหลวงพ่อ คุณลุงครับ เล่าเสียทีเถอะน่า" บ่าวแย้มรำคาญย้อยเต็มทน

"เอาละ ได้ๆ ลุงจะเล่าต่อก็แล้วกัน คือมันมีอยู่ว่า เมื่อนักศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ มาหาหลวงพ่อกันมาก ลาภสักการะก็หลั่งไหลชื่อเสียงก็ก้องไกล ใครๆ ก็กล่าวถึง เพราะหลวงพ่อท่านมีความรู้ มีการศึกษา และยังเข้าใจจิตวิทยาในการชนะใจคน แก้ปัญหานักศึกษาได้เป็นที่พึ่งทางใจแก่เขาได้ เขาก็หลั่งไหลกันมา ขนาดที่หน้าถ้ำ เสาร์-อาทิตย์ รถบัสจอดกันเต็มหมด คนเป็นร้อยเป็นพัน

เมื่อมีคนมากปัญหาก็ตามมา ก็อย่างว่าแหละคนที่มาหาพระนี่

ใช่ว่าจะมาดีเสมอไป บ้างก็มาจับผิด บ้างก็มาหาลาภหาโชค บ้างก็มาสังเกตการณ์ บ้างก็มาหาข่าวเพื่อขายข่าว มันมีหลายอย่างหลานเอ๋ยหลวงพ่อองค์เดียวจะดูแลไหวหรือ

ในที่สุด เขาก็ไปหาคณะสงฆ์ฝ่ายปกครอง เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล ก็มาตรวจสอบ ไม่เห็นมีอะไรก็เงียบไปพักหนึ่ง ต่อมาสันติบาลนครบาลกรุงเทพฯ ก็มาตรวจสอบ เพราะมีชื่ออยู่ในกอ.รมน. แต่ก็ไม่พบหลักฐานอะไร ในครั้งสุดท้ายนี่แหละ เขาเอาพระธุดงค์ประมาณ 70 รูป ที่มาปฏิบัติวัดถ้ำพระโพธิสัตว์ ภายใต้การนำของพระอาจารย์ถวิล และพระอาจารย์เวิน ปัญญาวุโธ มาเป็นผู้ชำระความ นับเป็นวาสนาของหลวงพ่อเรา ที่ได้พระดีมีปัญญา ถ้าได้ฝ่ายปกครองที่เป็นฆราวาสมาเป็นผู้ชำระความ เป็นผู้ตัดสินพระ พระร่วงทุกองค์ ดังที่มีข่าวอยู่ในปัจจุบัน

วันนั้น คณะสงฆ์ซึ่งมีฝ่ายโจทก์ตั้งข้อกล่าวหาถึงห้ากระทงด้วยกัน ข้อกล่าวหาทั้งห้าข้อนั้นมีดังนี้

1. พระมหาคล้าย มีพฤติกรรมเป็นคอมมิวนิสต์

2. ทำผิดกฎหมาย ไม่ปฏิบัติตามกฎอัยการศึกที่ว่าห้ามนักศึกษามั่วสุมตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป

3. ย่อหย่อนทางพระวินัย ให้โยมผู้หญิงมาปูที่นอน เก็บที่นอนหมอนมุ้งให้

4. อยู่กับผู้หญิงในที่ลับหูลับตาสองต่อสอง ผิดศีลสังฆาทิเสส หรือ ปาจิตตีย์หรือปาราชิก

5. ไม่ลงทำสังฆกรรมกับคณะสงฆ์ในวันพระอุโบสถ วันพระกลางเดือน

ดูเอาเถิด ข้อกล่าวหาทั้งห้าข้อนี้ เพียงแค่ข้อแรกก็จับสึกได้แล้ว เพราะหลวงพ่อเป็นคอมมิวนิสต์ไม่เป็นพระแล้ว แต่ก็ดังที่กล่าวแล้ว ว่าได้พระอาจารย์ถวิล พระอาจารย์เวิน ให้ความเป็นธรรม โดยเปิด

โอกาสให้จำเลย คือหลวงพ่อได้แถลงแก้ข้อกล่าวหาเป็นข้อๆ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 พระมหาคล้ายมีพฤติกรรมเป็นคอมมิวนิสต์ โดยโจทก์ชี้โทษลงไปว่าพระมหาคล้ายมีประวัติปูมหลังมาจากวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ พระวัดมหาธาตุฯ ส่วนใหญ่เป็นคอมมิวนิสต์ เช่น พระมหาจัด พระมหาดิลก พระภิกษุสำอางค์ และพระภิกษุทองอินทร์ และอดีตพระพิมลธรรม เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุฯ เองก็เคยเป็นคอมมิวนิสต์มาก่อน

หลวงพ่อเราท่านเล่าว่า ท่านรู้สึกฉุนกึ๊กทันที เมื่อโจทก์จะว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์ ก็ว่าไปซิ ไม่น่าดึงเอาพระผู้ใหญ่ เช่นท่านเจ้าคุณพระพิมลธรรมมาเกี่ยวข้องด้วย ในเมื่อศาลสูงสุดยุติธรรมตัดสินให้พระคุณท่านบริสุทธิ์ไปแล้วนี่ พระองค์นี้คงไม่เคยอ่านคำวินิจฉัยของศาลในหนังสือผจญมารมาก่อนเลยละมั้ง จึงพูดไปเหมือนคนตาบอด หลวงพ่อจึงนำเอาหนังสือวิปัสสนาฎีกาเรื่องผจญมาร และคำให้การตัดสินของศาลยุติธรรมให้ประธานสงฆ์อ่าน ประธานสงฆ์จึงพยักหน้าบอกให้ผ่านได้ข้อนี้

"เดี๋ยวๆ คุณลุง ผมอยากรู้..." บ่าวแย้มไม่พอใจ ขัดขึ้นมาทันควัน

"เป็นพระเป็นเจ้าทำไมพูดจาไม่คิดไม่ละอายหรือว่าตัวเองเป็นสงฆ์โกรธใคร ไม่พอใจใคร ก็เหมาว่าเลวหมด ไม่แยกแยะเป็นบุคคลไป นิ้วไหนเสียก็ตัดนิ้วนั้นซี เป็นพระมาได้อย่างไรแบบนี้ ต้องให้เจอกับผม"

"อย่าพูดคำหยาบหลานแย้ม" ลุงยิ้มเตือน เพราะเห็นไฟจะลุกลามแล้ว หลานนี้ต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่า พระก็มาจากคนและพระก็เป็นคน คนในผ้าเหลือง ยังไม่ได้เป็นพระเต็มทั้งองค์เอ้า ฟังต่อดีกว่า

ประธานสงฆ์เตือนให้เคลียร์ข้อที่ 2 โจทก์จึงว่ามหาคล้ายทำผิดกฎหมาย ไม่ปฏิบัติตามกฎอัยการศึกที่ว่าห้ามนักศึกษามั่วสุมตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป นี่มั่วสุมกันเป็นร้อย ทำวัดให้เป็นวิกไปแล้ว วัดที่เคยสงบกลับวุ่นวายกับนักศึกษาหัวเอียงซ้าย เมื่ออยากดังก็ออกจากวัดถ้ำพระโพธิสัตว์ไป อย่ามาทำเป็นผู้ดีจอมปลอมอยู่เลย

เมื่อจบคำพูดของโจทก์ หลวงพ่อท่านจึงชี้แจงในประเด็นนี้ว่าผมไม่เคยคิดจะมั่วสุมกับใคร และไม่ได้ไปหาใคร อุตสาห์หนีมาอยู่ป่าท่านก็เห็น ผมตั้งสโลแกนเอาไว้ว่า *ไม่นั่งบ้านใคร ไม่รับปัจจัยเป็นส่วนตัว ไม่มั่วสังคม ไม่นิยมประเพณี ไม่หนี ไม่สู้ อยู่อย่างพระ*และผมก็ทำได้จริงๆ ด้วย ส่วนนักศึกษาที่เขามาหาผม เขามาหาที่พึ่งทางใจ มาหาพระที่แก้ปัญหาเขาได้ เขามาหาพระก็นับว่าดีแล้วนี่ครับ ดีกว่าเขาหนีเข้าป่าแล้วจับปืนมาฆ่าพระ ผมอุตสาห์ช่วยป้องกันภัยสังคมให้ ถ้าผมแก้ไม่ได้เอาชนะเขาไม่ได้ คนที่ตายก่อนคือผมเอง

เมื่อปีที่แล้วนี้ท่านทราบไหม พระมหาแคล้ว ฐานิสสโร แห่งวัดเขาค้อ น้องชายของผมเองเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด เมื่อนักการเมืองผู้ใหญ่ท่านหนึ่งพาท่านขึ้นเฮลิคอปเตอร์เอาไปปล่อยไว้ที่ค่ายบ้านส้องอำเภอนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อให้องค์น้องดึงนักศึกษาที่หลงผิดให้กลับจิตกลับใจ พอลงจากเฮลิคอปเตอร์เท่านั้น พวกเขาก็กรูเข้าล้อมกรอบ ทั้งเอ็ม 16 พร้อมที่จะลั่นกระสุนใส่ท่าน ท่านเดินเหยียบกับระเบิดไปเฉย จนถึงค่าย ขอพบหัวหน้าขอเจรจาสันติ บอกว่าพระมาดีมิได้มาร้าย เมื่อหัวหน้าอนุญาต และบอกรหัสปลอดภัยลูกน้องประมาณ 200 กว่าคน กลับเข้าค่าย องค์น้องจับไมโครโฟนเครื่องขยายเล็กประกาศความเป็นมิตรและหวังช่วยชีวิตลูกหลานไทยให้กลับเนื้อกลับตัวและจะพยายามเข้ามอบตัวด้วยตัวท่านเองรับรองความปลอดภัยทุกอย่างด้วยความปรารถนาดี ด้วยความเมตตาปรานีและด้วยบารมีขององค์น้อง ได้ช่วยชีวิตผองไทย ลูกหลานไทยให้

ปลอดภัยจากการถูกฆ่า นี่มิใช่เพราะความเสียสละของพระแท้หรอกหรือ

และเราลองย้อนไปดูพุทธบุตรแห่งทุ่งพรุพลี ถ้าไม่ได้อาจารย์จำเนียรเทพเจ้าแห่งวัดสุทธาวาส พลีชีพไปแลกชีวิต ชาวบ้านตาดำๆ มิต้องตายเป็นหมื่นเป็นแสนหรือ

นี่ผมไม่ได้เก่งอย่างนั้น กระผมมีบารมีน้อย เหมือนแสงหิ่งห้อยเท่านั้นเอง เพียงแค่ช่วยเปิดหูเปิดตาให้เขารู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด ก็เพื่อช่วยชีวิตสัตว์โลก และช่วยชีวิตพระสงฆ์องค์เจ้า ไม่ให้ถูกฆ่าถูกประณาม

อนึ่ง การที่คณะสงฆ์ออกธุดงค์ ก็เพื่อโปรดสัตว์ใช่ไหมครับ ให้เขาเห็นผิดเป็นถูก เลิกเบียดเบียนกัน เลิกเข่นฆ่ากัน ให้หันมาสร้างความดีให้เมตตาปรานีต่อกัน ท่านประธานสงฆ์เห็นด้วยใช่ไหมครับ

พระที่เป็นโจทก์นั่งนิ่งเฉยเงียบเลย ประธานสงฆ์พยักหน้าบอกให้เคลียร์ข้อต่อไป ข้อ 3 พระมหาคล้ายย่อหย่อนทางพระวินัยให้โยมผู้หญิงมาปูที่นอน เก็บที่นอนหมอนมุ้งให้

ข้อนี้หลวงพ่อท่านบอกว่าท่านไม่ทราบ และไม่เคยใช้ ไม่เคยอนุญาตโยมผู้หญิงคนไหน ขอให้โจทก์ชี้แจงด้วย

โจทก์ชี้ไปที่โยม 3-4 คน ที่นั่งนิ่งอยู่ อ๋อ...ลุงลืมเล่าไปว่านอกจากพระธุดงค์แล้ว ก็ยังมีฆราวาสคือโยมมาฟังกันเยอะเหมือนกัน เพราะทุกคนอยากรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ใครผิดใครถูก ใครจะอยู่ใครจะไป วันนี้รู้เรื่องแน่ เพราะว่าพระ 70 กว่าองค์ มาตัดสินพระองค์เดียวไม่ใช่ธรรมดาถ้าเป็นสมัยนี้คงได้อ่านข่าวหน้าหนังสือพิมพ์กันแล้ว คงได้ฟังข่าววิทยุ ได้ดูในโทรทัศน์ กันสนั่นเมืองแล้วล่ะ

เมื่อโจทก์ชี้ไปที่โยมผู้หญิงกลุ่มนั้น ผู้หญิงกลุ่มนั้นจึงลุกขึ้นโต้ตอบอย่างไม่ต้องคิดว่า "พระคุณท่าน พวกอิฉันเองเป็นคนเก็บที่นอน

หมอนมุ้ง เพราะต้องเอาไปซักไปตาก เนื่องจากหลวงพ่อมหาคล้ายป่วยหนักเป็นไข้มาลาเรียลงกระเพาะฉันข้าวไม่ได้ อาเจียนหมด เมื่อไข้ขึ้นสูงจึงไม่รู้สึกตัว นอนสลบไสลอยู่ข้างเตียง พวกเราจะไปจับไปต้องก็ไม่ได้ จึงต้องปล่อยให้สลบอยู่อย่างนั้น ทำได้ก็เพียงแค่เอาที่นอนหมอนมุ้งไปซักไปตากแดดให้ เพราะเปรอะไปด้วยอาจมอาเจียนของท่าน ดิฉันก็อายุ 75 แล้วค่ะ นี่ยายบุญมีก็อายุ 73 นี่ป้าสุดใจอยู่มวกเหล็กใน และนี่ก็ยายทองก็ล้วนเป็นรุ่นแม่ท่านทั้งนั้น" แม่เฒ่าถมยาตอบไม่ยั้งเสียง เล่นเอาคณะสงฆ์นิ่งอึ้ง ประธานสงฆ์บอกให้ผ่านได้

ข้อที่ 4 มหาคล้ายอยู่กับผู้หญิงในที่ลับหูลับตาสองต่อสอง ผิดศีลสังฆาทิเสส ปาจิตตีย์ หรือปาราชิก เพราะในพระวินัยได้กล่าวเอาไว้ว่าอนิยต 2 คือ 1. ภิกษุนั่งในที่ลับตากับหญิงสองต่อสอง ถ้ามีคนที่ควรเชื่อถือได้มาพูดขึ้นด้วยธรรม 3 อย่าง คือ ปาราชิก หรือสังฆาทิเสส หรือปาจิตตีย์ อย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุรับอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น หรือเขาว่าจำเพาะธรรมอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น 2. ภิกษุนั่งในที่ลับหูลับตากับหญิงสองต่อสอง ถ้ามีคนที่ควรเชื่อถือได้มาพูดขึ้นด้วยธรรม 2 อย่าง คือ สังฆาทิเสส หรือปาจิตตีย์อย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุรับอย่างใดให้ปรับอย่างนั้น หรือเขาว่าจำเพาะธรรมอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น นี่คือพระวินัยที่มีมา อันท่านมหาคล้ายก็รู้ แต่ไม่ยอมเอื้อเฟื้อ

หลวงพ่อท่านบอกว่า โจทก์เริ่มเสียงอ่อนลง ไม่แข็งกร้าวเหมือนตอนแรก เมื่อท่านจับความรู้สึกของฝ่ายตรงข้ามได้แล้ว ท่านจึงแผ่เมตตาปรารถนาให้เขาเข้าใจและเห็นใจ พร้อมกับพูดแก้ข้อกล่าวหา ตามเนื้อผ้าที่เป็นจริง เรื่องนี้ผมยอมรับครับ แล้วแต่คณะสงฆ์จะโปรดเมตตา เพราะผมอยู่ป่าอยู่ถ้ำองค์เดียว ใครมาก็ต้องต้อนรับ ไม่รู้จะหนีไปไหน จะไม่รับแขกก็เสียมารยาทของเจ้าถิ่น เขา

ตั้งใจมาและเจตนาดี หวังพึ่งพระพึ่งเจ้า โยมเขาไม่รู้วินัยพระและเขาก็มิได้มาคนเดียวในขณะที่สนทนากับพระ อีกคนอาจไปห้องน้ำ อีกคนอาจจะไปเดินเล่น เพราะธรรมชาติมันชวนชม แล้วจะให้กระผมลุกขึ้นไปเฉยๆ เจ้าของบ้านย่อมทำไม่ได้ จึงยอมรับผิดในข้อนี้

เมื่อหลวงพ่อท่านยอมรับผิด ดูฝ่ายโจทก์ก็จะพอใจ มีสีหน้าดีขึ้นพร้อมกับพูดตักเตือนขึ้น มาลอยๆ ว่าทีหน้าทีหลังระวังไว้บ้างก็แล้วกันอย่าทำให้พระศาสนาต้องเสื่อมเสีย เพราะท่านเป็นเหตุ

หลวงพ่อท่านประนมมือรับทั้งๆ ที่เขาพรรษาอ่อนกว่า ภูมิรู้ภูมิฐานภูมิธรรมก็น้อยกว่า หลวงพ่อท่านบอกกับลุงทีหลังว่า ดีนะให้พระผู้น้อยสอนเรามั่ง เราจะได้ดูหน้าตากิเลสได้ชัดเจนขึ้น ว่ายังมีอัตตาตัวไหน ยังมีทิฐิตัวไหนที่เรายังละไม่ได้ ยังทราบไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันสอนเราอยู่ทั้งนั้น เราเปลี่ยนร้ายให้กลายเป็นดีได้ ใครจะเป็นศัตรูเป็นคู่อริ เราห้ามเขาไม่ได้ แต่เราห้ามตัวเราได้

หลวงพ่อท่านบอกว่าตัวท่านไม่ชอบสร้างศัตรู แต่ท่านก็เจอก็พบศัตรูอยู่เป็นประจำ ไม่รู้เวรกรรมอะไรของท่าน ท่านถือว่าชาตินี้เมื่อมีกรรมอะไรก็ขอชดใช้ให้หมด

เมื่อทุกอย่างคลี่คลายอ่อนตัวลงแล้ว ประธานสงฆ์จึงเตือนให้หลวงพ่อเคลียร์ข้อสุดท้าย จะได้สบายใจทั้งสองฝ่าย แต่ฝ่ายโจทก์กลับยินยอมยกโทษให้ ขอแต่ให้หลวงพ่อไปสวดปาติโมกข์ให้เพื่อเห็นแก่สงฆ์พระสมัยนั้นไม่มีพระองค์ใดสวดปาติโมกข์ได้ หลวงพ่อเราสวดได้คล่อง เพราะสวดได้ตั้งแต่เป็นเณร **อุปัชฌาย์คลิ้ง พุทธสโร** อุปัชฌาย์ของท่านกวดขันมาก อย่างที่สวนโมกข์ฯ นี้ เขามีกฎเอาไว้เลยว่า พระจะมาอยู่ที่วัดสวนโมกข์ฯ ต้องได้ปาติโมกข์ ต้องได้ นักธรรมเอก ท่านบอกว่าไม่รู้ปาติโมกข์ จะปฏิบัติพระวินัยไม่ได้ เพราะพระวินัยทั้งหมดหรือศีลของพระทั้งหมดอยู่ในปาติโมกข์ จึงต้องให้พระเณรท่องปาติโมกข์ให้ได้ยิ่งสายปฏิบัติของพระอาจารย์มั่น พระ

พระ ดร.สุเทพ อภิญฺจโน และพระมหาบุญหนา มาคารวะหลวงพ่อ

อาจารย์เสาร์ด้วยแล้ว เน้นปาติโมกข์ เน้นพระวินัยเป็นหลัก พระไม่มีวินัย ไม่มีศีล ออกธุดงค์ไม่ได้ ทำกรรมฐานไม่ได้ ศีลหรือพระวินัยจึงเป็นเกราะป้องกันชีวิตพระธุดงค์มาทุกยุคทุกสมัย

ก็เป็นอันว่าการประชุมสงฆ์ในวันนั้นสิ้นสุดลงด้วยสันติ ด้วยบารมีด้วยความดีของหลวงพ่อ ทำให้ญาติโยมเกิดปีติ ต่างสาธุโขอนุโมทนาขอให้พระศาสนาจงเจริญ

แต่เวรกรรมของหลวงพ่อยังไม่หมด เรื่องข้อกล่าวหาหมดไปแล้วยุติไปแล้วแต่เจ้าเวรนายกรรมยังไม่ยอมยุติ วันรุ่งขึ้นหลวงพ่อเจอตัวเบ้อเร่อเลย เป็นพระด้วย และเป็นพระครู มีตำแหน่งมียศด้วยแต่ไม่มีธรรมะ น่าเห็นใจ กลับมาจากบิณฑบาต พอเจอหน้าก็ท้าดวลกันเลยจะเอาหมัดหรือจะเอาไม้ นี่ขนาดพระนะเนี่ย ยืนออกท่าออกทางเก้ง ๆ ก้าง ๆ อย่างกะมิใช่พระ

หลวงพ่อท่านบอกว่า ท่านสงสาร ท่านไม่มีอารมณ์โกรธเลยเพราะไม่เคยรู้จัก ไม่เคยมีเรื่องผิดใจกันมาก่อน อยู่ ๆ มาท้าต่อยท้าตีท่านจึงแผ่เมตตาโดยโปรยยิ้มให้แล้วเข้าไปหาอย่างฉันมิตรแล้วกราบลงที่เบื้องหน้าพระครูองค์นั้น พร้อมกับขอทราบชื่อเสียงเรียงนามท่าน ท่านส่งนามบัตรให้ด้วยท่าทางหยิ่งยโส จึงรู้ได้ตามนามบัตรว่า เป็นพระครู เป็นเจ้าคณะตำบลด้วย

หลวงพ่อเรานี่มีอะไรดีอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าลองสังเกตดูให้ดี ๆ เวลามีปัญหา มีอุปสรรค เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ ดูท่านสุขุมลุ่มลึก มีอำนาจอยู่ลึก ๆและมักจะเอาชนะปัญหาได้ เอาชนะศัตรูได้โดยไม่นึกไม่ฝัน ในตอนนี้ก็เหมือนกัน เขาจะลงมือกับท่านอยู่แล้ว แต่ก็แคล้วคลายไปได้ เพียงแต่หลวงพ่อเราพูดว่า ท่านพระครูครับ อย่าต้องเสียเวลาอารมณ์กับพระผู้น้อย ผู้ด้อยวาสนา ผู้เกิดมาอาภัพเช่นกระผมเลย ผมมาอยู่ที่นี่หัวเดียวกระเทียมลีบ สิ้นญาติขาดมิตร และยังป่วยไข้ออด ๆ แอด ๆ ด้วยมาลาเรียลงตับ รักษาไม่หาย รอวันตายเท่านั้น

ท่านพระครูเป็นผู้มีวาสนา มีบารมีสูงได้เป็นพระครู ได้เป็นเจ้าคณะตำบลตั้งแต่ยังหนุ่มยังแน่น บุคลิกสง่างามยิ่งนัก แล้วตามีประกายส่อให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาด มีแววเป็นนักปราชญ์ มีความสามารถสูง ผมไม่เคยรู้จักท่าน ไม่เคยเห็นท่านมาก่อน เมื่อมาพบมาเห็นจึงขอชื่นชมจากใจจริง และขอฝากเนื้อฝากตัวมีอะไรให้กระผมรับใช้ยินดีครับ แล้วหลวงพ่อก็ก้มลงกราบท่านอีกครั้ง

ได้ผล หลานแย้มเอ๋ย ผลออกมาน่าชื่นใจสมตามที่โบราณท่านว่าธรรมะย่อมชนะอธรรม ท่านพระครูองค์นั้นจับมือหลวงพ่อเราพร้อมกับพูดว่า ยอด ท่านนี้ยอด มหาคล้ายนี้ยอด ผมเข้าใจท่านแล้วพระอย่างท่านจึงเอาชนะคณะสงฆ์ตั้ง ๗๐ กว่าองค์ได้ เพราะความอ่อนน้อมความจริงใจของท่านนี้เอง ผมขอชมท่านจากใจจริง และขอโทษด้วยที่ล่วงเกินไปเมื่อตะกี้

หลวงพ่อเราจึงพูดว่า ไม่มีโทษอะไรหรอกครับ ก็ท่านพระครูหยอกล้อผมเล่น แต่มาดของท่านพระครูแสดงได้สมบมบาท เล่นเอากระผมเกือบช็อค เพราะตั้งตัวไม่ติด แล้วทั้งสองก็หัวเราะพร้อมกัน

จบกันที แล้วต่างก็กล่าวคำอำลาจากกันไป เหลือแต่ความทรงจำที่หลวงพ่อเราลืมไม่ลง ได้แต่ปลงอนิจจัง คนก็พอคน พระก็พอพระ”

หลวงพ่อแผ่บารมี
แก้กรรมให้แก่
นายสุวิทย์ สิมะสะกุล
เอกอัครราชฑูตลาว
เมื่อคราวไปดูงาน
พระศาสนา

หลวงพ่อเจอผู้หญิงยิงเรือ

“สวัสดีค่ะคุณลุง

“เออ สวัสดีหลานย้อย วันนี้มาแต่เช้ามีธุระอะไรหรือ” ลุงยิ้มแกล้งถาม

“ก็มาฟังคุณลุงเล่าเรื่องของหลวงพ่อต่ออย่างไรล่ะคะ คราวก่อนได้ฟังธรรมะเสียเพลิน หนูอยากจะฟังประสบการณ์ธุดงค์ของหลวงพ่อมันมีเรื่องระทึกใจอยู่หลายตอนนี่คะ” สาวย้อยสะกิด

“อ๋อ ได้ๆ เรื่องของหลวงพ่อเรามีเยอะ แล้วลุงจะเล่าต่อนะมันส์ๆ ทั้งนั้นแหละ ตอนนี้เรียกว่าตอนหลวงพ่อเจอผู้หญิงยิงเรือหลานย้อยเอ๋ยในบรรดามารทั้งหลาย ที่ทำลายพระสงฆ์องค์เจ้าให้ต้องสึกหาลาเพศอยู่ในปัจจุบันไม่มีมารไหนเท่ากับมารผู้หญิงหรอก”

“เดี๋ยว ๆ คุณลุงคะ” สาวย้อยขัดกลางคัน “ทำไมคุณลุงจึงว่าผู้หญิงเป็นมารล่ะคะ หนูก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง และหนูก็มิได้เป็นมารหนูเป็นคนนะคะ”

อนึ่งพระพุทธเจ้าเคยตรัสถึงมารห้าอย่าง คือ

1. ขันธมาร มารคือขันธ์ทั้ง 5 ได้แก่ ร่างกายชีวิตจิตใจของคนเรามันเป็นมาร คือ เป็นอุปสรรคขัดขวางในการสร้างความดี เช่น เราตั้งใจปฏิบัติธรรม แต่ร่างกายมันป่วยไข้เสียแล้ว จิตใจก็ท้อแท้สัญญาก็แปรเปลี่ยนเวียนวน ความจำสับสนหลงลืม สังขารก็ปรงเลยพาให้ยุ่งไปหมด

2. กิเลสมาร มารคือกิเลส ได้แก่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอิจฉาตาร้อน อยู่ไม่สุขพาให้จิตใจวุ่นวายไปหมด

สติปัญญาไม่เกิด ทำให้จิตโง่จิตเขลา พาให้เราหลงเข้าป่าเข้ารก ดังโบราณบัณฑิตท่านสอนจิตไว้ว่า

"จิตเอ๋ยจิตเขลา นอนในกายเน่า เฝ้าสมบัติดิน กินอสุจิ ตริไม่เห็นเลย หลงเชยชมงาม เดินตามทางรก มุ่นหมกเพศบ้า อวดกล้าสู้ตายไม่หน่ายหนีโลก นั่งโงกงมแก่ หลงแลว่าคน รูปตนคือผี เห็นดีสิ่งใดภายในเหม็นนัก หลงรักจูบกอด ตาบอด ใจบ้า เป็นข้าความรักเหนื่อยนักไม่รู้ หลงอยู่ช้านาน สมภารไม่บอก เชื่อหลอกหมู่มารสังขารเขาลวงหาห่วงผูกคอ ใครหนอทำได้ ตัวใบ้ใจบ้า เที่ยวหาแต่ยาก อย่าหลงทางเดิน อย่าเมินเหยียบขวาก อย่าลากเรียวหนาม ให้เดินตามพระไป ไกลพระจะโง่ มักโอ่เสียของ เอาทองแต่งลิง อวดจริงแก่บ้า อวดกล้าแก่ผี อวดมีแก่ดิน อวดกินแก่ขี้ อวดดีแก่ตายอวดสบายแก่โรค ทุกข์โศกเสียเปล่า อย่าเดาผิดผิด อย่าคิดโดยโง่อย่าโตแต่เปลือก อย่าเลือกหาทุกข์ อย่าสนุกในบาป อย่าคาบเหล็กแดง อย่าแต่งแผ่นดิน อย่ากินของร้อน อย่านอนในไฟ ให้หากินอย่างแร้ง ให้แสวงบริสุทธิ์ ให้หยุดเหมือนใจพระให้ละความโง่ จะได้โตเต็มโลก ข้ามโอฆสงสาร นิพพานไม่ไกล รีบไปอย่าช้า จงเร่งภาวนาเถิดนะท่านทั้งหลาย"

3. อภิสังขารมาร มารคือบาปกรรมมาทำให้เป็นไป กำลังรุ่งเรืองอยู่ดีๆ ก็มีอันให้ล่มจม ถูกถล่มถูกทำลาย ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล ต้องเข้าโรงพยาบาล ถูกผ่าตัดเป็นว่าเล่น ต้องเสียเงินเสียทอง เสียข้าวเสียของพี่น้องตัดญาติขาดมิตร ชีวิตล้มละลาย เพราะบาปกรรมที่ทำไว้ รู้ไม่ได้ว่าเมื่อไร ทำไว้แต่ชาติไหน และทำไมถึงได้มาให้ผลมาให้เป็นไปในช่วงนี้มันเวรกรรมอะไรกัน ทำไมถึงต้องเป็นเรานะ

4. เทวปุตตมาร มารที่มาจากเบื้องบน มาจากอิทธิพลของผู้ใหญ่ของผู้ที่อยู่สูงกว่าเรา เหนือกว่าเรา เรามองไม่เห็นตัว เพราะ

เป็นเทวดาพาล เป็นเทพมารก็มี มาลงโทษลงทัณฑ์ บังคับให้เป็นร่างทรงองค์ในยิ่งสมัยปัจจุบันนี้ด้วยแล้วเกร่อไปหมด เทวปุตตมารเกิดขึ้นเหมือนดอกเห็ด ทั้งในเมืองทั้งต่างจังหวัด แล้วยังมีลัทธิศาสนาผี ศาสนามารที่แทรกซึมครอบงำ กลืนศาสนากลืนประชาชน ทำให้เกิดผลในทางลบทางร้าย ระส่ำระสายกันอยู่ในปัจจุบัน พะอืดพะอม กลืนไม่เข้าคายไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่รู้อะไรต่อมิอะไรดูมันมั่วไปหมด นี้รวมเรียกว่าเทวปุตตมาร

5. มัจจุมาร มารคือความตายความพลัดพรากจากกัน กำลังก้าวหน้าอยู่ดีๆ กำลังมีความสุข กำลังทำประโยชน์ได้ดี กำลังหนุ่มแน่นกำลังมีแฟนติด กำลังมีหน้ามีตา กำลังเริ่มเข้าวัดเข้าวา เข้าพระเข้าเจ้าก็มาตายเสียปุบปับ มาตายเสียกะทันหัน ไม่ทันได้สั่งเสียก็มี บ้างก็ตายเสียตั้งแต่อยู่ในท้อง ไม่ทันได้ร้องได้บอก ไม่ทันได้ออกมาดูโลก ก็พลันมาตายไปเสียก่อน นี่เรียกว่ามัจจุมาร

ในมารทั้ง 5 นี้ ไม่มีมารที่ชื่อว่าผู้หญิง หรือผู้หญิงเป็นมารเลย”

“เป็นซิ เป็นมารตัวฉกาจทีเดียวละ” บ่าวแย้มขัดขึ้นมาทันที ทั้งๆที่ไม่เห็นตัวจริง ได้ยินแต่เสียงตะโกนมาแว่วๆ เพราะไม่รู้ไปธุระที่ไหนมาพอมาปั๊บก็ตะโกนเสียงมาก่อนเลยเชียวละ สาวน้อยจึงหันขวับมาถามทันทีเหมือนกันว่า

“ผู้หญิงเป็นมารตรงไหน เห็นมีแต่ผู้หญิงเป็นแม่ เป็นแม่คนเป็นแม่พระ แม้แต่ในวัด ผู้หญิงยังต้องไปเป็นแม่ชี ดูแลพระ เช้าๆขึ้นมาผู้หญิงยังจะต้องลุกขึ้นหุงข้าวใส่บาตรพระ เรียกว่าสารพัดประโยชน์มาจากผู้หญิงทั้งนั้น แล้วจะมาว่าผู้หญิงเป็นมารได้อย่างไร”

ลุงยิ้มเห็นเรื่องมันจะไปกันใหญ่ จึงพูดตัดบทเสียเลยว่า“หลานเอ๋ย อย่าทะเลาะกันเลย ต่างคนต่างมีเหตุผลทั้งนั้น ลุงผิดเองที่พูดยังไม่จบเรื่อง และใช้ศัพท์ขึ้นต้นรุนแรงไปหน่อย นึกไม่ถึงว่าจะไปกระทบกระเทือนหลานย้อยเข้า ลุงขอโทษด้วย

พระอาจารย์มหาบุญหนา ขณะแสดงธรรมที่วัดหลวงพ่อ
และพระอาจารย์สมุห์เผิน

ลุงจะเล่าเรื่องของหลวงพ่อต่อนะ คือว่าหลวงพ่อเราเจอปัญหาที่เกี่ยวกับผู้หญิง ก็เหมือนกับพระดังทั่วไปที่เสียชื่อเสียเสียง เสียภาพพจน์ที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ส่วนมากมาจากผู้หญิง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสเอาไว้ว่า *"อิตถี มะลัง พรหมจริยัสสะผู้หญิงเป็นมลทินของพรหมจรรย์"* คำว่าเป็น **"มลทิน"** ความหมายก็คือ เป็นอุปสรรค เป็นมารที่จะมาทำลายพรหมจรรย์ของพระ แต่ก็มิได้หมายความว่าผู้หญิงจะเป็นมารทุกคนไป ทุกอย่างอยู่ที่การเกี่ยวข้อง ถ้าเกี่ยวข้องเป็น ก็เป็นฝ่ายส่งเสริม ดังที่หลานย้อยพูดนั่นแหละ ผู้หญิงเป็นทั้งแม่คน แม่พระ แม่ชี ล้วนแต่มีประโยชน์ แต่ถ้าเกี่ยวข้องไม่เป็นไปเกี่ยวข้องกับตัณหาราคะแล้วละก็ ผู้หญิงจะกลายเป็นมารตัวฉกาจที่สามารถทำลายได้หมด ไม่ว่าจะเป็นฤาษีชีไพรหรือเป็นพระผู้ใหญ่ เป็นพระกรรมฐานดังขนาดไหน แม่เคยโค่นมาแล้ว

ลุงจึงได้พูดว่า ในบรรดามารทั้งหลาย ที่ทำลายพระสงฆ์องค์เจ้าให้ต้องสึกหาลาเพศอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่มีมารไหนเท่ากับมารผู้หญิง คือผู้หญิงที่ถูกมารสิงใจ ไม่กลัวบาปกลัวกรรม ผู้หญิงที่กลัวบาปกลัวกรรมเขาไม่ทำกับพระหรอก แต่ที่หลวงพ่อเราเจอะนั้นท่านใช้คำว่า **"ผู้หญิงยิงเรือ"** คือมันมีคำพูดอยู่คำหนึ่งว่า **"ผู้ชายพายเรือ ผู้หญิงยิงเรือ"** หมายถึงคนที่กำลังทำความดี เช่น กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ดีๆ ก็มาเจอผู้หญิง คือความรักชักพาไป ถึงกับมีท้องมีไส้เลย เรียนต่อไปไม่ได้หมดอนาคตการศึกษาในวัยเรียนไว้แค่นี้ เป็นผู้ใหญ่เป็นนักการเมืองกำลังเป็นใหญ่เป็นโต มียศมีตำแหน่งมีชื่อเสียงอนาคตต้องดับวูบลงโดยที่ใครๆ นึกไม่ถึง เพราะมาเจอผู้หญิงยิงเรือมันยิงเสียดับ

หลวงพ่อเราก็เกือบไป แต่ท่านบอกว่าท่านไม่ได้ไปเกี่ยวข้องเขามาเกี่ยวข้องกับท่านเอง ท่านเล่าอย่างน่าหวาดเสียวว่า กำลัง

เตรียมตัวออกบิณฑบาต พอเปิดประตูถ้ำจะออก ก็เจอนางเปลือยนอนล่อนจ้อนอยู่พอดี ท่านนึกเอะใจรีบดึงเท้ากลับ หัวใจสั่นระริกเพราะความตกใจ สมองคิดครุ่นวุ่นไปหมด รำลึกถึงพระพุทธองค์ ได้โปรดทรงพระเมตตาช่วยลูกช้างด้วยเถิด ท่านบอกว่าท่านอยู่องค์เดียว แม่เฒ่าถมยาซึ่งเป็นผู้ดูแลก็ยังไม่มา เพราะยังไม่ถึงเวลา แม่จะมาเก้าโมง แล้วนี่มันหกโมงเช้าเท่านั้น ท่านจะทำอย่างไรดี”

“เดี๋ยวๆ คุณลุง ขอแซงหน่อย” บ่าวแย้มขัดจังหวะขึ้นมาเพราะความอยากรู้ “หลวงพ่อฝันไปหรือเปล่า มีอย่างที่ไหน ผู้หญิงมานอนแก้ผ้าให้พระดู”

“ไม่ใช่หลวงพ่อฝัน หลานแย้มเอ๋ย มันเป็นแผนทำลายใช้นารีพิฆาตอย่างไรล่ะ หลานลองย้อนตอนต้นๆ ที่ลุงเล่ามาว่าหลวงพ่อถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ หัวเอียงซ้ายบ้างล่ะ มีนักศึกษามาหาท่านมาก ขึ้นหน้าขึ้นตา เกินหน้าเกินตาบ้างล่ะ และชาวบ้านศรัทธาจะไปไหนมาไหนลาภสักการะหลั่งไหล ชื่อเสียงหอมหวน ชวนให้เกิดอิจฉาเรียกว่าเด่นกว่าเขา เข้าทำนองที่หลวงวิจิตรวาทการท่านเตือนเอาไว้ว่าอันที่จริงเขาก็อยากให้เราดี แต่เราเด่นขึ้นทุกที เขาหมั่นไส้เลยวางแผนทำลายท่าน ท่านบอกว่าไม่รู้ว่าเป็นใครนะ จะเป็นพระหรือเป็นคนก็พูดไม่ได้ เพราะไม่ได้เห็น และไม่ได้สนใจด้วย ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเดียว เลยไม่รู้ว่าศัตรูมาจากไหน แต่ถึงจะรู้ว่ามาจากไหนก็ไม่สำคัญสำคัญอยู่ที่ว่าขณะนี้จะทำอย่างไรจะแก้วิธีไหนจะออกจากถ้ำไปได้อย่างไรถึงจะปลอดภัย เกิดผลีผลามออกไป และถ้ามีคนแอบอยู่ล่ะ ถ้าเขาโวยวายกันขึ้นมาว่าพระอยู่กับผู้หญิง ผู้หญิงยังเปลือยกายอยู่เลย แค่นี้ก็ผ้าเหลืองหลุดแล้ว

หลวงพ่อท่านเล่าว่า ในขณะที่ยืนครุ่นคิดจนสมองหมุนติ้วอยู่นั้น พลันหูได้ยินเสียงแว่วมาจากถ้ำชั้นบน อันเป็นที่อยู่ของเหล็กไหลดังที่เคยเล่ามาแล้วในตอนก่อนๆ เสียงนั้นคุ้นหูมาก เออ ลุงลืมเล่าไป

ว่า ตั้งแต่หลวงพ่อมาอยู่ถ้ำสงัดเจดีย์ จะมีเทวดาผ้าขาว หรือชีปะขาว คอยดูแลท่าน และเทวดาผ้าขาวองค์นี้แหละ ที่เคยไปเข้าฝันแม่เฒ่าถมยาสามคืนติดกัน ให้ไปดูแลมหาคล้ายที่ถ้ำพระโพธิสัตว์ และที่ไปลงโทษเฆี่ยนตี ให้โยมผู้หญิงลูกศิษย์พระวัดคลองกลางแปลง ให้สารภาพว่าเอายาสั่งยาพิษมาให้หลวงพ่อฉันเพื่อฆ่าหลวงพ่อ ก็เทวดาองค์นี้แหละหลวงพ่อท่านเรียกว่าเทวดาผ้าขาว บัดนี้ได้ยินเสียงจำได้เลย

เสียงนั้นบอกว่าเป็นพระอย่ากลัวผู้หญิง เทศน์สอนเขาสิ เขาน่าสงสารหรอก แล้วเสียงนั้นก็หายไป ท่านเกิดฉุกคิดขึ้นมาทันทีว่า ปกติโยมผู้หญิงเป็นคนกลัวพระ หลีกทางให้พระอยู่เสมอ เมื่อจำเป็นจะต้องผ่านหน้าพระ เขาต้องก้มต้องกราบพระ เพราะกลัวบาป แล้วผู้หญิงคนนี้กลับไม่กลัวบาป มานอนเปลือยร่างขวางทางประตูไว้ ไม่ให้พระออกบิณฑบาต ต้องมีเหตุจำเป็นเสียแล้ว และเทวดาผ้าขาวยังพูดทิ้งท้ายว่าเขาน่าสงสารหรอก ถ้าเช่นนั้นควรเทศน์สอนเขาดีกว่า อย่ามัวแต่จะมากลัวผู้หญิงอยู่เลย ในเมื่อผู้หญิงน่าสงสาร

ท่านบอกว่า เมื่อท่านรวบรวมกำลังใจได้แล้ว ท่านจึงพูดจี้จุดอ่อนสอนผู้หญิงคนนั้นว่า เธอจ๋า เธอช่างน่าสงสารเหลือเกินนะ ใครหนอใจร้ายใช้ผู้หญิงที่น่าสงสารอย่างเธอให้มาทำลายศีลพระ เขาผู้นั้นคงไม่หวังดีกับเธอแน่ มีอย่างที่ไหน มีผู้หญิงคนไหนจะกล้าทำกับพระได้ ทั้งๆที่ไม่รู้จัก เธอลองคิดดูซิ อย่าว่าแต่พระเลย ต่อให้เป็นผู้ชายธรรมดา ถ้าไม่ใช่พวกตัณหาจัด เขาต้องเฉลียวใจว่ามีหรือผู้หญิงมานอนแก้ผ้าให้ท่าแบบนี้ ด้วยว่าผู้หญิงต้องมีความละอาย ขนาดผู้ชายที่เป็นผัวแล้วผู้หญิงที่ดี ผู้หญิงที่มีศักดิ์ศรี ยังต้องสงวนท่าที ไม่โจ๋งครึ่มเกินไป เพราะมันจะทำลายเสน่ห์ของผู้หญิงเอง เธอคงจำได้

สุภาษิตสอนหญิง ของ **สุนทรภู่** กวีเอกของไทย ท่านเคยประพันธ์เอาไว้ว่า

ผู้ใดเกิดเป็นสตรีอันมีศักดิ์
บำรุงรักกายไว้ให้เป็นผล
สงวนงามตามระบอบให้ชอบกล
จึงจะพ้นภัยพาลการนินทา
เป็นสาวแส้แร่รวยสวยสะอาด
ก็หมายมาดเหมือนมณีอันมีค่า
แม้นแตกร้าวรานร่อยถอยราคา
จะพลอยพาหอมหายจากกายนาง
อันที่จริงหญิงกับชายย่อมหมายรัก
มิใช่จักตัดทางที่สร้างสม
แม้นจักรักรักไว้ในอารมณ์
อย่ารักชมนอกหน้าเป็นราคี
ดังพฤกษาต้องวายุพัดโบก
เขยื้อนโยกก็แต่กิ่งไม่ทิ้งที่
จงยับยั้งชั่งใจเสียให้ดี
เหมือนจามรีรู้จักรักษากาย
อันตัวนางเปรียบอย่างปทุมเมศ
พึ่งประเวศผุดพ้นชลสาย
หอมผกาเกสรขจรจาย
มิได้วายภุมรินถวิลปอง
จะหาคู่สู่สมนิยมหวัง
จงระวังชั่วช้าอัชฌาสัย
ที่ชายดีนั้นก็มีอยู่ถมไป
ใช่วิสัยเขาจะชั่วไปทั่วเมือง

แต่ใจคนมักจะรนไปหาผิด
ครั้นได้คิดจิตตรอมออกผอมเหลือง
ต้องเดือดดิ้นกินน้ำตาอยู่นองเนือง
สุดจะเปลื้องราคินให้สิ้นคาว
อนึ่งเมื่อจะนอนเดินดำเนินนั่ง
จงระวังในจิตกนิษฐา
อย่าเหม่อเมินเดินให้ดีมีอาฌา
แม้นพลั้งพลาดบาทาจะอายคน
เห็นผู้ใหญ่ฤๅใครเขานั่งแน่น
อย่าไกวแขนปัดเช่นไม่เห็นหน
คอยวอนว่าข้าขอจรดล
นั่นแลคนจึงจะมีปรานีนาง
มันเสียแล้วถึงจะฝืนไม่คืนศักดิ์
จะลงรักทองปิดไม่มิดหาย
อันความชั่วติดตัวกว่าจะตาย
เปรียบเหมือนกายกายีราคีคาว
ถึงบินออกนอกตำบลให้พ้นเขต
คงบอกเหตุรู้ว่าใช่กาขาว
ห้ามมันยากปากมนุษย์นี้สุดยาว
ใช่แกล้งกล่าวค่อนว่าแก่นารี

ได้ผล พอสิ้นเสียงเทศน์ เปรตเปลือยร่างหันมามองทางหลวงพ่อ แม้ไม่เห็นองค์ท่านเพราะประตูถ้ำบังอยู่ก็ตาม แต่กริยาที่แสดงออกมา บอกให้รู้ว่า หล่อนสำนึกได้แล้ว เพราะหล่อนยกมือขึ้นนบไหว้ด้วยกิริยาที่น่ารัก ความน่ารักของผู้หญิงเราอยู่ที่ความอ่อนโยน อ่อนช้อย อ่อนหวาน คือ มีมารยาทนั่นเอง

เมื่อผู้หญิงเปลือยคนนั้นลาลับกลับไปแล้ว หลวงพ่อเหลือบมองดูนาฬิกา สองโมงเช้าเสียแล้วหรือเนี่ย เป็นอันว่าไม่ได้ไปบิณฑบาต แล้วสงสารโยมที่ต้องรอคอยใส่บาตร สงสารตัวเองที่เกือบจะเสียท่า ทำให้ระลึกถึงพระบรมศาสดาที่ถูกนางตัณหา นางราคา นางอรดี สามสาวพราวเสน่ห์มายั่วยวนกวนพระหฤทัย แต่พระองค์ทรงตัดอาลัยไม่มีพระหฤทัยในตัณหา ไม่มีตัณหาในพระหฤทัยเพราะพระองค์ทรงตัดได้แล้วส่วนเรานี่ซิ อย่าว่าแต่สามสาวเลย เพียงแค่สาวเดียว ก็เล่นเอาอดข้าวทั้งวันแล้ว เพราะแม่เฒ่าถมยามาไม่ได้ไม่สบายเสียนี่ เวรกรรมอะไรของหลวงพ่อเรา

หลานย้อยเอ๋ย เท่าที่ลุงติดตามหลวงพ่อมาตลอดสิบปี ไม่เห็นหลวงพ่อได้อยู่เป็นสุขกับเขาเลย จะว่ามารมาผจญก็ใช่ จะว่าเวรกรรมก็ใช่ จะว่าฟ้าดินทดสอบก็ใช่ บางครั้งลุงทนไม่ไหว บอกกับท่านว่าหนีเถอะเราไม่ใช่คนสิ้นไร้ไม้ตอก ที่เมืองไทยไม่ไร้เท่าใบพุทรา เราคงจะหาที่ใหม่ได้ดี

ท่านเตือนลุงว่าอย่าคิดเช่นนั้น ในครั้งพุทธกาล พระอานนท์ก็เคยคิดอย่างนี้ พระพุทธองค์ทรงเตือนว่าเหตุเกิดที่ไหนให้ดับที่นั่น ปัญหาทั้งหลายจะดับไปภายในเจ็ดวัน

จริงอย่างท่านว่า ลุงเพิ่งคิดได้ ปัญหาทั้งหลาย เรื่องทั้งหลาย ความทุกข์ทั้งหลาย เล่นงานเราได้ไม่เกิน 7 วัน คือ วันจันทร์ถึงวันอาทิตย์เท่านั้น ไม่น่าใจร้อนไปเลย”

“คุณลุงคะ และต่อมาไม่มีข่าวคราวคืบหน้าของผู้หญิงคนนั้นเลยหรือคะ” เจ้าย้อยชักจะสนใจ

“มีสิหลานย้อย ลุงกำลังจะเล่าต่ออย่างไรล่ะ ก็วันรุ่งขึ้นนั่นแหละสามโมงเช้าแม่เฒ่าถมยาก็มาเล่าให้ฟัง ว่าเมื่อวานก่อนเที่ยงมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งไปหาแก และเล่าให้ฟังหมดเลยว่าเกือบจะลงนรกแล้วละดีที่หลวงพ่อเตือนสติ เขาบอกว่าเขาเกิดมา 18 ปี ไปเหนือ

ล่องใต้มาทั่วหากินมาตลอด ไม่เคยทำผิดหนักๆ เท่าครั้งนี้ ทั้งดีใจและเสียใจ ดีใจที่ได้มาพบพระแท้ ขนาดแก้ผ้าให้ดูยังไม่สน และยังตักเตือนให้สติให้คติดึงเขาพ้นจากขุมนรกได้ เขาไม่เคยเจอพระอย่างนี้มาก่อนเลย พระที่เขาเจอส่วนใหญ่เพียงแค่เดินผ่านหน้ากุฏิ ยังยักคิ้วหลิ่วตาใส่จ้องมองตั้งแต่หัวจดเท้า พร้อมกับพูดเกี้ยวพาราสี ว่าน้องสวยดีบ้างล่ะ ได้สัดได้ส่วนบ้างล่ะ อ้ายนั้นเว้าอ้ายนี่โค้งอ้ายนั่นนูน อ้ายนั่นเนียน อ้ายนั่นผ่อง น่าจับน่าต้องบ้างละ โอ๊ย เจอมาเยอะพบมาแยะ แต่ไม่เหมือนพระองค์นี้เลย พระองค์นี้ไม่มีท่าทีไม่มีนิสัยชีกอ คงบวชมาตั้งแต่เล็กๆไม่รู้เรื่องทางโลก

แม่เฒ่าถมยาจึงถามว่า แล้วหนูเป็นใครมาจากไหน ทำไมจึงไปแก้ผ้าให้พระดูได้ล่ะ เขาจึงเล่าให้ฟังว่า คุณป้ารู้จักบ้านสีฟ้าตรงปั๊มน้ำมันเปิดใหม่ข้างนิคมทับกวางไหมล่ะ หนูมาหากินอยู่ที่นั่นแหละ แม่เฒ่าถมยาจึงได้ถึงบางอ้อ ก็เพราะหลานชายแกก็เพิ่งไปเที่ยวมาเมื่อคืนวานนี้เอง

เขาเป็นผู้หญิงหากิน เขาบอกว่ามีคนไปว่าจ้างเขา ไปยั่วพระมหาคล้ายที่ถ้ำสงัดเจดีย์ ให้ไปปล้ำทำลายศีลให้ได้ และพวกเขาก็ไปแอบจับอยู่ข้างถ้ำ ถ้าทำสำเร็จจะให้สองหมื่น และที่ว่าหนูเสียใจ ก็เพราะว่าหนูไม่น่าเห็นแก่เงินสองหมื่น ถึงหนูจะเลวหนูจะขายตัว ก็ควรจะเป็นคนธรรมดา ไม่ควรจะไปทำกับพระควรจะอายผ้าเหลืองมั่ง นี่ถ้าพ่อแม่หนูรู้ว่าไปทำกับพระอย่างนี้ ไปยั่วยวนพระอย่างนี้ท่านคงแช่งสาปหนูไม่ให้ได้ผุดได้เกิดแน่ คุณป้าคะหนูขอกราบขอโทษหลวงพ่อด้วยนะคะ ว่าหนูผิดไปแล้ว และหนูจะขอลาไปบวชชีเพื่อล้างบาปล้างกรรมค่ะ

เทพธิดาแม่มด และผีอ้ายมอญดำ

สวัสดีค่ะ สวัสดีครับคุณลุงบ่าวแย้มสาวย้อยแสดงคารวะทักทายลุงยิ้มเมื่อได้มาพร้อมหน้ากันในตอนเช้าของวันใหม่ ลุงยิ้มพยักหน้ารับแล้วถามว่า วันนี้หลานทั้งสองมีธุระอะไรหรือถึงได้มาหาลุงแต่เช้าเทียว บ่าวแย้มรีบชิงพูดทันทีว่า คุณลุงครับหลังจากพวกเราช่วยกันเล่าเรื่อง**เจาะลึกสิบปีแห่งความหลังครั้งอยู่ถ้ำ** ของหลวงพ่อเรามาหลายเรื่องหลายตอนแล้ว

วันนี้อยากฟังตอนต่อไป ซึ่งก็มีอยู่หลายตอน คุณลุงจะเล่าตอนไหนละ อ้าวแล้วแย้มจะฟังตอนไหน ลุงยิ้มพูดเสร็จก็หันหน้ามาทางสาวย้อย เพื่อให้สาวย้อยตัดสิน สาวย้อยจึงพูดว่า คุณลุงคะ เราช่วยกันเล่ามาหลายตอนแล้ว ท่านจะเอาตอน **หลวงพ่อเราเจอแม่มดที่ถ้ำธรรมทัศน์** มาเล่ามั่งเพราะเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่อยากรู้ใช่ไหมคะคุณลุงยังจำได้นี่นะ

ยังมิทันที่ลุงจะตอบ บ่าวแย้มตอบแทรกขึ้นมาเลยว่าดี ดีย้อยเรื่องนี้ดี แต่เอ๋! บ่าวแย้มหยุดชะงัก เพราะเกิดความคิดขึ้นกลางคันว่าถ้าคนเขาเชื่อก็ดีไป แต่ถ้าไม่เชื่อก็จะถูกโจมตีว่างมงาย จะพาให้หลวงพ่อเราพลอยเสียหายแต่เมื่อได้รับรองจากลุงยิ้มว่าไม่เป็นไร เราเล่าเรื่องจริงที่ประสบพบมา ใครจะเชื่อไม่เชื่อเรื่องของเขา ชื่อหนังสือของนิตยสารก็บอกชัดอยู่แล้วว่า **โลกลี้ลับ** ก็มันเป็นเรื่องลี้ลับ คนมีปัญญาเขาก็ต้องพิจารณา แม้จะไม่เชื่อในเนื้อเรื่อง แต่ก็ต้องเชื่อในเนื้อหาเพราะมันมีเนื้อหามีธรรมะดี ๆ อย่างน้อยก็ทำให้คนเชื่อว่ากรรมนี้มีจริง ความลับไม่มีในโลก ใครทำกรรมชั่วไว้ ถึงจะปกปิดแค่

ไหนวันหนึ่งก็โผล่ให้เห็นจนได้ ดังในเรื่องที่จะเล่าให้ฟังนี้แหละ

นี่หลาน ลุงขอบอกไว้ก่อนว่าเรื่องที่จะเล่านี้นะ เป็นเรื่องที่หลวงพ่อเรายังไม่อนุญาต หลานทั้งสองต้องปกปิดไว้ก่อนนะ ไม่งั้นลุงแย่แน่เพราะท่านบอกว่าเป็นพระนี่พูดยาก หมิ่นต่อการต้องอาบัติ เสี่ยงต่อการถูกโจมตี ถูกสอบสวน ไม่อยากวุ่นวาย ต่อเมื่อบ่าวแย้มและสาวย้อยพยักหน้ารับรอง จึงได้เล่าแบบกระซิบได้ยินกันเฉพาะลุงกับหลานว่าเรื่องนี้น่ากลัวหลานเอ๋ย ฟังแล้วขนลุกขนพองละ ขนาดลุงเองเมื่อฟังจากปากหลวงพ่อเล่าใหม่ ๆ มันนอนไม่หลับเอาหลายคืนทีเดียวประสาทมันหลอนเห็นแต่ **ผีแม่มด ผีอ้ายดำมอญ** มาหาทุกคืน นั่นแหละเว้ยคนโบราณจึงห้ามไม่ให้เล่าเรื่องผี ๆ แก่คนประสาทอ่อนเพราะมันจะทำให้เป็นโรคประสาทนอนไม่หลับเอาจริง ๆ

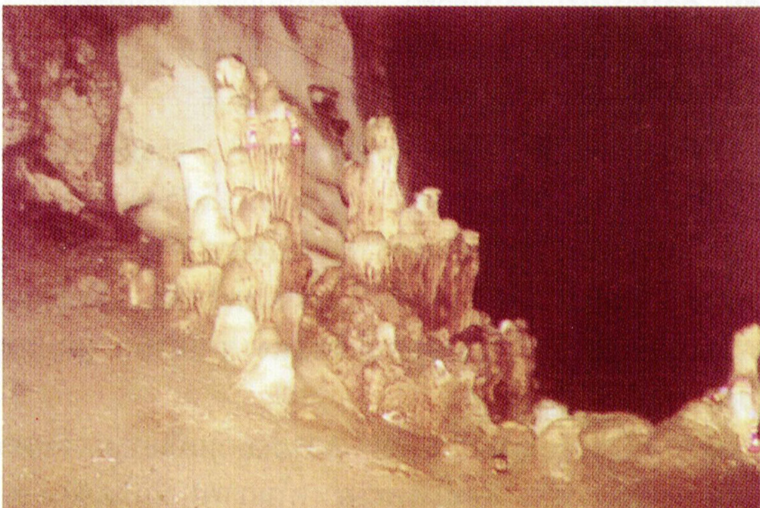
บ่าวแย้มแกเป็นคนใจร้อนทนไม่ไหวที่เห็นลุงยิ้มพาออกนอกเรื่องจึงพูดขัดจังหวะทะลุกลางคันขึ้นว่า โอย มัวแต่เล่ายืดยาดอยู่นั่นแหละอยากฟังเรื่องผีแม่มด ไม่ทันที่ลุงยิ้มจะเล่าต่อ เจ้าย้อยเกิดสงสัยขึ้นมาอีกว่าเดี๋ยวลุง เมื่อกี้ได้ยินว่า **ผีแม่มด ผีอ้ายดำมอญ** มาหา ผีอ้ายดำมอญเป็นใครมาจากไหนอีกล่ะอยู่ ๆ ก็โผล่ขึ้นมาโดยไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ยลุงยิ้มจึงว่าก็ลุงกำลังจะเล่าอยู่นี่แหละ มันเกี่ยวข้องกับแม่มดจึงต้องเล่าควบไปเลย

เรื่องมีอยู่ว่า คืนหนึ่งหลวงพ่อเรากำลังทำสมาธิจิตนิ่งสงบอยู่ พลัน**เทวดาผ้าขาว** ที่ดูแลท่าน คอยอารักขาท่านมาบอกว่า ให้ไปช่วยวิญญาณอ้ายดำหน่อย มันกำลังทุกข์ทรมานวิญญาณไม่ได้ผุดได้เกิดเพราะถูกแม่มดจับตัวเอาไว้ มีแต่หลวงพ่อนี่แหละช่วยเขาได้ เขาคร่ำครวญหาแต่หลวงพ่อ แม่มดเองก็อยากพบหลวงพ่ออยู่เหมือนกัน **เขาอยู่ถ้ำธรรมทัศน์** หลวงพ่อก็รู้จักถ้ำแม่มดนี้ เคยลงไปนั่งสมาธิใน ถ้ำแม่มดมิใช่หรือ ว่าแล้วเทวดาผ้าขาวก็หายวับไป

หลวงพ่อบอกว่าท่านขนลุกซู่ ถึงไม่กลัวผีแต่ก็อดขนลุกไม่ได้ ไป

ถ้ำม่านหิน

แมวน้ำ หรือสิงห์โตทะเล

พบวิญญาณหรือผีอ้ายดำมอญนั้นมันไม่เท่าไหร่ แต่จะไปพบผีแม่มดนี้ซิน่ากลัว ตัวท่านเองก็ไม่ได้เก่งกาจสามารถอะไร นิสัยเป็นคนขี้ขลาดและกลัวผีมาตั้งแต่เล็ก ๆ ไม่เหมือนองค์น้องเขาค้อนี่ เขาใจกล้า เป็นคนกล้า นอกจากไม่กลัวผีแล้วยังเคยปล้ำกับผีมาแล้วด้วย ถึงตอนนี้บ่าวแย้มทนไม่ไหวอีกละ รีบถามขึ้นมาทันควันว่า คุณลุงครับหลวงพ่อเขาค้อปลุกปล้ำกับผีที่ไหนครับ เป็นผีผู้หญิงใช่ไหมครับ สาวย้อยเห็นท่าเรื่องมันจะยาวและจะทำให้คนฟังเข้าใจผิด จึงแก้เสียเองว่า นี่บ่าวแย้มคุณลุงท่านเล่าว่าหลวงพ่อเขาค้อเคยปล้ำกับผีไม่ใช่ปลุกปล้ำกับผี

นี่คุณลุงเล่าต่อเถอะเรื่องของหลวงพ่อน่ะ สาวย้อยเปิดโอกาสลุงยิ้มถึงเล่าว่า หลวงพ่อตัดสินใจถือไฟฉายลงถ้ำธรรมทัศน์ เพราะความชำนาญทางเพราะขึ้นลงอยู่เป็นประจำ อันวาสภาพของ **ถ้ำธรรมทัศน์**นั้น ลึกและยาว และวิจิตรตระการตาสวยงามหาที่ติมิได้ ดังเช่น **ถ้ำม่านหิน** (ดูในภาพ) เหมือนกับเอาผ้าม่านมาขึงไว้ มันเป็นธรรมชาติของเขาเองและดูอีกภาพ **ถ้ำบังลังหิน** นี้ก็สวยเหลือเกินธรรมชาติเขาสร้าง คนจึงเรียนรู้จากธรรมชาติ

ที่จริงแล้วคนเราไม่ได้เก่งไปกว่าธรรมชาติ ธรรมชาติสร้างทั้งนั้นธรรมชาติสร้างโลก สร้างคน สร้างสัตว์ สร้างทุกอย่างแม้แต่พระเจ้าก็ธรรมชาตินี้แหละเป็นผู้สร้าง ไม่ใช่พระเจ้ามาสร้าง อย่าโฆษณาหาเสียงกันนักเลย อย่าติดป้ายตามเสาไฟฟ้า เพื่อโฆษณาพระเจ้ากันนักเลยเพราะคุณหลอกได้แต่คนโง่ ๆ เท่านั้น ผู้มีปัญญาเขาไม่หลงตามคุณหรอก

เอ้า แล้วมาดู **แมวถ้ำ** กัน เขาจะอยู่กันเป็นกลุ่ม ลักษณะเหมือน **แมวน้ำ** หรือ **สิงห์โตทะเล** (ดูในภาพ) นี้เป็นเพียงแค่ไตเติ้ลเท่านั้น และเมื่อมาดู **ถ้ำแม่มด** ยิ่งสวยกว่านั้นอีก (ดูในภาพ) หลวงพ่อส่องไฟฉายให้ดูเพราะมันมืดมาก ตอนนั้นไม่มีไฟฟ้า เดี๋ยวนี้

มีไฟฟ้าให้ดูให้ชมได้ตลอดแล้ว ในถ้ำแม่มดถ้ามองให้ดีที่บนศีรษะหลวงพ่อจะเห็นเหมือนลำไส้คน ลำไส้ผี

อย่างที่เขาเล่าว่าผีกระสือ เมื่อเวลาที่มันจะไปไหนมาไหนนี่นะ มันจะลอยไปกับลำแสงไม่เห็นตัวเห็นแต่ลำไส้ คือ ไส้เป็นขด ๆ ลอยไปกับลำแสงเพราะมีแสง คนถึงได้เห็นไส้ผี ลักษณะคล้ายผีปอบเวลาผีออกหากินจะมีแสงไฟสเขียว ๆ เรือง ๆ ลอยไปมาวูบวาบ สมัยก่อนพบบ่อยตามทุ่งนา ใครไปหากบหาเขียดตอนกลางคืน เพราะมันชอบของคาว ชอบกลิ่นคาวเลือดประจำเดือนของผู้หญิง

ที่นี้ก็มาถึง **ถ้ำแม่มด** ในตอนแรกเราจะเห็น ครกตำหมากของแม่มด มีหลายครกด้วยกัน มันเป็นหลุม ๆ อันเกิดจากน้ำหยดหลายร้อย หลายพันปี เกิดเป็นหลุมมากมาย จึงให้ชื่อว่า ครกตำหมาก แม่มด เพราะเกี่ยวข้องกับแม่มด (ดูในภาพ) เมื่อหลวงพ่อมาถึงถ้ำแม่มดแล้ว จึงจัดแจงหาที่นั่งสมาธิ เมื่อจิตสงบก็เกิดความฝัน คือฝันเห็นผีอ้ายดำมอญมาหา มันร้องห่มร้องให้ อย่างน่าสมเพชเวทนา ถามว่าหลวงพ่อจำผมได้ไหม? บอกว่าจำได้ เจ้าคนเดียวที่ช่วยหลวงพ่อแต่งหน้าถ้ำสงัดเจดีย์จนทำประตูถ้ำได้สำเร็จ เจ้ามีความดีกับหลวงพ่อมาก

แม้ตอนที่หลวงพ่อย้ายมาอยู่ **ถ้ำเจ้ากรม** หรือ **ถ้ำธรรมรส** (อยู่ในเขต **เขาถ้ำพระโพธิสัตว์ จังหวัดสระบุรี** ไม่ใช่ที่จังหวัดระยอง)เจ้าก็มาช่วยหลวงพ่อทุกวันหลังว่างงานอื่น นับว่าเจ้าก็เป็นคนที่น่าชื่นชมแล้วนี้เจ้าตายเสียตั้งแต่เมื่อไหร่ ใครทำให้เจ้าตายหลวงพ่อยังไม่รู้เลยช่วยบอกให้หลวงพ่อทราบที เพื่อว่าหลวงพ่อจะช่วยเหลือวิญญาณเจ้าได้บ้าง

ยังมิทันที่หลวงพอจะหยุดถาม วิญญาณเจ้าดำร้องไห้น้ำตาฟูมฟายสะอึกสะอื้นเสียงโหยหวนเหมือนใจจะขาด

โอ้สัตว์โลกที่เกิดมาเอ๋ย ไม่มีใครเลยที่จะรู้ว่า วันข้างหน้าจะ

ถ้ำแม่มด

ครกตำหมากของแม่มด หลุมที่เกิดจากน้ำหยดหลายร้อยปี

เป็นอย่างไร ทุกคนอยู่ด้วยความว้าเหว่ และหวาดกลัว เพราะไม่มีอะไรจะเป็นสิ่งประกันชีวิต ประกันความทุกข์อันเกิดจากความแก่ ความเจ็บความตาย ความพลัดพรากไปได้เลย แม้จะมีประกันชีวิต ประกันรถ ประกันภัย และประกันอะไรต่อมิอะไร ที่ทางบริษัทต่าง ๆ พยายามตั้งขึ้นมา แต่ก็เป็นเพียงประกันภายนอกไม่มีประกันภายใน นอกจาก**พระพุทธศาสนา** ที่ให้เอา **ธรรมะคือความไม่ประมาท** ความไม่ขาดสติ ให้มีสมาธิ มีปัญญา เข้าถึงวิมุติ หลุดพ้นจากกิเลส อันเป็นเหตุให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย เมื่อไม่เกิดเสียอย่างเดียวแล้วจะเอาความแก่ความเจ็บ ความตายมาจากไหน **ธรรมะจึงเป็นเครื่องประกันชีวิตที่แท้จริง** แต่จะมีใครสักกี่คนที่จะสนใจเอาธรรมะมาแก้ปัญหาชีวิต เห็นมีแต่เอา **ธรรมเมา** เอาโลภ เอาโกรธ เอาหลงกันทั้งนั้น จึงพากันประสบความทุกข์ เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ เพราะหลงใหลในแสงสี ในที่สุดก็พากันตายในกองไฟนั้นแหละ

เมื่อหลวงพ่อใช้ความคิดเพลินไป สักครู่ก็เห็นวิญญาณหยุดร้อง หันหน้ามาทางหลวงพ่อด้วยสีหน้ามึนตึง นัยน์ตาแดงกล่ำ ริมฝีปากเม้มเข้าหากัน กัดฟันกรอด ๆ พ่นวาจาออกมาด้วยความร้อนรน เหมือนจะเผาคนที่ทำเขา ให้วอดวายไปด้วยเพลิงแค้น

หลวงพ่อเห็นเขาทุรนทุรายวุ่นวายไปด้วยความแค้นเช่นนั้น จึงแผ่เมตตาด้วย **พลังอัปปมัญญาของหลวงพ่อเมตตาหลวง และคาถาเมตตาชนะสิบทิศ พร้อมด้วยบทแผ่เมตตามหาพลังของหลวงพ่อเขาค้อ** เจ้าพ่อผู้พิชิตจิตวิญญาณ ผู้มีประสบการณ์ด้านโลกวิญญาณโดยตรง เมื่อหลวงพ่อแผ่เมตตาให้ ความทุรนทุราย ความวุ่นวายจางหายไป วิญญาณเขาก็สงบ แล้วเขาก็เล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

หลวงพ่อครับ หลวงพ่อจำลูกพี่ผมได้ไหมครับ ลูกพี่คนนี้เขาด่าหลวงพ่ออยู่บ่อย ๆ นิสัยเขาเป็นคนขี้โกง ผมไม่ชอบ เขายุเจ้านายให้ไล่หลวงพ่อออกจากถ้ำนี้เมื่อเดือนก่อน

เจ้านายพร้อมด้วยลูกพี่ผมมาหาเรื่องกับหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อก็เอาชนะเขาด้วยความดี ความใจเย็น ความมีเหตุผล เขาจึงยอมให้ แต่เมื่อปลายเดือนที่แล้วเขาโกงเงินเจ้านายไปหลายหมื่น และบังคับไม่ให้ผมพูด ผมไม่ชอบหน้ามัน คนขี้โกง โกงได้กระทั่งเจ้านายของตัววันหนึ่งได้โอกาสผมจึงบอกให้เจ้านายทราบ เจ้านายเปิดบัญชีตรวจสอบจึงรู้ว่าถูกโกงจริง ๆ จึงต่อว่าต่อขานใหญ่ แต่เพราะไม่มีใครที่เหมาะสมในการทำงานเท่ากับเขา เจ้านายจึงได้ตักเตือนและให้เขาดูแลงานต่อไปและอีกสัปดาห์ต่อมา เมื่อเจ้านายกลับกรุงเทพฯ แล้ว เขาจึงกำจัดผมเสียผมนึกไม่ถึงเลยว่าเขาจะเหี้ยมถึงเพียงนี้ คือเมื่อพวกเรารับประทานอาหารเย็นแล้ว ลูกน้องทุกคนก็แยกย้ายกันไปพัก เหลือแต่ผมคนเดียวลูกพี่บอกว่าให้อยู่ก่อนมีเรื่องจะคุย คนเรานี่ก็แปลกนะครับ เมื่อคราวจะต้องตาย มันให้มีลางสังหรณ์

วันนั้นทั้งวันจิตใจหงุดหงิดอยากกลับบ้านสังขละ อยากไปหาหลวงพ่ออุตตมะ เพราะผมเป็นคนมอญ คนที่นี่จึงเรียกผมว่า **อ้ายดำมอญ** จิตใจร่ำร้องอยากกลับบ้านทั้งวัน ก็พอดีหูได้ยินลูกพี่เรียกหาว่าจะมีเรื่องคุยด้วย พอได้ยินเท่านั้นแหละ จิตมันสะดุ้งมันเกิดความกลัวชนิดที่บอกไม่ถูก ดึงผ้าขาวม้าได้ก็โดดแผล็วไม่รู้เหนือรู้ใต้ พอพ้นหลังบ้านเท่านั้น หูได้ยินเสียงปืนลั่น ดังปังนัดเดียวเท่านั้น รู้สึกเจ็บแปล็บที่ด้านหลัง แล้วความรู้สึกก็ดับวูบ

มารู้สึกตัวอีกครั้ง ก็ต่อเมื่อเห็นเขาลากร่างของผมมาริมสระน้ำ แล้วเขาใช้ด้ามปืนที่ยิงผมนั้นแหละกระแทกหัวกระแทกหน้าจนเละ และเรียกคนในครอบครัวเขามาช่วยขุดหลุมฝังร่างจนมิดชิดเลย ผมเลยกลายเป็นผีไม่มีญาติ ไม่ได้ผุดไม่ได้เกิด ระเหเร่ร่อน จนเมื่อวานนี้

มีเทวดาแต่งชุดขาวมาบอกว่า ให้ไปอยู่กับเทพธิดาแม่มดก่อน เรื่องของศพเขาจะจัดการเอง เขาจะเปิดโปงความชั่วร้ายของลูกพี่เอง แล้วผมก็ได้มาอยู่กับเทพธิดาแม่มดนี้แหละครับ

เทพธิดาแม่มดท่านใจดีมาก ท่านเล่าเบื้องหลังของท่านว่า ท่านเคยเป็นแม่มดหมอผีมาก่อน ด้วยบาปกรรมที่ทำไว้ตายแล้วจึงต้องไปตกนรกอยู่นาน จากนรกก็มาเป็นเปรตอยู่เขานี้ ทีหลังมีพระกรรมฐานท่านมาโปรด ท่านมาเห็นธรรม มาสำเร็จธรรมในถ้ำนี้ ถ้ำนี้จึงมีชื่อว่า **ถ้ำธรรมทัศน์** และบัดนี้ท่านพ้นจากความเป็นเปรตเป็นร่างไร้วิญญาณมาเป็นเทพ ด้วยบุญบารมีที่เลื่อมใสพระกรรมฐาน จึงได้เป็นเทพธิดารักษา **ถ้ำธรรมทัศน์** แต่เพราะเคยเป็นแม่มดหมอผีมาก่อน จึงได้ชื่อเดิมว่า **เทพธิดาแม่มด** และเมื่อคืนนี้ เทพธิดาแม่มดบอกกับผมว่าอ้ายดำเอ๋ย วันพรุ่งนี้จะมีพระดีมาโปรด ด้วยความดีของเจ้าที่ไม่คดไม่โกง เจ้าจะได้ผุดได้เกิดแล้ว และศพของเจ้าจะได้รับการฌาปณกิจตามพิธีทางศาสนาต่อไป

เพราะเหตุนี้แหละ ผมจึงได้นั่งรอ เดินรอ เมื่อเห็นหลวงพ่อเข้ามา ผมจึงได้ถึงบางอ้อ **ว่ามีพระดีที่ไหน ที่แท้หลวงพ่อธรรมรสเรานี่เอง** ตอนแรกผมเสียใจมากอยากระบายให้หลวงพ่อทราบ จึงแสดงความแค้นออกมาเต็มที่ แต่เมื่อเห็นหลวงพ่อแผ่พลังอะไรไม่รู้เมื่อกระทบใจ ใจจึงเย็นลง สงบลง ผมขอโทษด้วยนะครับที่ลุอำนาจโทสะผมแค้นเหลือเกินตอนนั้นน่ะ แต่ตอนนี้เย็นแล้วครับ สบายใจแล้วครับ

เมื่อวิญญาณสารภาพ และกราบขอโทษก็พอดีเหลือบไปเห็นเทพธิดาแม่มด กำลังเดินลอยตัวเข้ามากราบ ด้วยกิริยาที่อ่อนช้อยสวยงาม ส่อให้เห็นถึงความสุขในภพภูมิของเทพ แล้วหล่อนยังเตือนหลวงพ่อว่าหลวงพ่อยังมีกรรมที่ต้องชดใช้ ขอให้หลวงพ่ออดทน พวกเขาจะคอยติดตามช่วยเหลือ เนื่องจากหลวงพ่อบำเพ็ญบารมีมามาก

มารเลยตามมาผจญ เพราะมันเป็นวิสัยของมารที่ไม่อยากให้ใครได้ดิบได้ดีเห็นหลวงพ่อตั้งใจจริง เอาจริงเอาจัง มันก็เลยกลัวจะพ้นไปจากอำนาจของมัน มันเลยตามมาราวี มากีดขวางขัดขวาง แต่ในที่สุดมันก็ต้องพ่ายแพ้อยู่ดีแหละ เพราะหลวงพ่อเป็นพระดี พระดีความดีย่อมชนะความชั่วอยู่แล้ว

แล้วเทพธิดาแม่มดก็ยังบอกอะไรต่อมิอะไรที่หลวงพ่อไม่เคยรู้ไม่เคยทราบมาก่อน ให้หลวงพ่อเตรียมใจไว้ เช่น จะเกิดเหตุที่ฟาร์มชาญชัยหลวงพ่อจะถูกทหารเก็บด้วยอาวุธปืนเพราะความเข้าใจผิดคิดว่า เป็นพระคอมมิวนิสต์เป็นภัยสังคม และจะถูกตำรวจล้อมจับที่ซับบอน ในข้อหามั่วสุมกับนักศึกษา และจะถูกพระในถิ่นคลองกลางแปลงใส่ยาสั่งให้ฉัน เพราะความอิจฉา แล้วยังจะถูกพระธุดงค์หน่วยเผยแพร่พระศาสนาตั้งข้อหาจับสึก และสิ่งที่ต้องระวังให้มาก ก็คือจะถูกผู้หญิงมาล่อมาลวงมาทำลายศีลท่าน (ดังที่เล่ามาในตอนต้นๆ)

โอ้ ภัยข้างหน้ามีมากเหลือเกิน อนึ่งเมื่อครบกำหนดสิบปีแห่งการตั้งสัจจะบารมีที่ถ้ำพระโพธิสัตว์นี้ แล้วท่านจะต้องไปสร้างวัดที่ระนองมันเป็นเกาะอยู่กลางทะเล แต่ที่นั่นท่านจะไปอยู่ไม่ได้ เพราะจะถูกเจ้าทะเลเจ้าเกาะ กลั่นแกล้ง เมื่อท่านนั่งเรือหางยาวของชาวเกาะ ก็จะถูกเจ้าเกาะหรือผีเกาะกลั่นแกล้ง ทำให้ใบพัดเรือหางยาวหลุดลงทะเลและเมื่อวันกลับออกจากเกาะท่านก็จะถูกเรือพม่าชนจนเครื่องเรือหลุดลงทะเลอีก ด้วยที่นั้นไม่ใช่ที่อยู่ของท่าน ที่อยู่ของท่านบารมีของท่านอยู่จังหวัดระยองโน่น ที่นั่นชาวบ้านจะเป็นศัตรู จะปล่อย ข่าวมิดีต่าง ๆ เพราะเศษกรรมของท่านยังหลงเหลืออยู่ เจ้ากรรมนายเวรจึงรบกวนท่าน ท่านจะถูกยิงด้วยเอ็ม 16 ของอิทธิพลเจ้าพ่อ แต่จะได้รับการคุ้มครองจากเทพทั้ง 3 องค์ คือ **เทพสิงห์ เทพเสือ เทพนาคี** หรือ **เทพงู** ท่านคอยดูต่อไป

อนึ่งเมื่อเศษกรรมเบาบางแล้ว ชื่อเสียงของหลวงพ่อจะโด่งดัง

ถ้ำย้อย
เหมือนลำไส้คน ลำไส้ผี

ถ้ำบัลลังค์หิน

จะได้ไปต่างประเทศ แต่ตอนนี้ให้ท่านเก็บตัวปฏิบัติสร้างบารมี ทำความดีไว้ให้เยอะ ดิฉันขอชมในตัวท่าน และจะดูแลท่าน เมื่อพูดได้แค่นี้เทพธิดาแม่มดก็หายวับไป

หลวงพ่อท่านตื่นจากภวังค์ ให้งงงวยต่อเหตุการณ์ที่ผ่านมา จะว่าเป็นความฝันก็ไม่ใช่ เพราะไม่ได้หลับแต่ก็มิได้ตื่นให้เต็มตัว เมื่อเอาไฟฉายมาส่องดูนาฬิกาปลุกที่นำติดตัวมาด้วย เห็นตีสี่กว่าแล้ว แต่ไม่มีแสงอะไรให้มองเห็นเลย เพราะถ้ำแม่มดไม่มีปล่องแสง เป็นถ้ำทึบเงียบวังเวง แต่ก็สงบดี สำหรับนักปฏิบัติ ที่นี่เหมาะสมมาก

เมื่อได้เวลาหลวงพ่อก็ออกจากถ้ำแม่มดกลับไปถ้ำเจ้ากรม หรือถ้ำธรรมรส พออย่างเข้าไปก็พบโยม 3-4 คน มารออยู่ก่อนแล้ว ยังมิทันที่หลวงพ่อจะถาม เขาชิงพูดกันทั้ง 3 คนเลยว่า หลวงพ่อ ตายแล้วตายแล้ว เกิดเรื่องใหญ่แล้ว หลวงพ่อจึงถามเขาว่าใครตาย เกิดเรื่องอะไรบอกมาซิ ก็หลวงพ่อยังไม่ตาย ทำไมจึงว่าหลวงพ่อตายแล้ว เขาบอกว่าไม่ใช่หลวงพ่อตาย แต่อ้ายดำมอญ ตายเสียแล้ว เช้านี้ตำรวจมาล้อมจับคนร้าย และพบหลักฐานด้วย ตอนแรกตำรวจก็ยังไม่รู้หรอก มีคนไปแจ้งที่โรงพักแก่งคอย ตำรวจจึงมาล้อมจับตอนตีสี่ตีห้านี่แหละ โดนจับทั้ง ๆ ที่หลับอยู่เลย

อ้าวใครโดนจับละโยม หลวงพ่อถาม เขาบอกว่าก็ลูกพี่ของอ้ายดำมอญนั่นแหละ แรก ๆ เขาก็ปฏิเสธเพราะไม่มีหลักฐาน แต่แป๊บเดียวเท่านั้นก็มีนายสิบตำรวจวิ่งกระหืดกระหอบมาบอกท่านสารวัตรว่าพบศพแล้ว หมามันพากันเห่าหอน แล้วคุ้ยหลุมศพดึงเสื้อออกมาพวกเราจึงได้เจอ ตำรวจจึงคุมตัวลูกพี่ไปดำเนินการตามกฎหมาย ส่วนศพของอ้ายดำตำรวจชันสูตรพลิกศพทำหลักฐานแล้วมอบให้คนใจบุญไปทำพิธีทางศาสนาต่อไป ถ้าเป็นเดี๋ยวนี้ต้องมอบให้สมาคมใดสมาคมหนึ่งจัดการแล้ว แต่ตอนนั้นบ้านนอกยังไม่มีหน่วยกู้ภัย ไม่มีปอเต็กตึ๊ง จึงให้ชาวบ้านทำกันเอง

เมื่อชาวบ้าน 3 คนลากลับไปแล้ว หลวงพ่อจึงออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ตามหน้าที่ต่อไป เรื่องของสัตว์โลก เรื่องของแม่มดก็จบลงแค่นี้

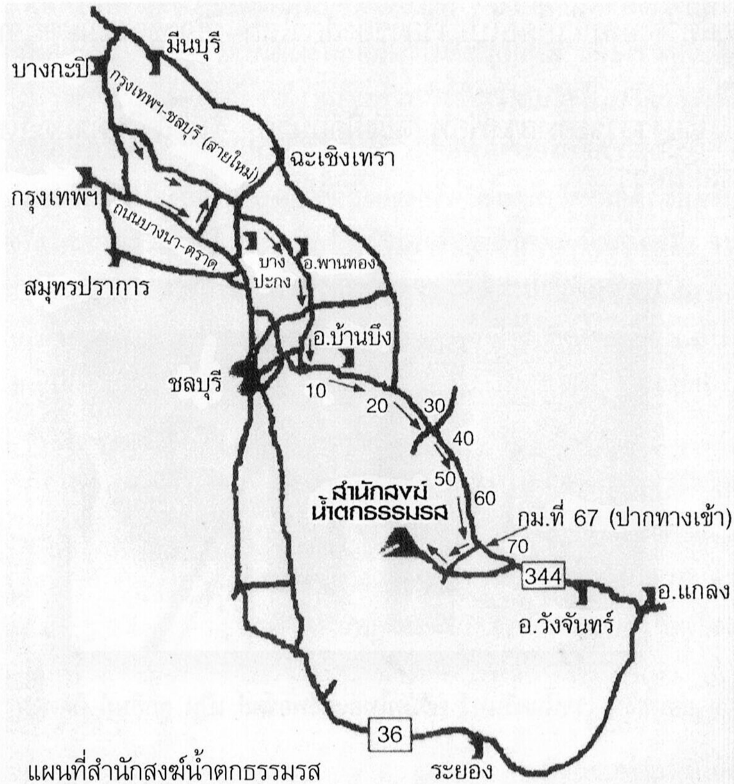
เรื่องราวของหลวงพ่อท่านยังมีอีกมาก โปรดติดตามต่อไปในโอกาสอันควร

นายอนุพงษ์ โรจน์นครินทร์ บริษัทไทยแอร์พอร์ตส์ เป็น ลูกศิษย์ ติดตาม

เมื่อคราวหลวงพ่อเดินทางไปต่างประเทศ

แผนที่สำนักสงฆ์น้ำตกธรรมรส

กำหนดเวลาการตรวจกรรม กับหลวงพ่อธรรมรส ควรไปเฉพาะวันเสาร์ และวันอาทิตย์ช่วงเวลา

เช้าถึงเพล (06.00 - 11.00 น.) บ่ายถึงเย็นเวลา (13.30 - 18.00 น.) (ยกเว้นกรณีพิเศษสำหรับผู้มาจากต่างประเทศหรือโยมที่มาจากที่ไกลต้องค้างคืน)

สอบถามรายละเอียด โทร.081-864-4059

หลวงพ่อธรรมรส เข้ากราบคารวะท่านเจ้าคุณ
พระสุทธิสารสุธี เจ้าคณะจังหวัด
นครศรีธรรมราช

ทีวีช่อง 9 มาถ่ายทำประวัติผลงาน
การตรวจกรรม ของหลวงพ่อธรรมรส
เมื่อวันที่ 5 ก.ค. 2545

หลวงพ่อสัมภาษณ์กลุ่ม อ.บ.ต.
ที่ทำประโยชน์ให้แก่
วัดน้ำตกธรรมรส

หลวงพ่อสัมภาษณ์กลุ่มแม่บ้านที่มีผลงานดีเด่น
ในทางศาสนาและส่วมรวม
ให้ทีวีช่อง 9 นำไปเผยแพร่ต่อไป

ประวัติย่อพอให้รู้ภูมิหลัง
ของ หลวงพ่อธรรมรส (พระมหาคล้าย ฐิตธัมโม)

เกิดที่บ้านนอก บ้านหัวถิน กินข้าววัด โตเพราะอยู่วัด อาศัยวัดตลอด เลยไม่ค่อยรู้เรื่องโลกภายนอกเขา เป็นเหตุให้ถูกหลอกอยู่บ่อย ๆ

เกิด เมื่อวันที่ 27 เดือนสิงหาคม 2484 ที่ ต.พังยาง อ.ระโนด จ.สงขลา พ่อแม่รักและสงสาร เพราะขี้โรค กลัวจะเลี้ยงไม่รอด แต่ก็ไม่ตายอยู่ได้จนถึงปัจจุบัน

เป็นแฝดพี่ มีนามว่า พระมหาคล้าย ส่วนแฝดน้องคือ พระมหาแคล้ว ได้เป็นเปรียญทั้งคู่ ออกป่า อยู่ป่าทั้งคู่

สถานที่บวช บวชเณร บวชพระ วัดพังยาว พระครูคลิ้ง พุทธสโร เป็นอุปัชฌาย์ มีเมตตามาก

ศึกษาต่อ วัดหัวป้อมใน มีพระครูปิยสิขการ (พระมหาพร้อม ปิยธมโม) เป็นอาจารย์ และสอบได้ น.ธ.เอกได้เปรียญที่วัดนี้

เข้ากรุงเทพฯ มาอยู่วัดราชโอรสาราม เพราะอยากเรียนต่อ รู้ตัวว่ายังโง่

เข้ากรรมมัฏฐาน วัดมหาธาตุ คณะ 5 พระเทพสิทธิมุนีสอน พระมหาสุภาพ พระมหาเมืองคำ สอบอารมณ์ และส่งมาปฏิบัติต่อที่วิเวกอาศรมกับหลวงปู่พม่า พระดร.อาสภะภัททันตเถระ อัครมหาบัณฑิต

ออกธุดงค์ เที่ยวอยู่ 3 จังหวัด จ.สระบุรี จ.นครนายก จ.นครราชสีมา ตั้งสัจจะอยู่สิบปี ที่ถ้ำพระโพธิสัตว์ จ.สระบุรี ได้วิชาตรวจกรรม แก้กรรมที่นี่

ออกไปสร้างวัด ไปสร้างที่เชียงราย น้ำตกดอยแม่หลวง ที่เกาะพยาม จ.ระนอง ที่น้ำตกธรรมรส จ.ระยอง

ผจญมาร ถูกโจมตีบ่อย ๆ เรื่องผู้หญิง เพราะรูปหล่อ

ผลงานด้านก่อสร้าง สร้างวนอุทยานสงฆ์ น้ำตกธรรมรสที่ระยองมูลค่ากว่าร้อยล้าน ที่ดิน 300 กว่าไร่

ผลงานด้านขีดเขียน ชอบเขียน ชอบพูด

หนังสือที่เขียนแล้ว พิมพ์แล้ว บทสวดมนต์พิเศษฉบับตั้งโต๊ะ เจาะลึกสิบปีแห่งความหลังครั้งอยู่ถ้ำ วรรณคดีเพื่อชีวิต ธรรมะจากไซอิ๋ว ไขกุญแจแก้กรรม ประวัติเข้มสองมหาฝาแฝด ร้อยคารมคมวาทะ , พันคารมคมปัญญา ภาค 1, ภาค 2 , หนังสือสวดมนต์บทพิเศษฉบับกระเป๋า

และ ที่กำลังเขียนต่อไป ยี่สิบปีที่ธรรมรส อสูรคะนองฤทธิ์ อ้ายพระผีบ้า ค่ายนรกที่ระยอง พระดีที่ฉันเจอ

ผลงานพิเศษ เผยแพร่วิชาตรวจกรรม แก้กรรม มีผลงานไปทั่วโลก (อย่าเข้าใจผิด ไม่ใช่วิชาหมอดู ไม่ใช่โหราศาสตร์ แต่เป็นพุทธศาสตร์ เพราะทำให้คนรู้กรรม และแก้กรรมได้ ทำให้คนชั่ว กลับตัวเป็นคนดี

ตรวจกรรมแก้กรรมกับ หลวงพ่อธรรมรส (หลวงพ่อคล้าย ฐิตธัมโม) วิเคราะห์เจาะลึก เรื่องการตรวจกรรมแก้กรรม

70 บาท